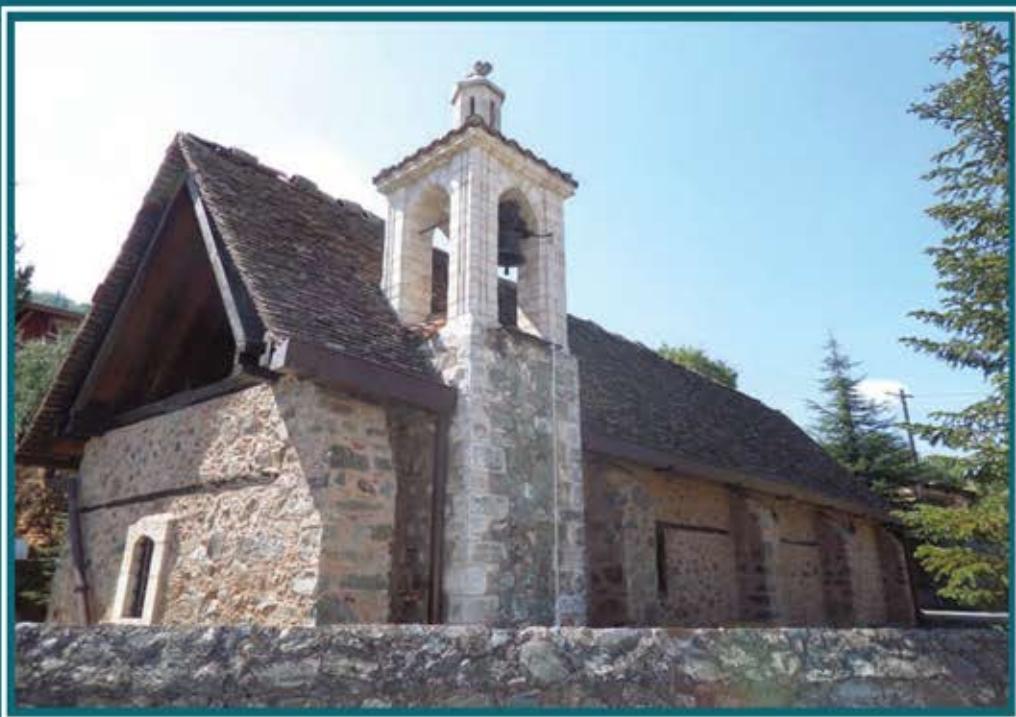

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Έκδοση παγκυπρίγ γυλλόγ όρθοδόξης παραδόσεως
«οἱ φίλοι καὶ ἀπόλυτοι ὄρυς»

ΑΡΙΘΜΟΣ 114 ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2018

ΟΡΕΩΛΟΖΗ ΜΑΤΙΝΑΙ ΔΡΙΘΟΜΟΣ 114 Χειμωνας 2018

ΑΡΙΘΜΟΣ 114 ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2018

ÓΡΘΟΔΟΞΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΈΚΔΟΣΗ ΠΑΓΚΥΠΡΙÙ ΣΥΛΛÓΓÙ ΌΡΘΟΔΟΞÙ ΠΑΡΑΔÓΣΕΩΣ
“ΟΙ ΦÍΛΟΙ ΣÙ ΑΠÙ ΌΡΥΣ”

ISSN 1011 – 1719

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

* * *

Διεύθυνση:

T.K. 25524 – 1310 Λευκωσία

* * *

www.orthodoximartyria.com

* * *

Οι συνεργάτες έχουν τίν εύθύνη τῶν ἀπόψεών τους.

* * *

Ἐπίσια συνδρομή Κύπρου: 7 εύρω.

Τιμή τεύχους: 3 εύρω.

Ἐπίσια συνδρομή Ἑλλάδας: 10 εύρω.

Ἐπίσια συνδρομή ἔξωτερικοῦ: \$ 10.

Ο τραπεζικός λογαριασμός τοῦ Περιοδικοῦ εἶναι:

Τράπεζα Κύπρου. «Φίλοι τοῦ Ἀγίου Ὁρούς»,
173-05-016152, κόδικας πράξης 4222.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΕΛΙΔΑ

Α' ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

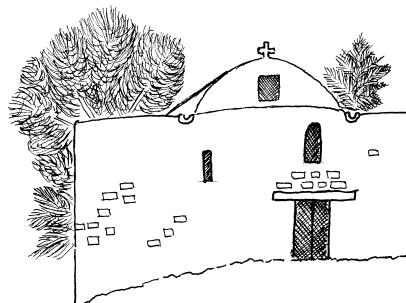
1. Ἀγίου Νικολάου Βελιμήριοβιτς, Γιά τούς τρεῖς χιτῶνες τοῦ Χριστοῦ	1
2. Ἀπό τὸν «Ἐνέργετινό», Ἀποδέσμευση ἀπό τὰ ὑλικά ἀγαθά	3
3. Γεώργιου Κάκκουρα, Ἅγιος Πανάρετος ἐπίσκοπος Πάφου, ὁ ἐκ Περιστερωνοπηγῆς Ἀμμιοχώστου	6
4. Μητροπολίτη Φθιώτιδος Νικολάου, Πᾶλς γνώρισα τὸν Ἅγιο Ἰάκωβο Τσαλίκην	10
5. Μαίρης Κοντογιάννη - Ἰωαννίδου, Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὅπως τὸν εἶδα	13
6. Νικόλαου Κουλούρη, Ἡ θαυμαστή θεραπεία τοῦ φοιτητῆς ἀπό τὸν Ἅγιο Παΐσιο	16
7. Ἐλευθέριου Χ. Οἰκονομάκου, Καταβαράθρωση τοῦ ἀνδρισμοῦ στὸ κάσος τῆς ἀποδόμησης τῶν «ἐμφύλων ταυτοτήτων»	19
8. Βασιλείου Χαραλάμπους, Ἡ στάση τοῦ Πατριάρχη Ἱερεμίᾳ Β' ἀπέναντι στούς Λουθηρανούς	23
9. Σάββα Ἀλεξάνδρου, Ὁρθοδοξία καὶ ὄντολογικός δυισμός	25

Β' Ο ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΝΕΓΓΥΣ (ΑΦΙΕΡΩΜΑ)

10. Συμέων Πηγαδουλιώτη, Προλογικό σημείωμα	28
11. Χριστόφορου Λιναρδάκη, Ὁ θεός τῶν Μωαμεθανῶν καὶ ὁ Χριστιανικός Θεός	31
12. Ἀνδρέα Κυριακοῦ, Γιά τίν προσωπικότητα τοῦ Μωάμεθ	35

(Ἡ συνέχεια τῶν περιεχομένων στὴ 2η σελίδα τοῦ ὀπισθοφύλλου)

13. Πρωτοπρεσβύτερου Ἰωάννου Κ. Ἰωάννου, Μποροῦμε οἱ Χριστιανοί νά δεχθοῦμε τό Κοράνι ὡς ἱερό;	39
14. Χριστόδουλου Βασιλειάδη, Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Τζάννα (Οἱ κῆποι τοῦ παραδείσου)	43
15. Βασίλειου Χαραλάμπους, Ἡ Ὀμολογία τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ στὸν Διάλογό του μέ τούς Μωαμεθανούς	46
16. Ὁ Ἀγιος Κύριλλος διαλέγεται μέ τούς Μωαμεθανούς	50
17. Πρωτοπρεσβύτερου Ἀγγελου Ἀγγελακόπουλου, Σαρία καὶ σύγχρονος κόσμος	53
18. Μητροπολίτη Πειραιῶς Σεραφείμ, Ὑπάρχουν περιθώρια παρερμηνείας τοῦ Κορανίου σχετικά μέ τό Τζικάντ;	57
19. Φώτιου Σχοινᾶ, Μωαμεθανισμός καὶ πόλεμος, χτές καὶ σήμερα	63
20. Μιχαήλ Ε. Μιχαλίδη, Μωαμεθανισμός καὶ τρομοκρατία	67
21. Δημήτριου Χ. Καππανῆ, Ἡ θέαστι τῆς κλοπῆς στὴν Ὀρθοδοξία καὶ στὸν Μωαμεθανισμό	70
22. Χρυστάλλας Στυλιανοῦ, Μωαμεθανισμός καὶ δουλεία	73
23. Δημήτριου Π. Ρίζου, Σύγκριση χριστιανικοῦ καὶ μωαμεθανικοῦ γάμου	76
24. Μάλαμας Βέργου - Στυλιανοῦ, Ἰσλάμ καὶ παιδικός κόσμος	80
25. Πρωτοπρεσβύτερου Μιχαήλ Εὐθυμίου, Ἱερατεῖο καὶ ἱερωσύνη στὸ Ἰσλάμ	84
26. Χριστάκη Εὐσταθίου, Μωαμεθανισμός καὶ Δημοκρατία	88
27. Μητροπολίτη Ναΐρόμπη Μακάριου, Ὁ ἄρρωστος Μωαμεθανός καὶ ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ	92
28. Ἀνδρέα Κυριακοῦ, ἀπό τό Ἡμερολόγιο τοῦ Συλλόγου μας	95
29. Παναγιώτη Τελεβάντου, Ἐκκλησιαστικές εἰδήσεις	98
30. Βιβλιοπαρουσιάσεις - Βιβλία πού λάβαμε	104

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Φωτογραφία τῆς τοιχογραφίας τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου. Ἐκκλησία Παναγίας Φορβιώτισσας, Ἀσίνου. Νικητάρι (ἐπαρχία Λευκωσίας). Ἐργο τοῦ 13ου αἰώνος.

Εἰκόνα ὅπισθιοφύλλου: Φωτογραφία τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Τσακίστρα, ἐπαρχία Λευκωσίας. Κτίσμα τῶν ἀρχῶν τοῦ 16ου αἰώνος.

‘Αγίου Νικολάου Βελιμήροβιτς
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΧΙΤΩΝΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἐ ρωτᾶς γιά τούς τρεῖς χιτῶνες μέ τούς ὄποίους ἥταν ντυμένος καὶ σκεπασμένος ὁ Κύριος κατά τό διάστημα ἀρκετῶν ὥρῶν τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Γιατί ὁ Πιλάτος Τόν ἔντυσε μέ πορφυρό χιτώνα; Γιατί ὁ Ἡρώδης Τόν ἔντυσε μέ λευκό χιτώνα; Καὶ γιατί οἱ ἐκτελεστές ἐπίστης λίγο πρίν Τόν θάνατώσουν Τόν ἔντυσαν πάλι μέ τόν δικό Του Χιτώνα;

“Ολα ὅσα συνέβησαν κατά τή διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ Χριστοῦ ἔχουν μεγάλη σημασία, ὅλα ἀποκαλύπτουν κάποια ἀλήθεια καὶ χρονιμεύουν ὡς δίδαγμα στούς ἀνθρώπους. Κάποια ἀπό αὐτά τά διδάγματα εἶναι ἄμεσα καὶ ἐμφανῶς ἀντιληπτά, ἐνῷ κάποια ἄλλα εἶναι ἔμμεσα καὶ μέ παραστάσεις πού χρίζουν ἔρμηνείας. Τό σκέπασμα τοῦ Χριστοῦ μέ τρεῖς χιτῶνες ἀνήκει σ’ αὐτήν τή δεύτερη κατηγορία διδαγμάτων.

“Ο πορφυρός χιτώνας εἶναι ὁ χιτώνας τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορα. “Οταν ὁ Κύριος εἶπε στόν Πιλάτο ὅτι τό βασίλειο Του «οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰωάν. ιπ' 36) αὐτό φάνηκε στό ὑλιστικό πνεῦμα τοῦ Ρωμαίου ἀξιωματούχου ὡς ἀνοπσία καὶ ὡς ἐμπαιγμός τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀξιοπρέπειας. Γι’ αὐτό οἱ στρατιῶτες τοῦ Πιλάτου ἔντυσαν τόν Χριστό μέ πορφυρό χιτώνα -έξυπακούεται μέ τόν πιό εὐτελήν πού μποροῦσαν νά βροῦν- γιά νά Τόν κλευάσουν ἀποκαλώντας Τον βασιλιά. Ἀλλά καὶ μόνο αὐτός ὁ χιτώνας αὐτοκρατορικοῦ χρώματος μαρτυρεῖ γιά τόν Κύριο ὅτι ὁ Χριστός εἶναι πράγματι Βασιλιάς. Οἱ παλικαράδες τοῦ Πιλάτου, λοιπόν, κοροϊδεύοντας, στίν πραγματικότητα ἀνακήρυξαν τόν Κύριο σ’ αὐτό πού πράγματι ἥταν! Κανείς ἀπ’ ὅλους αὐτούς δέν μποροῦσε νά διανοθεῖ ὅτι τό βασίλειο τοῦ Χριστοῦ θά κυριαρχήσει πάνω στή Ρωμαϊκή αὐτοκρατορία καὶ σέ κάθε ἄλλην αὐτοκρατορία τοῦ κόσμου.

“Ο βρώμικος βασιλιάς Ἡρώδης περίμενε πώς ὁ Χριστός θά κάνει κάποιο θαῦμα μπροστά του. Δέν ἐπιθυμοῦσε βέβαια κάποιο χρόσιμο καὶ φιλάνθρωπο θαῦμα, ἀλλά ἔνα βάροβαρο θαῦμα τό ὄποιο θά χροσίμευε μόνο γιά τήν ἰκανοποίηση τῶν ὁφθαλμῶν του. Ἐν τῷ μεταξύ, μπροστά

‘Από τό βιβλίο τοῦ ‘Αγίου Νικολάου Βελιμήροβιτς «Δρόμος δίκως Θεό δέν ἀντέχεται...» σελ. 140-143.

του στεκόταν τό μεγαλύτερο θαῦμα τοῦ κόσμου: ἄνθρωπος καθαρός καὶ ἀναμάρτητος. Ἡ ἀκριβής ἀντίθεση τοῦ βασιλιᾶ τῆς γενοκτονίας καὶ τοῦ δολοφόνου τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Ἐγώ κρατῶ ὅτι αὐτός ὁ νέος ἀκάθαρτος ἀπόγονος τοῦ Ἡσαῦ μποροῦσε νά πιστέψει σ' ὅλα τὰ θαύματα τοῦ κόσμου, ἀλλά μέ τίποτα καὶ ποτέ στό θαῦμα τῆς ἀγνότητας καὶ τοῦ ἀναμάρτητου ἐνός ἀνθρώπου. Καί ἀκριβῶς αὐτό τὸ μέγιστο καὶ σπάνιο θαῦμα στάθηκε μπροστά του. Ἀλλά αὐτός, βρώμικος στὸν ψυχή, δέν μποροῦσε νά τό δεῖ. Ὅπως ὅταν ὁ Πιλάτος βυθιζόταν στὸ ψεῦδος τῶν εἰδωλολατρῶν κοιτῶντας τὸν Ἀλήθεια κατά πρόσωπο δέν μποροῦσε νά τὸν δεῖ. Ἐτσι καὶ ὁ Ἡρώδης, τυφλός ἀπό τὰ κατάμαυρα ἄρρωστα ἀμαρτηματά του, κοιτᾶ τὸν Ἀθωότητα καὶ τὸν Ἀγνότητα κατά πρόσωπο καὶ δέν μπορεῖ νά τὴ δεῖ. Ἀπογοητευμένος ἀπό τὶς προσδοκίες του ὁ Ἡρώδης ἔντυσε μέ λευκό χιτώνα τὸν Χριστό. Τό λευκό εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς καθαρότητας καὶ τῆς ἀθωότητας. Θά διάβασες βέβαια ὅτι οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζονται μέ λευκούς χιτῶνες. Κι ἔτσι λοιπόν, ὁ ἀκάθαρτος Ἡρώδης πού σκέφτηκε ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι καθαρός ὅπως καὶ αὐτός καὶ οἱ ἄλλοι, Τοῦ φόρεσε λευκό χιτώνα, σύμβολο τῆς καθαρότητας καὶ τῆς ἀγνότητας. Καί ὅπως οἱ στρατιώτες τοῦ Πιλάτου γιά νά χλευάσουν, ἀναγνώρισαν τὸν Κύριο ὡς βασιλιά, ἔτσι καὶ ὁ Ἡρώδης τὸν ἀναγνώρισε ὡς ἄνθρωπο τῆς ἀγνότητας. Αὐτό ἀποτελεῖ καὶ στὶς δυό περιπτώσεις ἀναγνώριστι τοῦ Χριστοῦ ἀπό τοὺς ἐκθρούς Του, ἔστω κι ἂν αὐτό ἔγινε ἀθελά τους καὶ ἀσυνείδητα.

Τέλος, μόνο πρίν τῇ σταύρωση ὁ Κύριος ντύθηκε μέ τὸν δικό Του χιτώνα. Ἡταν ὁ χιτώνας πού τοῦ εἶχε ὑφάνει ἡ δική Του Ἁγία Μητέρα, ἡ Θεοτόκος. Εἶναι ὁ ἴδιος χιτώνας μέ τὸν ὅποιο περπάτησε στὶς γῆ καὶ πάνω στὸ ὅποιο οἱ στρατιώτες στόν Γολγοθά ρίκνουν τά ζάρια.

Ἀλλά δέν βλέπεις σ' ὅλα αὐτά ἔνα μεγάλο δίδαγμα γιά μᾶς; Οἱ ἄνθρωποι συχνά ἀποφαίνονται γιά τό ἂν εἴμαστε καλοί ἢ κακοί. Ἀνάλογα μέ τὸν ἀπόφασή τους μᾶς ἐκτιμοῦν, μᾶς θαυμάζουν ἢ μᾶς κατακρίνουν. Οἱ διάφορες κρίσεις τῶν ἀνθρώπων δέν μοιάζουν γιά μᾶς μέ χιτῶνες; Τή μιά μᾶς ντύνουν μέ τὸν χιτώνα τοῦ σοφοῦ, τὴν ἄλλην μέ τὸν μανδύα τοῦ τρελοῦ. Τή μιά μᾶς περιβάλλουν μέ τὸν μανδύα τῆς ἀνδρείας, τὴν ἄλλην μᾶς σκεπάζουν μέ τὰ κουρέλια τῆς ἀπαξίωσης. Ἀλλά ὅλοι οἱ χιτῶνες γρήγορα βγαίνουν καὶ ἀλλάζουν ἀνάλογα μέ τὶς ἀσταθεῖς καὶ συχνά ἐναλλασσόμενες κρίσεις τῶν ἀνθρώπων. Ὄμως ἐν τέλει, τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, ὁ καθένας ἀπό μᾶς θά φανεῖ μέ τό δικό του χρῶμα, μέ τὸν δικό του χιτώνα.

'Από τὸν «Εὐεργετινό»
ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΑΓΑΘΑ

A'. ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΡΣΑΝΟΥΦΙΟΥ

νας ἀδελφός ρώτησε κάποιον γέροντα:

— Πάτερ, οἱ συγγενεῖς μου μοῦ χρωστοῦν ἔνα μικρό χρο-
ματικό ποσό καὶ ἐγώ τὸ θέλω γιά νά τὸ δώσω στούς φτω-
χούς, ἐκεῖνοι ὅμως δέν ἐπιθυμοῦν νά μοῦ τὸ δώσουν τί πρέ-
πει νά κάνω;

Τότε ὁ Γέροντας ἀποκρίθηκε:

— Ἐάν δέν ἀποκόψεις τὸ σαρκικό φρόνημα καὶ δέν ἀπο-
κτήστης λίγη κατά Θεόν ἀναίδεια, τότε ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νά πέσεις
στὴν ἀνθρωπαρέσκεια.

B'. ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Κάποιος ἀδελφός, ἀφοῦ ἀπαρνήθηκε τὸν κόσμο καὶ μοίρασε τὰ
ὑπάρχοντά του στούς φτωχούς, κρατώντας μόνο λίγα ἀπό αὐτά γιά τὸν
ἔαυτό του, πλοσίασε τὸν Ἀββᾶ Ἀντώνιο, ζητώντας του νά γίνει Μονα-
χός. Ὄταν ὅμως ὁ Ἀββᾶς Ἀντώνιος ἔμαθε ὅτι κράτησε μερικά ἀπό τὰ
ὑπάρχοντά του γιά τὸν ἔαυτό του, τοῦ εἶπε:

— Ἐάν θέλεις νά γίνεις Μοναχός, πήγαινε σέ ἐκεῖνο τὸ χωριό καὶ
ἀγόρασε κρέας καὶ ἀφοῦ ἀφαιρέσεις τὰ ροῦχα σου, βάλε τὸ κρέας ὡς
ροῦχο στὸ γυμνό σου τὸ σῶμα, καὶ ἔτσι νά ἔλθεις ἐδῶ.

Καὶ ἀφοῦ ὁ ἀδελφός ἔπραξε ὅπως τοῦ ὑπέδειξε, κατά τὴν ἐπιστροφή
του καὶ βαστάζοντας τὸ κρέας ἐπί τοῦ ὕμου στὸ γυμνό του σῶμα, τὰ
σκυλιά καὶ τὰ ὄρνεα ξέσκιζαν τὸ σῶμα του, προσπαθώντας νά ἀρπά-
ξουν τὸ κρέας. Ἐτσι, λοιπόν, ἀφοῦ αὐτός ἐπέστρεψε στὸν Γέροντα καὶ
δείχνοντάς του τὸ κατασπαραγμένο του σῶμα, τοῦ λέγει ὁ Ἀββᾶς
Ἀντώνιος:

— Παρομοίως καὶ αὐτοί οἱ ὅποιοι ἐγκαταλείπουν τὸν κόσμο καὶ ἐπι-
θυμοῦν νά ἔχουν χρήματα, κατακόπτονται πολεμούμενοι ἀπό τούς δαί-
μονες.

2) Ἐλεγε ὁ Ἀββᾶς Ἰσίδωρος ὅτι ὁ φοβερός καὶ πάντολμος ἔρωτας
τῆς φιλοχρηματίας, δέν γνωρίζει κορεσμό καὶ ὁδηγεῖ τὴν κυριευμένη ἀ-
πό αὐτὸν ψυχή στὸ χειρότερο τῶν κακῶν. Γ’ αὐτό, λοιπόν, ἃς τὸν ἀπο-
διώξουμε ἀπό τὴν ἀρχή, διότι ἂν τὸν κρατήσουμε θά γίνει ἀχαλίνωτος.

3. Κάποιος ἄνθρωπος ὁ ὅποιος ἔθελε νά ἀπαρνηθεῖ τόν κόσμο πῆρε σέ κάποιο μεγάλο γέροντα καί τοῦ εἶπε:

— Θέλω νά γίνω Μοναχός.

‘Ο Γέροντας τότε τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Εάν θέλεις νά γίνεις Μοναχός πήγαινε νά ἀπαρνηθεῖς ἀπό ὅλα τά ύλικά καί ἀφοῦ ἐπιστρέψεις κάθησε στό κελλί σου.

‘Αφοῦ, λοιπόν, ἀπῆλθε, ἔδωσε ὅλα ὅσα εἶχε, κρατώντας γιά τόν ἑ- αυτό του ἔκατό νομίσματα καί ἀκολούθως ἔλθε πρός τό Γέροντα. Καί τότε τοῦ εἶπε ὁ Γέροντας:

— Δέν μπορεῖς νά γίνεις Μοναχός.

— Μπορῶ Γέροντα, ἀπάντησε αὐτός.

— Πήγαινε τότε καί κάθησε στό κελλί σου, τοῦ εἶπε ὁ Γέροντας.

Πήγε, λοιπόν, καί ἐκάθησε. Καθώς, λοιπόν, καθόταν στό κελλί του, τοῦ λέγουν οἱ λογισμοί του: ‘Η πόρτα εἶναι παλαιά καί εἶναι ἀνάγκη νά ἀλλαχθεῖ. Καί ἀφοῦ πῆγε στόν Γέροντα τοῦ εἶπε:

— Πάτερ, οἱ λογισμοί μου λένε ὅτι ἡ πόρτα εἶναι παλαιά καί πρέπει νά ἀλλαχθεῖ.

Καί τοῦ ἀπάντησε ὁ Γέροντας:

— Δέν ἀπαρνήθηκες τά ύλικά. Πήγαινε, λοιπόν, νά ἀπαρνηθεῖς καί τότε ἀφοῦ ἔλθεις κάθησε ἔδω.

‘Αφοῦ, λοιπόν, ἔφυγε ξανά, ἔδωσε τά ἐνενήντα νομίσματα καί ὅταν ἐπέστρεψε λέγει στό Γέροντα:

— Ιδού ἀπαρνήθηκα τό κόσμο.

Τότε ὁ Γέροντας τοῦ ἐπέτρεψε καί αὐτός πῆγε καί κάθισε στό κελλί του. Καθώς καθόταν τοῦ εἴπαν πάλι οἱ λογισμοί ὅλα ἔδω εἶναι παλαιά, ὁ τόπος εἶναι ἔρημος καί θά ἔλθει τό λιοντάρι νά σέ φάει. ‘Αφοῦ πῆγε στό Γέροντα, εἶπε σέ αὐτόν τούς λογισμούς του. Τότε ὁ Γέροντας τοῦ εἶπε:

— Νά πεῖς στούς λογισμούς σου ὅτι ἐγώ ὅλα ἀναμένω νά ἔλθουν ἐπάνω μου. Καί τό κελλί μου νά γκριμιστεί καί τό λιοντάρι νά ἔρθει νά μέ φάει, γιά νά ἀπαλλαγῶ ἀπό τόν κόσμο γρηγορότερα. Αὐτά, λοιπόν, πές στούς λογισμούς σου καί πήγαινε νά καθίσεις στό κελλί σου καί νά προσεύχεσαι συνεχῶς στό Θεό χωρίς νά πτοεῖσαι ἡ νά μεριμνᾶς γιά ὅτιδήποτε.

Καί ἀφοῦ, λοιπόν, ἔπραξε ἔτσι ὁ ἀδελφός βρῆκε γαλήνην καί ἀνά- παυση στήν ψυχή του.

4) Κάποιος νεαρός ζητοῦσε νά ἐγκαταλείψει καί νά ἀπαρνηθεῖ τόν κόσμο καί προσπάθησε πολλές φορές γιά νά τό πράξει. Μόλις ὅμως ἔβγαινε ἀπό τήν πόλη γιά νά πάει στό Μοναστήρι, τόν ἀπέτρεπαν ἀμέ-

σως οἱ λογισμοί, οἱ ὁποῖοι τοῦ ὑπέβαλλαν ὅτι ἔπρεπε πρῶτα νά τακτοποιήσει κάποια πράγματα ἀναγκαῖα διότι αὐτός ἦταν καὶ πλούσιος. Μιά μέρα, λοιπόν, πού αὐτός ξαναπροσπάθησε νά ἐγκαταλείψει τὸν κόσμο καὶ βγῆκε ἀπό τὴν πόλην, καθώς οἱ λογισμοί ἀμέσως ἄρχισαν νά τὸν κυκλώνουν προκαλώντας φασαρία καὶ ταραχή, προτείνοντας τάχα σέ αὐτόν προφάσεις καὶ ἀνάγκες μέ σκοπό νά τὸν ἀποτρέψουν ξανά, ἐκεῖνος τότε ἀντιλήφθηκε τὸν πόλεμο καὶ τῇ βίᾳ πού δεχόταν ἀπό τοὺς λογισμούς. Μή ἔχοντας, λοιπόν, ἄλλο τρόπο γιά νά ἀντιδράσει ἐναντίον τῶν λογισμῶν, ἔβγαλε ὅλα τὰ ροῦχα τὰ ὄποια φοροῦσε καὶ ἀφοῦ τὰ πέταξε ἔτρεχε γυμνός γιά νά πάει σέ ἔνα μοναστήρι. Σέ κάποιο γέροντα στόν ὅποιο ὁ νεαρός ἔτρεχε γιά νά πάει, ἀποκάλυψε ὁ Θεός λέγοντας:

— Σήκω νά ὑποδεχτεῖς τὸν ἀθλητή μου.

Τότε ὁ Γέροντας, ἀφοῦ σπικάθηκε, βγῆκε ἔξω καὶ τὸν προϋπάντησε· καὶ ἀφοῦ ἔμαθε τί εἶχε συμβεῖ, θάυμασε καὶ ἀφοῦ τὸν δέκτηκε ἀμέσως τὸν ἀξίωσε στό μοναχικό σχῆμα. Ὅταν, λοιπόν, ἤρθαν κάποιοι πρός τὸ Γέροντα γιά νά τὸν ρωτήσουν γιά τοὺς λογισμούς τους, ἀν αὐτοί ἀναφέρονταν σέ ἄλλα πράγματα, τοὺς ἀπαντοῦσε. Ὅταν ὅμως αὐτοί ἀναφέρονταν περὶ τῆς ἀποταγῆς καὶ τῆς ἄρνησης τοῦ κόσμου, αὐτός τοὺς παρέπεμπε σέ ἔκεινο λέγοντας νά ρωτήσουν τὸν ἀδελφό.

• Απόδοση στή Δημοτική: ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΟΛΕΑΣ
Θεολόγος

Γεώργιου Κάκκουρα
ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΑΡΕΤΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΑΦΟΥ
Ο ΕΚ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΟΠΗΓΗΣ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ

όν τῆς Πάφου ποιμένα θεῖον Πανάρετον, ὡς Χριστοῦ ἵεράρχην ἀνευφημίσωμεν» μᾶς καλεῖ ὁ ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας τήν 1η Μαΐου. Γιατί ἀκριβῶς τῇ μέρᾳ τούτη γιορτάζει καὶ τιμᾶ ἡ Ἐκκλησία Κύπρου τὸν ἄγιο τῆς ἱεράρχην Πανάρετο.

Ο “Άγιος Πανάρετος θεωρεῖται ὁ διαπρεπέστερος ἱεράρχης τῆς Πάφου σ’ ὅλη τήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας. Πέρα ὅμως ἀπό τήν πολυμερή ἐκκλησιαστική καί ἔθνική δράστη του, ἢ ἐνάρετη καί ἀσκητική ζωὴν του τόν ἀνάδειξε γνήσιο τέκνο τῆς Ἐκκλησίας, «μυρίπνοον ἄνθος τοῦ Παραδείσου», “Άγιο. «Ἐκ τῶν ἔργων εἶχε καὶ τήν κλῆσιν καί ἐκ τῆς κλήσεως τά ἔργα· καθότι πᾶσαν ἀρετὴν ἔξασκπτας, εἰκότως καί παρά Θεοῦ ἐδοξάσθη».

Ο “Άγιος Πανάρετος γεννήθηκε στήν Περιστερωνοπούη γῆ Αμμοχώστου. Σπίν ἐκεῖ Μονή τοῦ Ἅγιου Ἀναστασίου διασώζονται εἰκόνες τίς ὅποιες ὁ ἴδιος ὁ “Άγιος ἐδώρησε. Ἐπίσης ἔγινε μέ φροντίδα καί συνεισφορά δική του ἢ ἀνοικοδόμηση τοῦ ναοῦ τοῦ Μοναστηριοῦ τό 1756. Ο “Άγιος Πανάρετος μᾶλλον διετέλεσε στά νεανικά του χρόνια μοναχός στήν ἴδια αὐτή Μονή.

Ο χρόνος τῆς γεννήσεώς του τοποθετεῖται στά 1710 περίπου. Στό ἔργο Excerpta Cypria ὁ Dr Sibthorp πού ἐπισκέφθηκε στήν Πάφο τόν “Άγιο, στής 8 Μαΐου 1787, ἀναφέρει ὅτι ἦταν «γέρων καί αἱ δυνάμεις του ἦσαν ἔξαντλημέναι». Μορφώθηκε στό τότε Ἑλληνικόν Ὁρθόδοξον Σχολεῖον στή Λευκωσία, ἀφοῦ εἶχε ἥδη προσληφθεῖ στήν Ἀρχιεπισκοπή ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Φιλόθεο. Τό 1757 ἔξελέγη Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῆς Θεοτόκου στήν Παλλούριωτισσα, πού ὑπαγόταν στήν πνευματική δικαιοδοσία τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Τό 1767 (14 Ιανουαρίου) κειροτονεῖται ὡς Μητροπολίτης Πάφου.

Μέ πολὺ zῆλο, πρῶτο του μέλημα, ὅταν ἀνέβηκε στόν ἐπισκοπικό θρόνο τῆς Πάφου, ἦταν νά ἀνοικοδομήσει καί νά εὐπρεπίσει τά μοναστήρια, τούς ναούς, καί τά ἐκκλησιαστικά ἰδρύματα τῆς περιφέρειάς του. Οἱ ιστορικές μαρτυρίες εἶναι πάμπολλες γιά τόν τομέα αὐτό. Ἀναφέρουμε χαρακτηριστικά ὅτι ὁ ἴδιος ἀνοικοδόμησε τόν μεγαλόπρεπο ναό τῆς Μονῆς Χρυσορρογάτισσας.

Ο Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανός στό ἔργο του «Χρονολογική ἴστορία τῆς νήσου Κύπρου» (1788) γράφει: «Ἡ ἱερά ἐκεῖ ἐκκλησία, καί τό Μο-

ναστήριο (τῆς Χρυσορρογιάτισσας) ἀνεκαινίσθη κατά τό 1770 ἐκ θεμελίων ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ νῦν ἀξιοπρεπῶς τίνι ἱεράν Ἐκκλησίᾳν τῆς Πάφου ιθύνοντος Πανιερωτάτου κυρίου Παναρέτου Μητροπολίτου, διά συνδρομῆς αὐτοῦ, τῶν πατέρων τῆς Μονῆς καί τῶν Χριστιανῶν τῆς νήσου».

Ἐπίσης προσπάθησε νά τοποθετίσει τό μοναχισμό πάνω σέ καλύτερες καί ἀσκητικότερες βάσεις. Ἀλλά καί γιά τό δόλο ποίμνιό του ἐνδιαφερόταν, γιά τίνι πνευματική καί ψυχική του καλλιέργεια. Γιά τή μόρφωση τῶν σκλαβωμένων Κυπρίων φρόντισε μαζί μέ τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου Χρύσανθο, γιά νά ἐκδοθοῦν βιβλία ἀνάμεσα στά ὅποια καί ἡ Ἰστορία τοῦ Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ πού ἀναφέραμε. Ἐπίσης μέ δικά του ἔξοδα «πρός φωτισμόν τοῦ Γένουν» ἐκδόθηκε τό ἔργο τοῦ Θεοφίλου Κορυδαλλέως «Περὶ γενέσεως καί φθορᾶς κατ' Ἀριστοτέλην» χάριν τῶν «φιλεπιστημόνων» μέ σκοπό βέβαια νά ὁδηγηθοῦν περισσότερο κοντά στό Θεό.

Ἡ ἑθνική δράση τοῦ Ἅγιου Παναρέτου τά μαρτυρικά ἐκεῖνα χρόνια τῆς τουρκοκρατίας εἶναι σημαντική καί ἀξιόλογη. Βοηθοῦσε ἥθικά καί ὑλικά τό σκλαβωμένο ποίμνιό του. Τό 1783, ὕστερα ἀπό ἑπτάχρονη κακοδιοίκηση τῆς Κύπρου ἀπό τό Μουχασίλην Χατζη-Μπακκή, πού κυριολεκτικά ἀφαίμαξε καί γύμνωσε τό νησί καί τούς κατοίκους του, ὁ Ἅγιος Πανάρετος μαζί μέ ἄλλους ἵεράρχες τοῦ τόπου, ὕστερα ἀπό πολλές ταλαιπωρίες καί κινδύνους πῆγαν στήν Κωνσταντινούπολην. Ἐκεῖ διαμαρτυρήθηκαν στό Μεγάλο Βεζύρην καί πέτυχαν ἔτσι τίνι παύση τοῦ τυράννου καί τίνι ἐπιστροφή τῶν φόρων πού εἰσπράχθηκαν ἀπό αὐτόν ἄδικα καί παράνομα.

Αὐτά ὡς πρός τίνι ἐκκλησιαστική καί ἑθνική ζωή καί δράση τοῦ ἐπισκόπου Πάφου Παναρέτου, τό δημόσιο του βίο.

Πάνω ἀπ' ὅλα ὅμως ὁ βίος τοῦ ἐπισκόπου Παναρέτου ἦταν ὑποδειγματικά ἄγιος καί πανάρετος. Μιά ἰστορική μαρτυρία ἀπό τό σύγχρονο τοῦ Ἅγιου ἐκκλησιαστικό συγγραφέα Καισάριο Δαπόντε, πού ἀναφέρεται στό ἔργο του «Ἰστορικός κατάλογος ἀνδρῶν ἐπισήμων» (1700-1784) λέει ὅτι «Πρός τοῖς ἄλλοις δε, (τούς διαπρεπέστερους κληρικούς τῆς Ὁρθοδοξίας) εἶναι ὁ νῦν Πάφου τῆς ἐν Κύπρῳ, Πανάρετος, Κύπριος ἐπίσημος ὅχι, ἀλλ' ἐπισημότατος, εἰς τά γράμματα ὅχι, ἀλλ' εἰς τάς ἀρετάς, εἰς τά πράγματα καί εἶναι οὗτος πανάρετος, ζωντανή ἀρετή. Ὁ Θεός νά τόν πολυεπῆ».

Ἀπό τό Βίο καί Πολιτεία καί τίνι Ἅκολουθία τοῦ Ἅγιου γνωρίζουμε τόν Ἅγιο καί τόν ἀσκητικό του βίο πού ἐπιμελῶς ὁ ἴδιος διατηροῦσε ἀφανῆ. [Παναρέτου ἱερομονάχου Ἰβηρίτου, (ἐξ Ἀλεξανδρουπόλεως), Βίος καί Πολιτεία τοῦ ἐν ἀγίοις πατρός ἡμῶν Παναρέτου ἐπισκόπου Πάφου τῆς Κύπρου, Χρ 1722 I. M. Ἰβήρων, Ἅγ. Ὁρος, ἔτος 1868. Οἱ πρώτες γραπτές πληροφορίες γιά τό βίο καί τό ἔργο τοῦ Ἅγιου Παναρέτου εἶναι τοῦ 1805].

„Αν ὅμως τίνι ἀγιότητά του τίνι ἔκρυβε, φανερωνόταν ἡ πραότητά του καὶ ἡ ταπεινότητα, ἡ ἀκριβῆς ἐπιμέλεια γιά τό ποίμνιό του καὶ ἡ συμπάθεια καὶ ἡ διδαχή. Ἡ τροφή του ἦταν πάντα λιτή, «ἄπαι τῆς ἡμέρας μετά τόν ἐσπερινόν σιτιζόμενος» καὶ λέγοντας ὅτι δέν μποροῦσε νά τρώγει «διά τίνι τοῦ στομάχου ἀσθένειαν». Μετά πάγαινε στόν κοιτῶνα του ὅπου προσποιόταν ὅτι κοιμᾶται «ὅθεν παρατηρήσαντες αὐτόν... ἔβλεπον αὐτόν ἰστάμενον ὅρθιον εἰς προσευχήν δι' ὄλης τῆς νυκτός». Τό κρεββάτι του ἐπιμελῶς τό ἔκρυβε ἀπό τούς γνωστούς του γιά νά μήν τό δοῦν, ἀφοῦ αὐτό δέν εἶχε οὔτε στρῶμα οὔτε προσκέφαλο. „Οταν λειτουργοῦσε ἦταν πάντοτε «σύννους καὶ σκεπτικός καὶ περίδακρυς ἐκ τῆς πολλῆς εὐλαβείας».

„Ο βιογράφος του ἀναφέρει θαύματα τοῦ Ἀγίου καθώς καὶ τό θαυμαστό θάνατό του. Ἀναφέρεται πώς κάποιος ἵερέας τῆς ἐπισκοπῆς του, φιλάργυρος, ἐκμεταλλεύοταν τούς κατοίκους τοῦ χωριοῦ. Ἀφοῦ πολλές φορές τόν συμβούλεψε καὶ τόν παρατήρησε μέ ἀγάπη ὁ Ἀγιος γιά νά διορθωθεῖ, αὐτός ἐπέμενε στόν σφαλερό του δρόμο. „Οταν γιά τρίτη φορά βρέθηκε μπροστά στόν Ἀγιο ἄρχισε νά ψευδορκεῖται, προφέροντας μάλιστα τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. «Τότε καὶ ὁ Ἀγιος ὡς ἥκουσε ταῦτα, μεγάλως ἐταράχθη, καὶ ἔφριξεν εἰς τίνι ἀφοβίαν τοῦ ἱερέως καὶ ἐκ τῆς πολλῆς ταραχῆς καὶ τοῦ θείου φόβου ἀποκριθείς λέγει αὐτῷ: „Ἐμφραγήτω τό στόμα σου, ἵνα μή ὀμνύῃ ψευδῶς“. Καὶ ὁ ἱερέας βουβάθηκε. „Οταν ἀργότερα στίς παραμονές τοῦ θανάτου του ὁ ἱερέας αὐτός μετανόσει εἰδικιρνά, κάλεσε τόν Ἀγιο νά τόν συγχωρέσει. Ὁ Ἀγιος πῆγε τόν βρῆκε καὶ τόν συγχώρεσε. Ἄμεσως ξανάρθε ἡ λαλιά του καὶ ἀφοῦ ἐξομολογήθηκε στόν Ἀγιο, πέθανε. Τό θαῦμα τοῦτο ἐπιβεβαιώθηκε καὶ ἀπό τόν τότε Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Γεράσιμο πού βρέθηκε τίς μέρες ἐκεῖνες στίν Κύπρο.

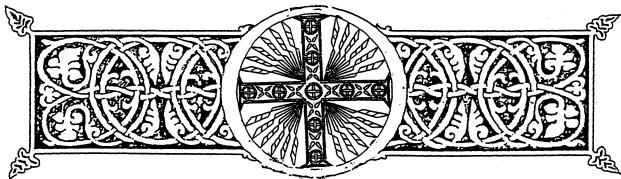
„Ο Ἀγιος Πανάρετος προεῖδε τόν θάνατό του καὶ ἔτσι ὁ ἴδιος ἐτοίμασε τά ἐντάφιά του καὶ ἐσκαψε τόν τάφο του. Τίς παραμονές τοῦ θανάτου του, ἐνῶ βρισκόταν ἐξαντλημένος στό κρεββάτι, εἴπε στόν πρωτοσύγκελο τῆς Μητροπόλεως του νά πάει τίνι ἐπομένην κάτω στίν παραλία γιά νά βρεῖ ἔνα καράβι μέστα στό ὅποιο θάτανε ὁ πρώην ἄγιος Καρπάθου Παρθένιος καὶ νά τόν προσκαλέσει νά ῥθει νά τόν ἐξομολογήσει. Ὁ Πρωτοσύγκελλος νόμισε πώς ὁ Γέροντάς του παραληροῦσε καὶ ἀμέλησε τίνι ἐντολή του. „Οταν ὅμως κατόπιν τοῦ τό ξαναθύμισε ὁ Ἀγιος Πανάρετος, ὑπάκουσε καὶ κατέβηκε στό λιμάνι. Πραγματικά σέ λίγο ἄραξε ἔνα καράβι πού ἀναγκάστηκε ἀπό τόν καιρό νά προσαράξει ἐκεῖ. Στό καράβι βρισκόταν καὶ ὁ Καρπάθου Παρθένιος. Ἀφοῦ πήγαν μαζί στή Μητρόπολη, ὁ Πανάρετος ἐξομολογήθηκε καὶ παρακάλεσε τόν Παρθένιο νά μείνει γιά νά λειτουργήσει τίνι ἄλλη μέρα. Στίν Θεία Λειτουργία ὁ Ἀγιος Πανάρετος μετάλαβε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ εὐλόγησε γιά τελευταία φορά τό ποίμνιό του. „Ύστερα παρακάλεσε καὶ πάλιν τόν ἄγιο Καρπάθου νά μείνει καὶ τίνι ἄλλη μέρα γιά νά τόν κηδεύσει. Τοῦ ὅρισε ὅμως νά τόν ἐνταφιάσουνε μέ τά ροῦχα πού φοροῦσε.

“Οταν λοιπόν παρέδωσε τίν ψυχή του στόν Κύριο (1790) καί θά γινόταν ή ταφή, ὁ Πρωτοσύγκελλος, πού κατάλαβε πώς ἀπό ταπεινοφροσύνης ἔδωσε τίν τελευταία του παράκληση, εἶπε πώς δέν ταιριάζε στόν Ἀρχιερέα του νά ἐνταφιαστεῖ ἔτσι. “Οταν ἄρχισαν νά ἀλλάζουν τά ροῦχα τοῦ Ἅγιου Ἀρχιερέα τότε μέθαυμασμό καί ἔκπληξη βρῆκε μιά ἄλυσσο τυλιγμένη στό σῶμα του σταυροειδῶς, ή ὅποια ἀπό τίν πολυκαρία ἦταν βυθισμένη σ’ αὐτό. Τήν ἄλυσίδα αὐτήν τήν ἀφαίρεσαν καί τήν παρέδωσαν στόν Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου Χρύσανθο πού ἐπισκέψιτκε τήν Πάφο μετά τό θαυμαστό θάνατο του Ἅγιου καί ὁ ὅποιος τήν μετέφερε στήν Ἀρχιεπισκοπή. «Ἐκεῖ πλήθι ἀσθενῶν συναθροιζόμενα, μετ’ εὐλαβείας ταύτην ἀσπαζόμενα τάς ίάσεις πάντοτε λαμβάνωσιν ἀπό πᾶσαν ἀσθένειαν». Σήμερα ή ἄλυσσος αὐτήν τοῦ Ἅγιου βρίσκεται στήν Ἱερά Μονή Σταυροβουνίου, δησπού δωρήθηκε ἀπό συγγενεῖς του.

Ἀναφέρεται ἐπίσης πώς τήν ἡμέρα τῆς ταφῆς, ἐνῷ ἔπαιρναν τό λείψανο γιά ἐνταφιασμό στό Μητροπολιτικό ναό τοῦ Ἅγιου Θεοδώρου, κάποιος φτωχός παράλυτος πού τρεφόταν ἀπό τόν Ἅγιο καί βρισκόταν στό προαύλιο σύρθηκε νά ἀγγίξει τό ἄγιο λείψανο. Καί τότε γιατρεύτηκε ἀπό τήν παραλυσία του. Ἡ φήμη τοῦ Ἅγιου καί τά θαύματά του ἔγιναν ἀμέσως γνωστά. Καί ή φήμη του ξεπέρασε τά ὄρια τῆς μικρῆς Κύπρου. Ἐτσι πρώτη, ή Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφοῦ ἔξετασε καλῶς τά πράγματα, διά τοῦ Πατριάρχου τῆς Γερασίμου (1794) ὄρισε νά τιμάται ὡς Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας καί νά γιορτάζεται μέ πλήρη ἀκολουθία καί ὑμνους τήν 1η Μαΐου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΚΚΟΥΡΑΣ
Θεολόγος, Διδάκτωρ Θεολογίας

Μητροπολίτη Φθιώτιδος Νικολάου
ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΑΚΩΒΟ ΤΣΑΛΙΚΗ

Ιμουν πολύ τυχερός ἡ μᾶλλον εὐλογημένος, πού ἀπό τά πρῶτα χρόνια τῆς ἱερωσύνης μου, ὅταν ὑπηρετοῦσα ὡς Διάκονος εἰς τὸν Ἱερά Μητρόπολην Χαλκίδος πλησίον τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Χαλκίδος κυροῦ Νικολάου Σελένην, ἐγνώρισα τὸν ἄγιο Γέροντα π. Ἰάκωβο Τσαλίκη, τὸν ὁποῖο προσφάτως ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μέ πρόταση τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ἀνεγνώρισε καὶ κατέταξε στὴ χορεία τῶν Ἅγιων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ὁ ἀείμνηστος Νικόλαος ἀναζητοῦσε τοὺς ἄγιους καὶ ἐπεδίωκε νά τούς συναντήσει. Ἐτοι πρῶτα συνδέθηκε μέ πνευματικούς δεσμούς μέ τὸν Ὅσιο Παΐσιο τὸν Ἅγιορείτη, γιά τὸν ὁποῖο μιά ἄλλη φορά θά γράψουμε τὰ σχετικά τῆς φιλίας καὶ ἐπικοινωνίας τους.

Ἐγνώρισε ἀπό τὸν παιδική του ἥλικια τὸν Ἅγιο Γέροντα τῆς Πάρου, π. Φιλόθεο Ζερβάκο, τὸν ὁποῖο στά παιδικά καὶ ἐφηβικά του χρόνια εἶχε πνευματικό. Ὡς Ἱεροκῆρυξ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιόπολης καὶ Φαναριοφαρσάλων ἀνεκάλυψε τὸν ἄγιο Ἱερέα Δημήτριο Γκαγκαστάθη, γιά τὸν ὁποῖο ἦταν ἔτοιμος μέ πλούσιο ὑλικό νά γράψει τὴν βιογραφία καὶ τὰ θάυματά του. Τὸν πρόλαβε ὅμως ὁ θάνατος καὶ τὸ πολύτιμο ὑλικό ἔχαθηκε.

Στὸνούσι τῆς Πάτμου πῆγε ὡς Ἀρχιερεύς μαζί μέ τὸν π. Θεόκλητο Φεφέ, Ἡγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης γιά νά γνωρίσει τὸν π. Ἀμφιλόχιο Μακρή. Καί ἀκόμη ἐπισκέφθηκε τὸν Ἱερά Μονή Ἀγάθωνος στὴ Φθιώτιδα γιά νά πάρει τὸν εὐχή τοῦ Ἅγιου Γέροντος Βησσαρίωνος, τοῦ ὁποίου τὸ πλῆθος τῶν ἐλεημοσυνῶν τὸν εἶχε καταπλήξει. Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἦταν γιά τὸν Νικόλαο ἔνας θησαυρός ἐντός τῶν ὁρίων τῆς Μητροπόλεως του καὶ ἔτσι εἶχε τὴν εὐκαιρία συχνά νά τὸν ἀναστρέφεται καὶ νά ὠφελεῖται πνευματικά.

Στίς ποιμαντικές του ἐπισκέψεις στὴν Βόρεια Εὔβοια παρέκαμπτε τὸν πορεία του γιά νά ἐπισκεφθεῖ τὸν Ἱερά Μονή τοῦ Ὅσιου Δαβίδ καὶ νά συναντήσει τὸν π. Ἰάκωβο. Τότε τὸ Μοναστήρι εἶχε λίγους ἀδελφούς, τὸν γέροντα π. Εὐθύμιο, τὸν π. Σεραφείμ, τὸν π. Κύριλλο καὶ τὸν π. Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος σπουδειών δέν ἦταν Ἡγούμενος. Ἡταν ἔνας ταπεινός Ἱερομόναχος, πού εἶχε καὶ ἐνορία, ὅπου ἐξυπηρετοῦσε δύο - τρία χωριά καὶ καλύβες βοσκοποιμένων.

‘Ο Νικόλαος ὥταν φιλομόναχος καί φιλάγιος καί εἶχε τὸν διάκριστον νά ἀναγνωρίζει τούς Ἀγίους. Στό Μοναστήρι τοῦ ἐτοίμαζαν τράπεζα καλογερική καί ἐκεῖ καλοῦσε τούς πατέρες νά τούς δεῖ καί νά συζητήσουν τὰ ὅστα ἀπασχολοῦσαν τό Μοναστήρι καί τόν καθένα.

‘Ο π. Ἰάκωβος, κατά παράκλησην τοῦ Δεσπότη, εἶχε τόν πρῶτο λόγο. Ὑφιστάται νά διηγεῖται θάυματα τοῦ Ὁσίου Δαβίδ καί περιστατικά ἀπό τὴν ζωὴν του. Σέ κάθε πρότασή του ἔκλινε εὐλαβῶς τὸν κεφαλήν του πρός τόν Ἐπίσκοπον καί ἔλεγε: «Μέ συγχωρεῖτε Σεβασμιώτατε, ἄνθρωπος ἀγράμματος εἰμαι».

‘Ο Δεσπότης μέ ώραίοι κιοῦμορ τόν παρακαλοῦσε νά συνεχίσει. Δέν ἐτελείωνε αὐτήν ἡ διδαχή πρίν δύο ὥρες. Ὡταν ὅντως εὐλογία Θεοῦ ἦ ὠραία ἀφήγηση τῶν θαυμαστῶν γεγονότων ἀπό τόν Γέροντα καί ἐπί πλέον ἡ μικρασιατική ἡχηρή καί μεγαλοπρεπής φωνή του.

Κατά τὴν ὥρα πού ὁ π. Ἰάκωβος ὥταν συνεπαρμένος καί ἔλεγε, ἔσκυψε ὁ Σεβασμιώτατος πρός τό μέρος πού καθόμουν καί μέ σιγανή φωνή μου ἔλεγε: «‘Ο π. Ἰάκωβος εἶναι Ἀγιος».

Τό ᾖδιο ἔλεγε ἀργότερα ὁ π. Ἰάκωβος, ὅταν εἶχε κοιμηθεῖ ὁ Χαλκίδος Νικόλαος: «‘Ο Δεσπότης μας εἶναι στὸν χορεία τῶν Ἀγίων, ὅπως μοῦ ἀπεκάλυψε ὁ Θεός».

Κατά τίς ἐπισκέψεις μου στό Μοναστήρι μέ ἐνίσχυε πνευματικά καί μιά φορά μοῦ διηγήθηκε τὸν περὶ Νικολάου ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ. Μάλιστα μιά φορά μέ πῆρε ἀπό τό χέρι καί μέ ὀδήγησε στίς ἀποθῆκες τῆς Μονῆς.

Ἐκεῖ στόν τοῖχο εἶχε κρεμάσει τὸν μεγάλην φωτογραφία τοῦ Νικολάου, πού τὴν εἶχαν πρίν στό Ἀρχονταρίκι καί μοῦ εἶπε: «Ἐρχομαι ἐδῶ καί ὄμιλῶ εἰς τόν Ἀγιο Ἀρχιερέα μας».

‘Ο π. Ἰάκωβος ὥταν ἀφοσιωμένος στά πνευματικά του ἔργα, ἔξομολογῶν καί διακονῶν τούς ὀλίγους τότε προσκυνητάς καί τούς κατοίκους τῶν μικρῶν χωρίων, τά ὅποια ὥσταν πλησίον τῆς Μονῆς.

Στίς ἡμέρες τῆς δοκιμασίας τοῦ μακαριστοῦ Νικολάου, μέ τὸν ἄδικην ἐκθρόνιστον καί ὕστερα μέ τὴν ἀσθένειά του, ὁ π. Ἰάκωβος ὥταν τό ἀποκούμπι τῆς ψυχῆς μου. Ὅταν μέ ἔξομολογοῦσε, γονάτιζε πρό τῆς Ἀγίας Τραπέζης, ἔκυπτε τὸν κεφαλήν καί ἄκουγε. Οἱ συμβουλές του ὥταν βάλσαμο στὴν ψυχή τοῦ νεαροῦ τότε Διακόνου. Μιά μέρα παρατήρησα μέ ἔκπληξη στό πρόσωπό του τὴν μορφή τοῦ Ὁσίου Δαβίδ. Ἀργότερα μοῦ ἔξηγησε ὅτι θερμά παρακαλοῦσε τόν Ὁσιον νά τοῦ ὄμοιάσει. Πράγματι, στά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του μεγάλωσε τό ἀσθενικό γένειό του καί ἔγινε πλούσια γενειάδα, ὅπως ἀκριβῶς τοῦ Ὁσίου Δαβίδ. Δέν ὥταν ὄμως μόνο ἡ ἔξωτερική ὄψις, ὥταν κυρίως ἡ ἔσωτερική του καρδιά, πού ὄμοιάσε μέ τόν Ἀγιό του. Στὴ Χαλκίδα κατέβαινε σέ ὁρισμένα χρονικά διαστήματα μέ τὴν Κάρα τοῦ Ὁσίου. Πρῶτα περνοῦσε ἀπό τόν Δεσπότη, γιά νά προσκυνήσει τόν Ἀγιο.

‘Ο Νικόλαιος γονάτιζε μπροστά στόν π. Ἰάκωβο καί ἐκεῖνος ἀκου-
μποῦσε τό iερό κιβώτιο μέ τήν Κάρα τοῦ θαυματουργοῦ Ὁσίου στήν
ἀρχιερατική του κεφαλή.

‘Ο π. Ἰάκωβος ἔκανε δέοντο ύπέρ τοῦ Ἀρχιερέως, ὁ ὅποιος σάν τα-
πεινό καλογέρι ἀνέμενε γονατιστός νά τελειώσει ὁ “Ἄγιος τίς εὐχές.

‘Ο λαός ἐσέβετο καί τόν Ὅσιο Δαβίδ καί τόν Γέροντα Ἰάκωβο. Ζη-
τοῦσαν καί ἔπαιρναν οἰκογένειες στό σπίτι τους τήν ἀγία Κάρα γιά ὄλο-
νυκτία.

‘Ο π. Ἰάκωβος ἐτελοῦσε Ἀγιασμό ἢ Εὔχελαιο καί ὕστερα ὄμιλοῦσε
γιά τόν Ἀγιο καί γιά τίς θαυμαστές ἐπεμβάσεις του στή ζωή τῶν δοκι-
μαζομένων ἀνθρώπων.

Δυστυχῶς, ὑπῆρχαν ὅμως μερικοί καί μάλιστα ἀπό τούς Ἱερεῖς καί
τούς «θρησκευομένους», οἱ ὅποιοι τόν περιγελοῦσαν ὡς ὄραματιστή
καί φαντασιόληκτο.

Ἐτυχα σέ τέτοιες συζητήσεις καί ἐλυπήθηκα γιά τήν σκότιση τῶν
ἀνθρώπων ἐκείνων. Ὁ Ἀγιος Γέροντας τά ἐγνώριζε ὅλα ὅσα ἔλεγαν
πίσω του, ἀλλά ώς μή ἀκούων ἐσέβετο καί ἀγαποῦσε τούς πάντας.

Ἐν ἀφανείᾳ ἔζησε τά περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς του. Τό κύμα
τῶν προσκυνητῶν καί θαυμαστῶν του ἄρχισε μετά τήν δημοσίευση
βιβλίων περί αὐτοῦ ἀπό ἐγκρίτους ἐπιστήμονες καί συγγραφεῖς.

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ στόν λιμό τῶν ψυχῶν ἐνεφάνισε τούς πνευ-
ματικούς θησαυρούς, ὅπως τόν π. Ἰάκωβο. Ὁ συμπονετικός Γέροντας
ἔδωσε τήν ζωή του στή διακονία τῶν φοιτητῶν, τῶν ἐπιστημόνων, τῶν
οἰκογενειῶν, μικρῶν καί μεγάλων.

Ἐπί τοῦ καθήκοντος ἐλύγισε καί παρέδωσε τόν Σταυρό τῆς Διακο-
νίας στόν διάδοχό του ἀείμνηστο π. Κύριλλο, ὁ ὅποιος ἐβάδισε στά
δικά του ἵκν.

Τήν μνήμην τοῦ θανάτου τήν εἶχε καθημερινῶς. Μιά ήμέρα, ἔξω στήν
αὐλή τῆς Ἑκκλησίας μοῦ ἔδειξε τόν τόπο, ὅπου θά ἐσκάπτετο ὁ τάφος
του καί μοῦ εἶπε: «Πάτερ Νικόλαε. Ἐδῶ θά μέ θάψετε καί θά μέ ἀφί-
στε ἐκεῖ μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου».

Ο στοργικός καί συμπονετικός, ὁ γλυκός πατέρας, ὁ ταπεινός καί ἀ-
φανής ἐργάτης τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, ώς παρροσίαν ἔχων ᾧς πρε-
σβεύει ύπέρ πάντων ήμῶν.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μαίρης Κοντογιάννη - Ιωαννίδου
Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ ΟΠΩΣ ΤΟΝ ΕΙΔΑ

συνάντησα τόν Γέροντα Πορφύριο γιά πρώτη φορά τήν ἄνοιξη τοῦ 1981. Δέν ήξερα καλά καλά περί τίνος ἐπρόκειτο ἢ, ἂν θέλετε, δέν μποροῦσα νά καταλάβω. Εἶχα ἀκούσει πολλά γι' αὐτόν ἀπό φίλους μου στήν Ἀθήνα. Μά εἶναι εὔκολο νά συλλάβει κανείς τήν ἀγιότητα;

Μπαίνοντας στό καλυβάκι του, ὅπως τό λέγαμε, τόν εἶδα ξαπλωμένο στό κρεβάτι του μέ τά μάτια κλειστά. Τόν πλοσίασα, γονάτισα δίπλα στό κρεβάτι του, τοῦ φίλουσα τό χέρι κι ἐκεῖνος μ' εὐλόγησε.

Εἶχα προετοιμαστεῖ νά τοῦ μαλήσω γιά ἔνα σωρό θέματα, πού μέ ἀπασχολοῦσαν. Δέν χρειάστηκε, ὅμως, νά τοῦ πῶ τίποτε ἀπ' ὅσα εἶχα προγραμματίσει. Μόλις ἄρκισε νά μοῦ μιλᾶ, παρόλο πού ήταν ἄρρωστος καί πολύ ἔξαντλημένος τήν ὥρα ἐκείνη, κατάλαβα ὅτι δέν θά χρειαζόταν νά τοῦ πῶ τίποτε, ἀφοῦ ήδη ἐκεῖνος γνώριζε τά πάντα· τί σκεφτόμουν, τί ἔνιωθα, τί συνέβαινε μέσα στήν ψυχή μου, ποιά ήμουν, τί ήμουν, πῶς θά ήθελα νά ήμουν.

΄Από ἐκείνη τή στιγμή συνειδητοποίησα ὅτι ή ζωή μου δέν μποροῦσε πλέον νά εἶναι ή ίδια, γιατί εἶχα, πλέον, μέσω τοῦ Γέροντος Πορφυρίου, ἀποκτήσει ἀμεσον καί προσωπική ἐμπειρία τοῦ τί εἶναι Θεός.

Βγαίνοντας ἔξω, ἔστω καί ἂν ἡ πρώτη ἐκείνη συνάντησή μας ήταν ὀλιγόλεπτη, ήμουν ὀλόκληρη μιά χαρά, μιά ἀγαλλίαση, μιά δοξολογία πρός τόν Ύψιστο.

Τόν ξανασυνάντησα, γιά πολλή ὥρα αὐτή τή φορά, λίγες ήμέρες μετά. Κι ἐπιστρέφοντας στήν Κύπρο, εἴπα στούς γονεῖς μου: «Αὔτός ὁ ἄνθρωπος μ' ἀγαπᾷ πολύ περισσότερο ἀπ' ὅσο μ' ἀγαπᾶτε κι ἐσεῖς ἀκόμη οἱ γονεῖς μου. Τώρα καταλαβαίνω πόσο πρέπει νά μᾶς ἀγαπᾶ ὅλους ὁ Θεός».

Σέ δεχόταν καί σ' ἀγαποῦσε, ὅποιος καί νά ήσουν, ὅπως καί νά ήσουν. Δίπλα του, ἀκόμη καί ἡ πιό μεγάλη ἀμαρτία ἔπαιρνε ἄλλες διαστάσεις. Δέν κλονιζόσουν, δέν σέ καταλάμβαναν ἡ ἀπόγνωση καί ἡ ἀπελπισία. Μόνο θλιβόσουν, γιατί διέπραξες τό ἔνα ή τό ἄλλο, γιατί δέν ἐφάρμοσες τό λόγο τοῦ Θεοῦ.

¹ Από τό βιβλίο τοῦ Κλείτου Ιωαννίδη, Ό Γέρων Πορφύριος, Μαρτυρίες καί ἐμπειρίες, Αθήνα 2009, σελ. 260-262.

”Οχι μόνο δέν σ’ ἄφηνε ν’ ἀπογοητεύεσαι ἀπό τίς πτώσεις σου, ἀλλά, ἀντίθετα, σέ βοηθοῦσε ν’ ἀξιοποιεῖς κάθε πτώση σου, ώστε νά τί χροσιμοποιήσεις ώς μιά ἔπαλξη γιά ἔνα νέο ζεκίνημα, γιά μιά νέα πνευματική κατάκτηση. Καὶ τότε σοῦ ἔδειχνε ἀκόμη περισσότερην ἀγάπην, ἀκόμη περισσότερην ἀποδοχήν. Ἐπαιρνε τό χέρι σου μέσα στό δικό του κι ἄρχισε νά σοῦ μαθαίνει πῶς νά περπατᾶς στό δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Καθένας, πού γνώρισε τό Γέροντα Πορφύριο, ἀκόμη κι ἀν τόν συνάντησε μιά φορά μόνο, θά μποροῦσε νά γεμίσει πολλές σελίδες ἀπό τίς προσωπικές ἐμπειρίες καὶ τά συναισθήματά του. Πολύ περισσότερο, ἀν μποροῦσε νά δημοσιοποιήσει τίς συνομιλίες, πού εἶχε μαζί του ἐπάνω στά ἀπόλυτα προσωπικά του θέματα.

Ταπεινά καταθέτω, πολύ συνοπτικά, ἐλάχιστες μόνο προσωπικές μου μαρτυρίες γιά τόν ἄγιο αὐτό ἄνθρωπο, στόν ὅποιο ὁφεῖλω κυριολεκτικά τήν ἀναγέννησή μου.

* * *

Λίγους μῆνες μετά, πού τόν γνώρισα, ἔδωσα ἐξετάσεις γιά τό τελευταῖο μου μάθημα στό πτυχίο τῆς Νομικῆς. Προφορική ἡ ἐξέταση - ἔτσι ἦταν τότε ὅλες οἱ ἐπί πτυχίῳ ἐξετάσεις στή Νομική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν - ἀπάντησα καλά σ’ ὅλες τίς ἐρωτήσεις τοῦ Καθηγητῆ κι εὐχαριστημένη, πού θά ἐπαιρνα ἐπιτέλους τό πτυχίο μου, ἔτρεξα νά τό πῶ στό Γέροντα Πορφύριο: «Παπποῦ, δόξα τῷ Θεῷ παίρνω τό πτυχίο μου. Τό μόνο, πού λυπάμαι, εἶναι ὅτι τώρα πιά δέν θά ἔρχομαι στήν Ἀθήνα συχνά κι ἔτσι δέν θά σᾶς βλέψω τόσο συχνά, ὅσο σᾶς ἔβλεπα μέχρι τώρα». «Γιά νά δοῦμε», μοῦ εἶπε. «”Οχι, παπποῦ» ἐπέμενα ἐγώ, «ἔτσι εἶναι· δέν θά ἔρχομαι πιά συχνά στήν Ἀθήνα».

Βγαίνουν τά ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων καὶ μέ μεγάλην ἔκπληξή μου πληροφοροῦμαι ὅτι δέν εἶχα περάσει στό μάθημα ἐκεῖνο. Σέ δύο μῆνες, λοιπόν, ξαναπηγάινω στήν Ἀθήνα, νά κάνω φροντιστήριο γι’ αὐτό τό μάθημα καὶ νά ξαναδώσω ἐξετάσεις. Δίνω ἐξετάσεις, ἀπαντῶ πάλι σωστά στίς ἐρωτήσεις τοῦ Καθηγητῆ, ξαναπάω στό Γέροντα Πορφύριο, τοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι τοῦ εἶχα πεῖ καὶ τήν προηγούμενη φορά - «πέρασα τίς ἐξετάσεις, παίρνω τό πτυχίο μου» κλπ. - καί πάλι ἡ ἵδια ἀπάντησή του: «Γιά νά δοῦμε». Καί πάλι ἡ ἵδια ἐπιμονή ἐκ μέρους μου: «”Οχι, παπποῦ, αὐτή τή φορά ἀποκλείεται δέν ἔχασα ἐρώτηση, ὅλες τίς ἀπάντησα σωστά».

Βγαίνουν πάλι τά ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων, πάλι ἐγώ δέν ἥμουν μέσα στούς ἐπιτυχόντες. (Τούς λόγους ἃς ἀφήσουμε νά τους γνωρίζουν ὁ Θεός, ὁ Καθηγητής ἐκεῖνος κι ἐγώ). Ξαναπάω στήν Ἀθήνα, ξαναδίνω ἐξετάσεις, ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἵδια ίστορία γιά τρίτη φορά. Πάλι στό Γέροντα, πάλι ἡ ἵδια βεβαιότητά μου ὅτι εἶχα περάσει στίς ἐξετάσεις, πάλι τό «γιά νά δοῦμε» τοῦ Γέροντος Πορφυρίου.

Χρειάστηκε νά δώσω καί τέταρτη φορά ἐξετάσεις γιά τό ὕδιο μάθημα εύτυχῶς, ὅμως, ἐνώπιον ἄλλου Καθηγητῆ αὐτή τή φορά. Μετά πηγα, ὅπως πάντα, στό Γέροντα Πορφύριο. Αὐτή τή φορά δέν χρειάστηκε νά περιμένω ν' ἀναρτηθοῦν στίς πινακίδες τοῦ Πανεπιστημίου τά ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων, γιά νά μάθω ἂν είχα περάσει ἢ ὅχι. Ὁ Γέρων Πορφύριος, μέ το δικό του μοναδικό τρόπο, μέ βούθησε ν' ἀντιληφθῶ ὅτι είχε τελειώσει ἢ δοκιμασία μου αὐτή κι ὅτι ἐπιτέλους ἔπαιρνα τό πινόχιο τῆς Νομικῆς.

* * *

Κάποια φορά τοῦ ζήτησα εὐλογία, γιά νά καταγράφω σέ σημειώσεις τούς διαλόγους μας. Μοῦ ἀπάντησε ὅλο καλωσύνη: «Δέν ὑπάρχει κανένας ἀπολύτως λόγος νά γράφεις αὐτά, πού σου λέω. Ὡ, τι λέω εἶναι γραμμένο στό Εὐαγγέλιο. Νά μελετᾶς, λοιπόν, τό Εὐαγγέλιο κι ὅλα θά τά βρεῖς γραμμένα ἐκεῖ μέσα».

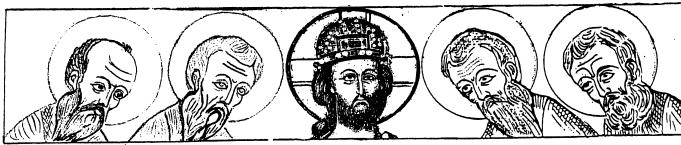
Ἐκανα ὑπακοή στό Γέροντα καί ποτέ δέν κράτησα τήν παραμικρή σημείωση ἀπό τά τόσα καί τόσα ὑπέροχα λόγια, πού ἄκουσα ἀπό τό ἄγιο στόμα του. Φρόντιζα μόνο νά τά καταγράφω στή μνήμη μου πολύ ἔντονα, ὥστε, πράγματι, μέ τή βούθησια τοῦ Θεοῦ, πολλές ἀπό τίς συνομιλίες μας βρίσκονται μέχρι σήμερα αὐτολεξεί καταγραμμένες στό νοού μου.

Τά λόγια τοῦ Γέροντος: «ὅ, τι λέω εἶναι γραμμένο μέσα στό Εὐαγγέλιο» ὑπῆρχαν ἔνα σπουδαῖο πνευματικό μάθημα γιά ἐμένα. Διότι, μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου, διαπίστωσα μέ τή σειρά μου ὅτι, πράγματι, ὅταν ἔνας μελετᾶ τήν Ἅγια Γραφή, ζητώντας ἀπό τό Θεό νά τόν βοηθήσει σ' αὐτή του τήν προσπάθεια, δέν ὑπάρχει περίπτωση - αὐτό ἄλλωστε ἀποτελεῖ κοινή ἐμπειρία - νά μή βρεῖ τήν ἀπάντηση στό κάθε πρόβλημά του. Καί ὅτι τό «μπέρδεμα», ὅπως συνήθιζε νά μᾶς λέει ὁ Γέρων Πορφύριος, συμβαίνει μόνο, ὅταν δέν ἐφαρμόζουμε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἄλλα αὐτά πού ἐμεῖς, λόγω τοῦ ἐγώϊσμοῦ μας, θεωροῦμε σωστά καί πρέποντα στή δεδομένη περίπτωση.

Ὁ Γέρων Πορφύριος ἐπέμενε πάντοτε στό νά μελετοῦμε διαρκῶς καί ἀνελλιπῶς τήν Ἅγια Γραφή, τούς Βίους τῶν Ἅγίων καί τά κείμενα τῶν Πατέρων τῆς Ἑκκλησίας μας.

ΜΑΙΡΗ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ – ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Νικόλαου Κουλούρη
**Η ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΗ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΠΑΪΣΙΟ**

ό ετος 2012, ό φοιτητής μου στό Τμῆμα Νομικῆς του Εύρωπαικού Πανεπιστημίου Κύπρου Στέλιος Κρέουζος, ό δόποιος είναι δημοσιογράφος του ΡΙΚ, διαγνώσθηκε μέ ύγρο στούς πνεύμονες καί στήν καρδιά. Ταλαιπωρήθηκε ἐπί ένάμισυ ἔτος νοσηλευόμενος γιά μεγάλα χρονικά διαστήματα σέ νοσοκομεῖο.

»Τελικά, ό θεράπων ίατρός του συνέστησε νά υποβληθεῖ σέ κειρουργική ἐπέμβαση γιά τήν ἀφαίρεση του ύγρου, δστε νά σταματήσει ή ταλαιπωρία του. Ή ἐπέμβαση αὐτή διακρίνεται ἀπό μή ἀμελητέο βαθμό ἐπικινδυνότητας, ὅπως ἀνέφερε στόν φοιτητή μου ό κειρουργός. Τήν παραμονή τῆς προγραμματισμένης ήμέρας γιά τήν ἐπέμβαση, ό φοιτητής μου ἔκανε εἰσαγωγή στό Νοσοκομεῖο. Τόν είχε καταλάβει εὔλογη ἀγωνία γιά τήν ἔκβαση τῆς ἐπέμβασης. Τό ἀπόγευμα τόν ἐπισκέφθηκε μιά ξαδέλφη του καί του ἔφερε ἔνα βιβλίο γιά τόν Γέροντα καί ήδη Όσιο Παΐσιο τόν Ἀγιορείτη, λέγοντάς του ὅτι ή ἀνάγνωσή του θά τόν βοηθήσει νά ήρεμάσει. Υπ' ὅψη ὅτι ό φοιτητής μου μέχρι τότε είχε μόνο ἐπιδερμική, τυπική σχέση μέ τόν Θεό καί τήν Όρθόδοξη πίστη, ὅπως δυστυχῶς οί περισσότεροι Έλληνες.

»Ο φοιτητής μου ἄρχισε νά διαβάζει τό βιβλίο του Όσίου. Κάποια στιγμή, φθάνει στό σημεῖο, ὅπου σύμφωνα μέ τόν βιογράφο του, ό Όσιος ζήτησε ἀπό τόν Θεό «νά του στείλει ἔναν καρκίνο γιά νά τόν δοκιμάσει», γεγονός τό όποιο ἐντυπωσίασε ἰδιαιτέρως τόν φοιτητή μου.

»Η ἐπόμενη ὥμως ρήση του Όσίου ήταν αὐτή πού τόν συγκλόνισε: «Θεέ μου, ή κάθε ήμέρα τῆς ζωῆς μου είναι στά κέρια Σου!». Ο φοιτητής μου τότε ἄρχισε νά ἐπαναλαμβάνει ἀδιαλείπτως τή ρήση αὐτή του Όσίου, ἐνῶ δάκρυα ἄρχισαν νά του κατακλύζουν τά μάτια.

»Ο φοιτητής μου κλαίγοντας συνεχῶς καί ἰδιαιτέρως συγκινημένος ἔξακολουθοῦσε νά ἀναφωνεῖ: «Θεέ μου, ή κάθε ήμέρα τῆς ζωῆς μου είναι στά κέρια Σου!». Ήταν μιά μορφή ἔμμεσης, ἀλλά ούσιαστικότατης προσευχῆς πρός τόν Θεό γιά τήν ἐπιτυχία τῆς ἐπέμβασης.

»Η σύζυγός του ἀκούγοντάς τον, μπήκε στό θάλαμο καί θορυβημένη τόν ρώτησε γιατί κλαίει, προσπαθώντας νά τόν καθησυχάσει ὅτι ὅλα θά πάνε καλά μέ τήν ἐπέμβαση. Αύτός τῆς ζήτησε νά τόν ἀφήσει μόνο του στόν θάλαμο, νά πάει σπίτι τους γιά νά φροντίσει τά δύο ἀνήλικα

παιδιά τους καί νά κοιμηθεῖ καί τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θά ἡρεμήσει.

Ἐτσι, ὁ φοιτητής μου παρέμεινε μόνος του στόν θάλαμο, ἐξακολουθώντας νά ἀναφωνεῖ τή ρήση τοῦ Ὁσίου καί νά κλαίει. Κάποια στιγμή, σέ προχωρημένη ὥρα τῆς νύχτας, ὁ φοιτητής μου ἀντιλήφθηκε σάν σέ ὅπιασία τήν παρουσία στό πλάϊ του ἐνός ρασοφόρου ἄνδρα. Ἐντιτκωδῶς καί δίχως νά συναισθάνεται πλήρως τήν οὐσία τῶν λόγων του, ἀπευθύνθηκε στόν ρασοφόρο αὐτὸν λέγοντάς του: “Γέροντα Παΐσιε, ἔάν ἔχεις ἔλθει γιά ἐμένα, σέ παρακαλῶ βοήθησέ με νά ἔχει ἐπιτυχή ἔκβασην ἢ ἐπέμβασην”. Καί ἐξακολούθησε κλαίγοντας νά ἐπαναλαμβάνει τήν ἀνωτέρω ρήση τοῦ Ὁσίου:

“Θεέ μου, ἡ κάθε ἡμέρα τῆς ζωῆς μου εἶναι στά κέρια Σου!”.

Αὐτό διήρκησε μέχρι τίς 5.45' τά ξημερώματα τῆς ἡμέρας τῆς προγραμματισμένης ἐπέμβασης, ὅποτε καί τόν φοιτητή μου τόν πῆρε ὁ ὑπνος. Θυμᾶται τήν ὥρα αὐτή, γιατί λίγο πρίν τόν πάρει ὁ ὑπνος είχε κοιτάξει τό ρολόϊ του. Στίς 7.00' τό πρωΐ ἤλθε ὁ νοσοκόμος καί τόν ξύπνησε, ὥστε νά τόν προετοιμάσει γιά τήν ἐπέμβασην.

Ἐκπληκτός ὁ νοσοκόμος διαπίστωσε, ὅτι τά ροῦχα καί τά σεντόνια τοῦ κρεββατιού τοῦ φοιτητή μου ἦταν μούσκεμα. Τόν ρώτησε ἔάν κύθηκε νερό ἐπάνω του, πράγμα τό ὅποιο ἀρνήθηκε ὁ φοιτητής μου. Ὁ νοσοκόμος, ἀφοῦ τόν βοήθησε νά βάλει στεγνά ροῦχα, τόν μετέφερε σέ διπλανό θάλαμο, ὥστε νά κάνει μιά τελική μέτρηση, γιά νά διαπιστωθεῖ ἢ ἀκριβῆς θέση καί ποσότητα τοῦ ὑγροῦ στούς πνεύμονες καί στήν καρδιά, ὥστε νά καθοδηγηθεῖ ὁ χειρουργός γιά τήν ἐπέμβασην. Ὁ χειριστής τοῦ μπχανήματος ἀφοῦ ἔκανε τήν μέτρηση, εἶπε στόν νοσοκόμο νά μεταφέρει τόν φοιτητή μου σέ ἓνα ἄλλο μπχάνημα μέτρησης, δεδομένου ὅτι τό συγκεκριμένο μπχάνημα, τό ὅποιο πάθαινε συχνά βλάβες, δέν ἔδειξε κάπι. Πράγματι, τόν μετέφερε στό ἄλλο μπχάνημα μέτρησης, τό ὅποιο δέν είχε ἐμφανίσει ποτέ βλάβη καί ἦταν ἴδιαίτερης ἀξιοπιστίας.

Ἐκπληκτός ὁ χειριστής του διαπίστωσε ἀπό τήν μέτρηση, ὅτι δέν ὑπῆρχε ὑγρό σέ κανένα σημεῖο τοῦ σώματος τοῦ φοιτητή μου. Ἀμέσως ἐπικοινώνησε μέ τόν χειρουργό, ἀναφέροντάς του τό γεγονός. ‘Ὕπ’ ὅψη ὅτι ὁ συγκεκριμένος χειρουργός εἶναι κοντά στόν Θεό καί είχε ὑπ’ ὅψη του ἀπό μεσολαβήσασα διίγυπτη τοῦ φοιτητή μου τά διαδραματισθέντα κατά τή διάρκεια τῆς νύχτας στόν θάλαμό του. Ὁ χειρουργός εἶπε στόν χειριστή τοῦ μπχανήματος: “Πάει τό μυαλό μου στό τί ἔχει συμβεῖ, νά μεταφέρεις τόν ἀσθενή στόν ἀξονικό τομογράφο μέ παραπεμπτικό σημείωμα περί διάγνωσης τῆς θέσης καί τῆς ποσότητας τοῦ ὑγροῦ στό σῶμα του”.

“Οπερ καί ἐγένετο. Μετά τήν ὄλοκλήρωση τῆς ἐξέτασης, ὁ ἰατρός πού μελέτησε τά εύρηματά της, ἐπικοινώνησε μέ τόν χειρουργό τοῦ φοιτητή μου, λέγοντάς του ὅτι κάποιο λάθος ἔχει γίνει στό παραπεμπτικό σημείωμα καί ὅτι γιά ἄλλο λόγο πρέπει νά τοῦ ἔχει στείλει τόν ἀσθε-

νή γιά ἔξεταση. Καί αὐτό, γιατί ἀπό τίν εἶξεταση προέκυψε ὅτι δέν ύπάρχει ίχνος ὑγροῦ στό σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς.

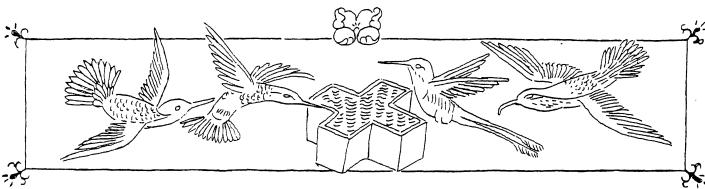
‘Ο κειρουργός τότε ἔδωσε ἐντολή στὸν νοσοκόμο νά ἐπαναφέρει τὸν ἀσθενή στό θάλαμό του. Ἐκεῖ τὸν ἐπισκέφθηκε ἀμέσως καὶ τοῦ ζῆτοσε νά βγάλει τί νοσοκομειακή φόρμα ἐγχείροστος, νά φορέσει τά ροῦχα του καὶ νά φύγει γιά τό σπίτι του. Στίν εὔλογη ἀπορίᾳ τοῦ φοιτητή μου: “Μά, γιατρέ, τί θά γίνει μέ τίν ἐγχείροστ;”, ὁ κειρουργός του ἀπάντησε: “Τίν ἐγχείροστ στίν ἔκανε τά ξημερώματα ὁ γέροντας Παΐσιος!”.

Τά ἀνωτέρω, μοῦ τά διηγήθηκε ἐνώπιος ἐνωπίῳ ὁ ἴδιος ὁ φοιτητής μου, ὁ ὄποιος ἔκτοτε δοξάζει καθημερινά τὸν Θεό καὶ μνημονεύει μέ εὐγνωμοσύνη τὸν ἕδην “Οσιο Παΐσιο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ

*Καθηγητής στό Τμῆμα Νομικῆς
Εύρωπαικοῦ Πανεπιστημίου Κύπρου*

Ἐλευθέριου Χ. Οἰκονομάκου

ΚΑΤΑΒΑΡΑΘΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΧΑΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΜΗΣΗΣ ΤΩΝ «ΕΜΦΥΛΩΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΩΝ»

ολλά τά κοινωνικά καί ἔθνικά δεινά τῶν καιρῶν μας, πού ἔχουν ἀναδείξει τίν οἰκογένεια ώς μέγα πρόβλημα. Περνάει κρίση, λέμε, πού ὅσο πάει βαθαίνει. Ἀναζητώντας τά αἴτια καταλήγει κανείς στό ὅτι, ὅπως ὅλα τά σύγχρονα κοινωνικά φαινόμενα, τό πρόβλημα εἶναι ἀπόρροια τῆς βαθειᾶς ἀνθρωπολογικῆς μετάλλαξης τοῦ κόσμου, σπίν όποια δείχνει νά ἔχει φτάσει σήμερα, ὁδεύοντας ἐνάντια στό σχέδιο τοῦ Δημιουργοῦ. Ἐχει διαρραγεῖ ὁ πυρήνας τῆς οἰκογένειας, τό ἀρχέτυπο δυναμικό δίπολο τοῦ ἀνδρογύνου, γιατί ὑπάρχει βαθειά κρίση ταυτότητας καί στά δύο φύλα: συλλογικά οἱ ἄνδρες δέν εἶναι οἱ ἄνδρες καί οἱ γυναῖκες δέν εἶναι οἱ γυναῖκες, ὅπως ἦταν παλιά. Καί δέν πρόκειται μόνο γιά τόν ἀμφορφο, ώς πρός τά ψυχοβιολογικά δεδομένα, λεγόμενο «ἐναλλακτικό σεξουαλικό προσανατολισμό» (δηλ. ὁμοφυλοφιλία), τοῦ όποιου ἐπιβάλλεται στίς μέρες μας, μέ τρόπο δυναστικό ἥ θεσμοθέτηση καί κοινωνική ἀποδοχή ώς ἰστότιμου πρός τίν παραδοσιακή οἰκογενειακή συνάφεια. Κυρίως πρόκειται γιά ἀλλαγή στή νοοτροπία μεγάλης μάζας τῶν σύγχρονων ἀνθρώπων.

Μιά περιρρέουσα νοοτροπία ὑπονομεύει τήν ἔμφυτη σύντηξη δύο ἔτερόφυλων ἀνθρώπων στόν πυρήνα τῆς οἰκογένειας. Ἐχει χαρακτηρισθεῖ μέ πολλά ὀνόματα ἀπό ἔγκυρους στοχαστές, σύγχρονους καί παλαιοτέρους, ώς ναρκισσισμός, ἐγωκεντρισμός, δικαιωματισμός, κτλ. Ὁροι, οἱ ὄποιοι, παρά τήν ποικίλη καί κάποτε ἀποκλίνουσα σέ λεπτολογίες νοηματοδότησή τους, ὑποδηλώνουν ἔνα σκληρό ἀτομοκεντρισμό: Ἐγώ καί τά ἐνδιαφέροντά μου πάνω ἀπ' ὅλα. Νοοτροπία πού ἔχει ἐγκαθίδρυθει στόν ἔσω κόσμο τοῦ νεωτερικοῦ ἀνθρώπου καί ἐκτοπίζοντας κάθε ἀρχαῖο πρότυπο συνάντησης καί συνύπαρξης τῶν ἀνθρώπων, κειραγωγεῖ τόν ψυχισμό τους. Ἐχει δέ τέτοια δύναμη, πού μπορεῖ νά ἀμβλύνει ἀκόμη καί ὀρμέμφυτα γνωρίσματα τοῦ φύλου. Ἐν τέλει, καθορίζει ὅλο τό ἡθικό κλίμα κοινωνίας, τήν συλλογική συνείδηση.

Πολλοί, γιά τόν κλονισμό τῆς οἰκογένειας «ρίχνουν τόν λίθο τοῦ ἀναθέματος» στή γυναίκα γιατί βγῆκε ἀπό τό σπίτι. Καί εἶναι ὅντως ἀληθές ὅτι οἱ γυναῖκες, πού κυκλοφοροῦν σήμερα στό δημόσιο χῶρο, σέ ἀντίθεση μέ παλαιότερες ἐποχές, εἶναι σημαντικά περισσότερες ἀπό τούς ἄνδρες. Ἀκόμα, ἥ γυναικεία παρουσία εἶναι ἔντονη σέ ὅλα τά

έπαιγγέλματα, σέ κάποια δέ κυριαρχεῖ ἀπόλυτα σκεδόν, ἔχουν ἐκτοπισθεῖ οἱ ἄνδρες. Σωστές μέν οἱ παρατηρήσεις, ὅμως ἐγείρουν ἕνα ἄλλο κρίσιμο ἔρωτημα: Τί ἔγιναν οἱ ἄνδρες; Ἐχουμε ὅντως μιά κρίση ταυτότητας τῶν φύλων! Τό 1986 ὁ παλαιός μαρξιστής φιλόσοφος Κορνήλιος Καστοριάδης (†1997), σέ τηλεοπτική συζήτηση, τό εἶχε διατυπώσει ὡς ἔξης: «·Ο καθένας ἀπό μᾶς ἔχει ἀνάγκη νά είναι κάτι ούσιαστικό... [νά ἔχει] ἔνα νόημα, ἢ ἔνα πλαίσιο σηματοδότησης, γιά τή zanή... Αὐτή [ἡ ἀνάγκη], ὅμως, ἀντιμετωπίζει σήμερα μιά σοβαρή κρίση διότι, στό ἔρωτημα “Ποιός είμαι”, σίγουρα, μιά γυναίκα δέν πρόκειται νά ἀπαντήσει: “Είμαι μιά καλή νοικοκυρά πού μαγειρεύει ὥραια γιά τόν ἄντρα της καί πού μεγαλώνει σωστά τά παιδιά της, μαθαίνοντάς τους νά διαβάζουν τή Βίβλο...”, δέν πρόκειται νά δώσει μιά τέτοια ἀπάντηση καί [ώς ἐκ τούτου] δέν γνωρίζει ποιά είναι. Ἀλλά ἐάν ἡ γυναίκα δέν γνωρίζει ποιά είναι, τότε, προφανῶς, οὕτε ὁ ἄνδρας γνωρίζει πλέον ποιός είναι...» («·Η Κουλτούρα τοῦ Ἐγωισμοῦ», Ἐναλλακτικές Ἐκδόσεις, 2014, σελ. 45).

Κάτω ἀπό τήν τυραννία τοῦ τερατώδους Ἐγώ, τό ἔμφυλο ψυχοσωματικό δέστιμο τοῦ ἄνδρογύνου είναι ἐπισφαλές καὶ ἐπίπλαστο. Ὁ «γάμος» καὶ ἡ «οἰκογένεια» ζητοῦν νά βροῦν λόγο ὑπάρχεως στό χῶρο τῶν δικαιοπρακτικῶν συμβάσεων. Ἡ «συζυγία» καταντᾶ ἀπλή κοινοπραξία, μέσα στήν ὅποια οἱ δύο «σύζυγοι» ἀποβλέπουν στήν ἰκανοποίηση τρεχουσῶν ἀτομικῶν τους ἀναγκῶν, γιά ὅσο χρόνο νιώθουν τήν ἀνάγκη. Είναι ἐπομένως «ἔξωσυμβατικό» νά ζητᾶμε νά θεωρήσει ὁ κάθε σύζυγος δικές του τίς ἔμφυτες ἐτερόφυλες ψυχοσωματικές ἀνάγκες τοῦ ἄλλου καὶ νά δεσμευθεῖ γιά πάντα ὅτι θά δρᾶ ἀνάλογα μέ αὐτές, παράλληλα μέ, ἢ κάποτε διακυβεύοντας, τίς δικές του. Δηλαδή, ἡς μή ζητᾶμε νά λαμβάνει ὁ ἔνας ὑπ’ ὄψη του τόν διαφορετικό ἄλλο κατανοώντας τίς ἀνάγκες του, ὅπως κατανοεῖ καὶ φροντίζει γιά τίς δικές του. Κάτω ἀπό αὐτό τό καθεστώς, ὅλ’ αὐτά τά «ἔμφυλα στερεότυπα» είναι δεσμευτικά ὑπέρ τό δέον στά μάτια τοῦ σύγχρονου φθαρμένου ἀνθρώπου! Αὐτό ὅμως δέν εύνοει τή δημιουργία γνήσιων οἰκογενειῶν. Μόνο μέ ἀσκητική αὐτοκαλλιέργεια τῶν πρωταγωνιστῶν καὶ μέ δύσνηρές ἀποφάσεις, πού βρίσκονται, δυστυχῶς, ἐκτός «πολιτικῆς ὄρθοτητας», ἔξω δηλαδή ἀπό τήν τρέχουσα ἀλλοτριωμένη νοοτροπία τῆς κοινωνίας, είναι δυνατόν νά κτισθοῦν οἰκογένειες στέρεες, «παντός καιροῦ»!

Θέλοντας νά δοῦμε ἀκροθιγώς τήν ἀρχέγονη ταυτότητα τοῦ ἄνδρα, στίς σχέσεις του μέ τή γυναίκα, ὅπως τήν παρέλαβε ὡς ἴδανικό ὁ χριστιανικός κόσμος, ἀλλά καὶ ὅπως, μέσες ἄκρες, τή συνέλαβε κάποτε καὶ ὁ Θύραθεν κόσμος, ἀνατρέχουμε στόν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὅποιος, συνοψίζοντας τήν σχετική γραφική διδασκαλία, ἔδωσε μιά εἰδική παραίνεση στούς ἄνδρες, ὅχι στίς γυναῖκες. Εἶπε: «Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τάς γυναῖκας ἔαυτῶν». (Ἡ ἀνάλογη ἐντολή πρός τίς γυναῖκες, ἢ ὅποια δέν είναι τοῦ παρόντος, ἔχει τή λέξη «ὑποτάσσεσθε». Στήν ούσια πρόκειται περί παρόμοιας ἐντολῆς, πού λαμβάνει ὅμως ὑπ’ ὄψη τίς ἀρχέγονες

εἰδικές εὐθύνες καί ἀνάγκες τοῦ κάθε φύλου). Προσδιορίζοντας δέ ὁ μέγας Ἐπόστολος τί εἶδους ἀγάπην ἐννοεῖ, συμπληρώνει: «καθώς καὶ ὁ Χριστός ἤγάπησε τὸν ἐκκλησίαν καὶ ἔστιν παρέδωκεν ὑπέρ αὐτῆς, ἵνα αὐτὴν ἀγιάσει...» (Ἐφ. ε' 25, 26). Ἐθεσε δολαδήν τὴν ἀπερινότητα σὲ ἔντασην καὶ ἔκτασην ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ γιά τὴν Ἐκκλησία (στὴν ὅποια ἔχει κληθεῖ νά ἔνταχθεῖ, ἀν θελήσει, ὅποιος δὲ οὐδέποτε) ὡς πρότυπο τῆς ἀγάπης καὶ συμπεριφορᾶς τοῦ ἄνδρα πρός τὴν γυναικα. Πρότυπο ἐκουσίας κένωσης, αὐτοθυσίας, ἀλλά καί, μέ τὸ πόλυτο σεβασμό πρός τὴν ἐλευθερην προαίρεσή της, ἀκλόνητα καθοδηγητικό πρός τὸ ἀγαθό τέλος.

Ο σύγχρονος μετανεωτερικός δυτικός «Νάρκισσος», ἄνδρας ἦ γυναικα, δείχνει νά ἔχει ἀπορρίψει ἔνα τέτοιο πρότυπο. Προτιμᾶ τὸ συνυγικό (ἢ ἔξωσυνυγικό) win win ἀλισθερίσι: «θέλεις κάπι ἀπό μένα; τί μου δίνεις, καὶ τότε θά δῶ ἂν μέ συμφέρει νά στό δώσω! Τί ξεπεσμός καὶ γιά τὰ δύο φύλα! Γιά τὸν ἄνδρα ὅμως τέλεια καταβαράθρωση τοῦ ἄνδρισμοῦ, γιατί διαγράφει τὸ ὕπατο γνώρισμά του: τὴν αὐτοθυσιαστική ὑπευθυνότητα γιά τὸ «εὖ zῆν» τοῦ συνοδοιπόρου του στήν ζωή καὶ τῆς οἰκογένειάς τους. Ἀντ' αὐτοῦ ὁ ἄνδρας υἱόθετεῖ ἄλλους, γνωστούς μέν ἀπό παλιά, ἀλλ' ἐπικαιροποιημένους, ρόλους δῆθεν «ἄνδρισμοῦ». Νά τρεῖς ἀπ' αὐτούς, οἵ πιο χαρακτηριστικοί:

A. Ὁ παρέχων ὑπηρεσίες: κηφήνας, Δόν Ζουάν, μαρκήσιος Ντέ Σάντ. Προσφορά τοῦ ἄνδρα πρός τὴν γυναικα: «Χρειάζεσαι σπερματοζώαρια γιά νά χαρεῖς τὴν μητρότητα; Ἐγώ εἶμαι ἐδῶ. Καμιά ὅμως ὑποχρέωση πέραν τούτου» (κηφήνας). Ἡ: «Ἐπιθυμεῖς ρομαντικά εἰδύλλια, μέσα σὲ φανταχτερή ζωή, πού θά κάνεις τίς γνωστές σου νά ζηλέψουν; Ἐγώ θά σέ εἰσαγάγω στό χῶρο αὐτό. Ἀρκεῖ νά μου δώσεις τὴν εὔνοιά σου» (Δόν Ζουάν). Ἡ, τέλος: «Τό μόνο ἀπότο, ὑπαρκτό πράγμα στόν κόσμο εἶναι ἓντο. Καὶ ἡ μόνη δικαίωση γιά τὸν ἄνθρωπο ἃνευ ὅρων ἐλευθερία νά ἀπολαμβάνει χωρίς δεσμεύσεις καὶ ἀναστολές τὴν ἥδονή μέ ὅποιο μέσο καὶ τρόπο ἐπινοήσει. Ἐδα νά τή δοκιμάσεις μαζί μου» (μαρκήσιος Ντέ Σάντ (1740-1814). Γάλλος ύλιστής φιλόσοφος, ἀκρος ἥδονιστής, πού εἶναι γνωστός ὡς ἔμπρακτος εἰσπνητής τῆς σεξουαλικῆς διαστροφῆς νά ἀπολαμβάνει τό φόρτο, τρόμο καὶ πόνο, πού προκαλοῦσε στίς συντρόφους του. Ἀπό τό ὄνομά του, ἢ λέξη σαδισμός).

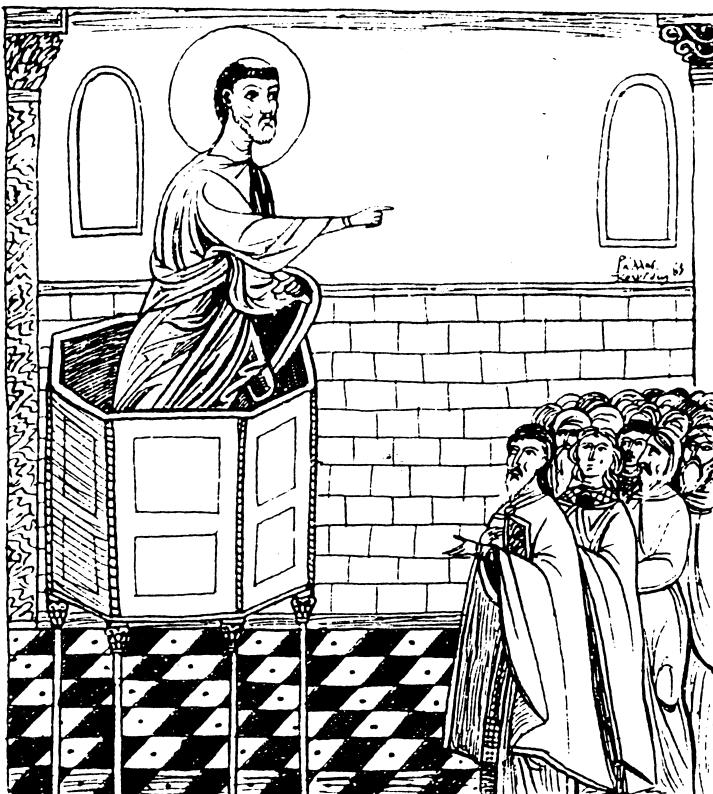
B. Ὁ «βοιλεμένος»: καφενόβιος, «ζαμάν φού». Τάβλι, πρέφα, ποδοσφαιρολαγνεία, τζόγος. Πότε πότε κανένα μεροκάματο, καί, ἀν τύχει, καμιά «άρπακτη» (ἐπικερδής ἀπάτη). Γιά ὅλα τά ὑπόλοιπα ἄρμόδια Ἠ γυναικα. Αὐτός, καμιά εὐθύνη, γιατί: «ἄντρας εἶμαι καὶ τό κέφι μου θά κάνω», κατά τό παλιό τραγούδι τῆς «πάτσας»!

G. Ὁ «καταξιωμένος»: πλάνης ἀνά τὸν κόσμο ἐθνικός Ἠ διεθνικός ἀξιωματοῦχος, στέλεχος ἐπιχειρίσεων (CEO, κτλ), μπίνεσμαν, «μέγας» ἐπιστήμων, ἀστέρας τοῦ ἀθλητισμοῦ, «ίερόν τέρας» τοῦ θεάματος καὶ τῆς τέχνης, κτλ. Πρακτικά ἀνέστιος τόποι διαμονῆς business class θέσεις ἀεροπλάνων Ἠ σουΐτες ξενοδοχείων. Φέρει τό φωτοστέφανο

τοῦ «φτασμένου». Προτιμᾶ μάλλον τίς περιστασιακές σχέσεις, ἢ τά «σύμφωνα συμβίωσης», παρά τό γάμο. Ὁ Απεχθάνεται τίν οἰκογένεια. Σέ κάθε περίπτωση, προβλέπεται ἀπό τό πρωτόκολλο τῶν δημόσιων ἐμφανίσεών του «σύζυγος» ἢ «σύντροφος» στό πλευρό του. Ὡν μάλιστα εἶναι καὶ φανταχτερή, προσθέτει πόντους στό image του, πού εἶναι ἢ μόνη του ἔγνοια!

Αὐτός εἶναι ὁ «ἀνδρισμός», πού καλλιεργεῖται στό μετανεωτερικό μας σήμερα! Ὁν στίν δὲ εἰκόνα προστεθεῖ καὶ κάποια ἀπόχρωση σε-ξουαλικῆς «ἀπροδιοριστίας», δέν θά ἄλλαζαν τραγικά τά πράγματα.. Πάντως, ὑπάρχει στίς μέρες μας αὐξανόμενο κύμα σιωπηλῆς ἀντίστασης παγκοσμίως. Ὡς εὐχηθοῦμε νά εύοδωθεῖ, ἵδιώς στίς νέες γενιές, καὶ νά μείνει στό σωστό δρόμο, γιατί κάποτε ξεστρατίζει στούς σκοτεινούς χώρους τοῦ ἀνατολικοῦ «τζιχαντισμοῦ».

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΣ

Βασίλειου Χαραλάμπους
Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΙΕΡΕΜΙΑ Β', ΑΠΕΝΑΝΤΙ
ΣΤΟΥΣ ΛΟΥΘΗΡΑΝΟΥΣ

ἱ Προτεστάντες ἐπιζητοῦσαν τὴν παρουσίαν Ὁρθοδόξων στούς ἔορτασμούς γιά τά 500 χρόνια ἀπό τή Μεταρρύθμιση τοῦ Λουθηρου. Σαφῶς καὶ δέν ἐπρεπε νά συμμετάσχουμε ὡς Ὁρθόδοξοι στούς ἔορτασμούς αὐτούς, γιατί πρῶτον ἀποτελεῖ ἔμμεση συνηγορία στίς κακοδοξίες τους καὶ δεύτερο ἀναστατικό παράγοντα στήν ἐπιστροφήν ὅσων Προτεσταντῶν ἐπιθυμοῦν στήν Μίαν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν.

Εἶναι χαρακτηριστικό τό παράδειγμα τοῦ Πατριάρχη τῆς Κωνσταντινούπολης Ἱερεμία Β' (1536-1595), στόν ὃποιο ἀπέστειλαν οἱ Λουθηρανοί θεολόγοι τῆς Τυβίγηης, τρεῖς ἐπιστολές, στίς ὃποιες κατέθεταν τίς δοξασίες τους ἐκζητώντας ἀπάντησην ἀπό τήν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν, στούς ὁποίους ἀπάντησε μέν ἀγάπη, ἀλλά καὶ ὁμολογιακό θάρρος.

“Οσο ἀφορᾶ τήν αἵρετικήν προσθήκην τοῦ Filioque, ὁ Πατριάρχης Ἱερεμία Β' ἀναφέρει μεταξύ ἄλλων τά ἔξης στήν ἀπάντησην του: «Ἄλλα καὶ ήτοι Ἐβδομηνός, συμπληρώνοντας τήν χρυσῆν ἀλυσίδαν καὶ ἀκολουθώντας τό ἔναν Ἅγιον Πνεῦμα, στόν Ὁρο ἀποφαίνεται: Ἐμεῖς ἀκολουθοῦμεν πιστά τά ἀρχαῖα νομοθετήματα τῆς Καθολικῆς (Ὁρθόδοξης) Ἐκκλησίας· ἐμεῖς προσύμενοις τούς θεσμούς τῶν Πατέρων ἐμεῖς ἀναθεματίζουμε ἐκείνους πού προσθέτουν κάτι τοῦ ἀφαιροῦν ἀπό τήν Πίστην τῆς Ἐκκλησίας».

Ἄλλοο ἀνέφερε μέν πόνο: «Πρός Θεοῦ, λοιπόν, ἀφῆστε, ἀφῆστε τή διατύπωσην λόγων πού βρίσκονται μακριά ἀπό τήν ἀλήθειαν γιά τό θέμα τοῦτο, καὶ υἱοθετῆστε τήν εὐσεβῆ πίστην, ὅπως ἐξηγήσαμε, γνωρίζοντας ὅπι τό Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρός».

Ἀναφερόμενος στό θέμα τῆς δικαίωσης ἀπό μόνη τήν πίστην, μῆλον σε καὶ γιά τά ἀγαθά ἔργα καὶ μεταξύ ἄλλων ἀνέφερε τό ἔξης: «Οπουσούσιαζει ή εὐλάβεια πρός τά θεῖα καὶ ή ὑπακοή στά λόγια τῶν Ἀγίων Πατέρων, ἐπίσης καὶ ή γνήσια πίστη πού φανερώνεται μέν ἀγαθά ἔργα, ἐκεῖ τίποτα καλό δέν εἶναι δυνατό νά ευδοκιμίσει».

Σέ κάποιο σημεῖο, μετά τίς ἐξηγήσεις πού δίνει, λέγει τά ἔξης: «Ἄφοῦ, λοιπόν, γνωρίσατε καλά ἀπό τίς θεῖες γραφές τήν Ὁρθόδοξίαν, ἐλλάτε σ' αὐτήν μέντος σας τήν ψυχήν. Κάθε ἀπόπι καινοτομία, τήν ὁποίαν ἡ χορεία τῶν οἰκουμενικῶν διδασκάλων καὶ ήτοι Ἐκκλησία δέν παραδέχεται».

θηκε, διώξτε την πολύ μακριά ἀπό σᾶς». Δέν παραλείπει νά ἀναφερθεῖ καὶ στά ἐπιτίμια ἀπό τίν ἑκτροπή ἀπό τίς διδασκαλίες τῶν Ἀγίων Πατέρων λέγοντας χαρακτηριστικά τά ἔξης: «Γιατί ὅπως προείπαμε δέν πρέπει νά μετακινοῦμε ὅρια αἰώνια πού ἔθεσαν οἱ Πατέρες μας, ὥστε νά μὴ ὑποστοῦμε τά ἐπιτίμια, παραβαίνοντας τό ὅριο πού ἔθεσε στήν ἄρχην ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος».

“Ομήλησε γιά τήν τιμή στούς Ἀγίους, τήν προσκύνηση τῶν Ἀγίων Λειψάνων, τήν προσκύνηση τῶν Ἀγίων Εἰκόνων, τόν Μοναχισμό, τά Ἀγία Μυστήρια, τίς υνοτεῖες, τίς προσευχές κλπ. Δέν ἄρχισε μέ τά ἐλάσσονα καὶ νά μείνει σ’ αὐτά πρός χάρη τοῦ δῆθεν «καλοῦ» κλίματος, ἀλλά ὁμολογώντας τήν ἀλήθεια προέτρεπε αὐτούς νά ἐγκαταλείψουν τίς πλάνες τους καὶ νά ἐπιστρέψουν στήν Ἐκκλησία. Κι ὅταν εἶδε ὅτι δέν ἐπείθοντο, μέ λύπη τούς λέγει: «Ἀξιοῦμεν δέ ύμᾶς τοῦ λοιποῦ μη κόπους παρέχειν ἡμῖν, μηδέ περί τῶν αὐτῶν γράφειν καὶ ἐπιστέλλειν».

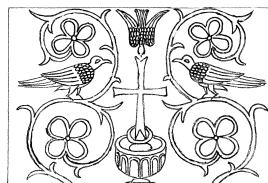
Στίς μέρες μας οι Λουθηρανικές αίρετικές κοινότητες στή Βαυαρία, στό Ὁλτερμπουρκ τῆς Σαξονίας, στό Ἀνόβερο, στήν Ἀμερική, στόν Καναδά, στή Χιλή, στό Κονγκό, στή Δανία, στήν Ἰορδανία καὶ στούς Ἀγίους Τόπους, στή Ναμίμπια, στή Νότια Ἀφρική, στή Ζιμπάμπουε, στή Φινλανδία κλπ., πού εἶναι καὶ μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. πῶς ἀντιμετωπίζονται;

Τά λόγια τοῦ Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμία Β', στήν πρώτη ἀπάντηση, στήν Αὔγουσταία Ὁμολογία, πού ἐστάλη στήν Τυβίγην τό 1576, «ὅσοι ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὅλοι εἶναι μέ τήν ἀλήθεια· καὶ ὅσοι γενικά δέν εἶναι μέ τήν ἀλήθεια, οὕτε καὶ μέ τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι», ἃς εἶναι κανόνας Ὁρθόδοξης ἀκρίβειας, στό πῶς ἀντιμετωπίζουμε τίς αίρετικές κοινότητες.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

*) Οἱ ἐπιστολιμαῖες ἀπαντήσεις τοῦ Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμία Β', εἶναι παρμένες ἀπό τό βιβλίο «Β' καὶ Γ' Ἀπόκρισις πρός Λουθηρανούς θεολόγους», Ἐκδόσεις Λύχνος, σέ νεοελληνική ἀπόδοση Εὐάγγελου Π. Λέκκου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
Θεολόγος

Σάββα Ἀλεξάνδρου
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΟΝΤΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΥΙΣΜΟΣ

’Ορθόδοξη Ἑκκλησία μας πιστεύει πώς ὁ ἄνθρωπος εἶναι μιά διφυής ὑπαρξη, δηλαδή ἔνα κράμα ὑλικό καὶ πνευματικό. ’Ο Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος θά τονίσει πώς ὁ ἄνθρωπος «ζῶν ἐστίν ὅραιόν τε καὶ ἀόρατον, θνητόν τε καὶ ἀθάνατον». Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος εἶναι θνητός διότι ἔχει σῶμα ὑλικό, εἶναι ὅμως συνάμα καὶ ἀθάνατος, διότι ἔχει ἀθάνατη ψυχή.

’Ο Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Σαββαΐτης ἐπίσκοπος Ἐδέσσης, μεγάλος φιλοκαλικός Πατέρας τῆς Ἀνατολῆς, θά τονίσει πώς ὁ Θεός ἔδωσε στόν ἄνθρωπο διπλή εὐκαιρία γιά νά ἐπικοινωνεῖ μαζί Του. Μέ τό σῶμα καὶ μέσω τῶν αἰσθήσεων ἐπικοινωνοῦσε μέ τὸν ὑλικό κόσμο καὶ δι’ αὐτοῦ ἀνάγετο πρός τὸν Θεό, ἐνῶ μέ τὸν ψυχήν ἐπικοινωνοῦσε μέ τὸν πνευματικό κόσμο καὶ πάλι ἀπ’ αὐτοῦ ἀνάγετο πρός τὸν Θεό. Μέ τό προπατορικό ἀμάρτημα, κατά τὸν Ἅγιο Θεόδωρο τὸν Σαββαΐτη, ὁ ἄνθρωπος χρησιμοποιεῖ τίς αἰσθήσεις, ὅχι γιά νά ἀναχθεῖ πρός τὸν Θεό, ἀλλά γιά νά ξεκόψει ἀπό Αὐτόν. Ἔτι, λοιπόν, κατά τὴν θεολογία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Πατέρα τῆς Ἑκκλησίας μας, τὸ προπατορικό ἀμάρτημα ήταν οὐσιαστικά ἡ ἀχαριστία τοῦ ἀνθρώπου πρός τὸν Θεό. Αὐτή τὴν θεολογική διατύπωση θά ἐκφράσει ἀρκετούς αἰῶνες ἀργότερα ὁ μεγάλος Πατέρας καὶ Ἅγιος τῆς Ἑκκλησίας μας, ὁ Σέρβος Ὁμολογητής Ἰουστίνος τοῦ Τσέλιε (Πόποβιτς). «Τό προπατορικό ἀμάρτημα δέν ήταν τίποτε ἄλλο παρά ἡ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νά γίνει Θεός, χωρίς Θεό καὶ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ».

Τό προπατορικό ἀμάρτημα ὑπῆρξε ἡ γενεσιουργός αἵτια τοῦ ὄντολογικοῦ δυισμοῦ. Δηλαδή ἐνῶ προηγουμένως ὑπῆρχε συνεργασία ψυχῆς καὶ σώματος μέ στόχο τὴν θέωση τοῦ ἀνθρώπου ὡς μιᾶς ἐνιαίας ψυχοσωματικῆς ὀλότητας, μεταπτωτικά τὸ σῶμα, κατά τοὺς Πατέρες τῆς Ἑκκλησίας, γίνεται βαρύ μέ τὴν πνευματική ἔννοια τοῦ ὅρου καὶ ἐλκεταὶ πρός τὰ κάτω ἔξαιτίας τῶν παθῶν, ἐνῶ ἡ ψυχή ἐπιθυμεῖ τὰ οὐράνια. Αὐτή ἡ διάσταση ἀποτελεῖ τίν οὐσία τοῦ ὄντολογικοῦ δυισμοῦ. Τίν ιραγωδία τοῦ ὄντολογικοῦ δυισμοῦ ἐκφράζει εὔστοχα ὁ Ἅγιος Δωρόθεος στά «Ἀσκητικά» του. «Διά τῆς ἀμαρτίας ἔξεπεσεν ὁ ἄνθρωπος ἐκ τοῦ κατά φύσιν εἰς τὸ παρά φύσιν, τουτέστιν ἐν τῇ φιλαργυρίᾳ, φιλοδοξίᾳ, φιλοδονίᾳ.

’Η Ἑκκλησία χρησιμοποιεῖ ὡς μέσον ὑπέρβασής του τίν πραγματι-

κότιπα τῆς ἄσκησης, μέ στόχο, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Ἀγιος Ἡσύχιος ὁ Πρεσβύτερος, νά καταφέρει ἡ ψυχή νά καλιναγωγήσει τό σῶμα ὥστε αὐτό «νά ἀναγνωρίζει ὡς ἀφθαρτη κυρία του τήν ψυχή».

Ο Ἀγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος στά «Ἀσκητικά» του μιλώντας ἀκριβῶς γιά τήν ἄσκηση ὡς μέσον ὑπέρβασης τοῦ ὄντολογικοῦ δυισμοῦ θά τονίσει πώς «ἡ ἄσκησις μήτηρ τοῦ ἀγιασμοῦ ἐστίν, ἐξ ἣς γεννᾶται ἡ πρώτη γεύσις καὶ αἴσθησις τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ». Ἡ ἄσκηση εἶναι μπτέρα τοῦ ἀγιασμοῦ, ἀκριβῶς ἔξαιτίας τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἔχει γεύση καὶ ἐμπειρία Θεοῦ στή ζωή του. Μέσα σέ αὐτό τό πνεῦμα θά πρέπει νά ἔννοησουμε τή θέση τοῦ Ἀγίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου: «Οὐδέν οὔτως μεταπείθει τινά μεταλλαγῆναι ἀπό τῆς κακίας εἰμί τά σωματικά ἀγαθά καὶ ἡ τιμή ἣν οὗτος παρά σοῦ θεωρεῖ». Τίποτε δέν μπορεῖ νά κάνει τόν ἄνθρωπο νά ἀφήσει πίσω του τήν κακία καὶ τά πάθη, παρά μόνο τά σωματικά ἀγαθά, ἐδῶ ἔννοεῖ τό ἄσκητικό ἥθος καὶ τό ἔξαιρλωμένο πρόσωπο ἐνός Ἀγίου ἀνθρώπου συνταιριασμένο μέ τό πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀποδοκῆς τοῦ ὅποιουνδήποτε ὡς προσώπου.

Ἡ ἔννοια τῆς ἀγιότητος συμφαίνεται μέ τήν ἀποδοχή τοῦ ὄντολογικοῦ δυισμοῦ ἀλλά συνάμα καὶ τήν ἀναγκαιότητα τῆς ὑπέρβασής του διά τῆς ἀσκήσεως. Θά πεῖ γι' αὐτό ὁ Ἀγιος Διάδοχος Φωτικῆς: «Ἡ ψυχή ὡς ἀσώματος ὀρέγεται τῶν οὐρανίων καλῶν, τό δέ σῶμα ὡς νοῦς τῆς ἐπιγέίου τρυφῆς». Δηλαδή ἡ ψυχή ὡς ἄνηλη καὶ νοερή οὐσία ἐπιθυμεῖ τά οὐράνια. Τό σῶμα πάλι ὡς ὑλικό πράγμα ἐπιθυμεῖ τά γήινα καὶ ἐφήμερα πράγματα.

Παρακάτω δέ, δίνοντας τή διάσταση τῆς ἀγιότητας, παρατηρεῖ: «Ἐάν λεπτύνωμεν τήν ὕλη τοῖς πόνοις, τότε ἐλευσόμεθα ἀπλανῶς εἰς πεῖραν τῆς ἀύλου αἰσθήσεως». Αὐτό σημαίνει πώς ἂν διά τῆς ἀσκήσεως καταφέρομεν νά ἐλαχιστοποιήσουμε τήν ἀξία τῆς ὕλης, δηλαδή ἂν δέν ἔχουμε ὡς κέντρο τῆς ζωῆς μας τά ὑλικά πράγματα, τότε χωρίς ἀμφιβολία ἀπό αὐτή τή ζωή θά ἔχουμε γεύση καὶ ἐμπειρία οὐράνιων πνευματικῶν καταστάσεων. Σέ ἔνα ἀνάλογο ὑφος καὶ ὁ Ὁσιος Δανιήλ στό Γεροντικό θά διακηρύξει: «Ὄσον τό σῶμα λεπτύνεται, τοσοῦτον καὶ ἡ ψυχή θάλλει καὶ ὅσον ἡ ψυχή θάλλει τοσοῦτον καὶ τό σῶμα λεπτύνεται».

Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀνεστησης καὶ τῆς εὐημερίας ἔχει ψυχή κακεκτική, ὅπως καὶ τό ἀντίθετο. ᩩ Ἐκκλησία, ἀντιμετωπίζοντας μέ αὐτό τό πνεῦμα τήν ἀναγκαιότητα ὑπέρβασης τοῦ ὄντολογικοῦ δυισμοῦ, ούσιαστικά μᾶς καλεῖ νά λειτουργοῦμε ἀφαιρετικά ὡς πρός τά ὑλικά ἀγαθά καὶ νά ἔστιάζουμε στά πνευματικά. Ἔτσι, λοιπόν, μόνο μέ αὐτό τόν τρόπο σέ τελευταία ἀνάλυση θά μπορέσουμε νά γίνουμε ἀληθινά αὐθεντικά πρόσωπα.

O
ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟΣ
ΕΚ ΤΟΥ
ΣΥΝΕΓΓΥΣ
(ΑΦΙΕΡΩΜΑ)

Συμεών Πηγαδουλιώτη
ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ήν ἐποχή μας, ἐποχή ᜑντονα συγκροτιστική κι ἄκριτα ἐκκοσμικευμένη, ᜑχει πολλή πέραστη ἡ θροσκεία τοῦ Μωάμεθ, πού αὐτοαποκαλεῖται Ἰσλάμ. Εἶναι γνωστόν ὅτι οἱ ὄπαδοί τοῦ Μωάμεθ ἀφριοῦνται νά μᾶς ἀποκαλοῦν Χριστιανούς, ἀλλά μᾶς χαρακτηρίζουν σάν Νασράνι (Ναζωραίους) κι ἐμεῖς, φυσικῷ τῷ λόγῳ, τούς ἀποκαλοῦμε μέ τό ὄνομα τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς ἐν λόγῳ θροσκείας. Κι οἱ ὄπαδοί τοῦ Βοῦδα Βουδιστές λέγονται καὶ δέν τούς κακοφαίνεται καὶ τοῦ Ζωροάστρη Ζωροαστριστές καὶ τοῦ Κομφούκιου Κουμφουκιανιστές κ.ο.κ.

‘Ο Μωαμεθανισμός δέν περιορίζεται στίς μέρες μας στόν παραδοσιακά δικό του χῶρο τῆς Δυτ. Ἀσίας, τῆς Ἰνδίας τῆς Ν.Α. Ἀσίας καί τῆς Βορείου Ἀφρικῆς, ἀλλά συναντᾶμε δεκάδες ἑκατομμύριων ὄπαδῶν του στίν ՚δια τήν Εύρώπη. Μάλιστα τά τελευταία χρόνια, καὶ τή στιγμή πού μιλᾶμε, πληθώρα Μωαμεθανῶν ἐγκαταλείπουν τίς χώρες τῆς Δυτ. Ἀσίας κι ἀντί νά κατευθυνθοῦν πρός τίς πάμπλουτες κι εὐημεροῦσες χῶρες τοῦ Περσικοῦ Κόλπου πού εἶναι ὅμορφοσκές τους ἔχουν σάν ἀμετάθετο στόχο τήν εἰσοδο στήν Εύρώπη. Χιλιάδες λαθρομετανάστες περνοῦν στά ἐλληνικά νησιά τοῦ Αἰγαίου ἢ στό ιταλικό νησί Λαμπεντούσα γιά νά φτάσουν στήν εύρωπαϊκή ἥπειρο. Ὅμως οἱ ὄπαδοί του Μωάμεθ δέν λείπουν οὔτε ἀπό τή Β. Ἀμερική, οὔτε ἀπό τή Ν. Ἀμερική καί τήν Αὐστραλία. Ἀπό τήν ἄλλην καὶ στήν Κίνα, ἀλλά καὶ τή Ρωσία κάνουν αἰσθητή τήν παρουσία τους. Μέ ἀπλά λόγια μιλᾶμε γιά μιά παγκόσμια θροσκεία, τῆς ὁποίας οἱ ὄπαδοί συμποσοῦνται γύρω στό ἐνάμισι δισεκατομμύριο, μέ τάσεις μάλιστα αὐξητικές.

Εἶμαστε ἐκ τῶν πραγμάτων ὑποχρεωμένοι νά σταθοῦμε καί νά παραπρήσουμε μέ ՚διαίτερη προσοχή τό θροσκευτικό αὐτό φαινόμενο στό σύνολό του, ἀλλά καί στά ἐπί μέρους στοιχεία του. Ὡς γνωστόν ὁ εἰκοστός αἰώνας εἶναι μιά ἐποχή κατά τήν ὁποία τερματίστηκε ἡ ἀποικιοκρατία ἀπό τή μιά κι ἀπό τήν ἄλλην χαρακτηρίστηκε ἀπό τήν κυριαρχία τοῦ πετρελαίου ὡς καύσιμης ὄλης τόσο στά ὄχηματα ὅσο καὶ τή βιομηχανία. Ἐτσι ἀντικρύσαμε τήν ἐμφάνιση πλειάδος κρατῶν πού ἀποκαλοῦνται πλέον «ἰσλαμικές δημοκρατίες» μέ ἀποτέλεσμα νά ὄφισταται ἔνας ἴσχυρός συνασπισμός κρατῶν πού φέρει τό ὄνομα «ἰσλαμική διάσκεψη» μέ 57 κράτη - μέλη σήμερα πού ἐπιτρέάζει μέ τήν ἐπιφρονί πού ἀσκεῖ τό παγκόσμιο γίγνεσθαί τοῦ σήμερα. Ποιός μπορεῖ νά ἀγνοήσει

τό γεγονός ὅτι ἡ Μέση Ἀνατολή διαθέτει τεράστια κοιτάσματα πετρέλαιου καὶ μάλιστα χῶρες σάν τη Σαουδική Ἀραβία, τό Ἰράν ἀλλά καὶ τό Κουβέντ, τό Μπαχρέιν, τό Κατάρ, τά Ἐμιράτα καὶ τό Ἰράκ, ἔχουν σημαίνοντα λόγο στή διαμόρφωση τῶν τιμῶν τοῦ «μαύρου χρυσοῦ»; Ὁ κολοσσιαίων διαστάσεων πλούτος πού συστώρευσαν οἱ μωαμεθανικές αὐτές χῶρες, τούς ἔχει ἐπιτρέψει νά κυριαρχήσουν οἰκονομικά, ἀλλά παράλληλα τούς ἔδωσε τά μέσα νά ἐπιβάλουν τό μωαμεθανισμό κτίζοντας τζαμιά καὶ μεντρεσέδες κι ἐκδίδοντας πληθώρα βιβλίων καὶ διανέμοντας δωρεάν ἑκατομμύρια Κορανίων στίς χῶρες τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας πού ἀναδύθηκαν μετά τίν κατάρρευση τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης, ἀλλά καὶ σέ εὑρωπαϊκές χῶρες σάν τήν Ἀλβανία, τό Κοσσυφοπέδιο καὶ τή Βοσνία - Ἐρζεγοβίνη. Δέν δίστασαν φυσικά νά στείλουν ἐνοπλους μαχητές τοῦ Μωαμεθανισμοῦ στή Βοσνία, ὅπως καὶ τό Κοσυφοπέδιο καὶ τή Τσετσενία, γιά νά ἐπιβάλουν δικά τους καθεστώτα μέ τή βία.

Κάπι ἄλλο πού προκαλεῖ ἴδιαίτερη ἀνησυχία εἶναι ἡ κατάρρευση στίς μέρες μας τῆς κεμαλικῆς Τουρκίας μέ τόν εὐρωπαϊκό προσανατολισμό καὶ ἡ στροφή τῆς σημερινῆς ἕγεσίας τῆς χώρας πρός τό ὁθωμανικό παρελθόν. Κάπι ἀνάλογο συνέβη στήν Περσία (Ἀράν), ὅπου στίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '80 κατέρρευσε τό καθεστώς τοῦ Σάχη Μωχάμεντ Ρεζά Πεχλεβί κι ἀντικαταστάθηκε ἀπό τό σαφῶς μωαμεθανικό καθεστώς τῶν ἀγιατολλάδων μέ τίς γνωστές του θέσεις.

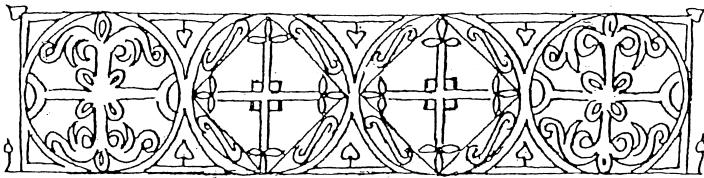
Ἄπο τίν ἄλλο ξεπίδησαν στίς μέρες μας οἱ γνωστές μωαμεθανικές ἐνοπλες ὄργανώσεις πού φέρουν τά ὄνόματα «Ἀλ Κάιντα», «Ἰσλαμικό Χαλιφάτο», «Μπόκο Χαράμ», «Ἀλ Σαμπάμπ», «Ταλιμπάν» κ.ο.κ.. Αύτές οἱ ὄργανώσεις ἀπό τή μιά ἐλέγχουν ἐδαφικά μεγάλες περιοχές τῆς Βόρειας καὶ Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς (στή Λιβύη καὶ Σομαλία ἀντιστοίχως) ἀλλά καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Ἀποτελεῖ ἀναντίλεκτο γεγονός ὅτι ἔχουν ἀποκτήσει μεταξύ τῶν ἀνά τήν ὑφήλιον Μωαμεθανῶν τόσο αἴγλη, ὥστε νά ἀντλοῦν πλῆθος φανατισμένων ὄπαδῶν, πού εἶναι ἔτοιμοι νά σφάξουν ὅποιον «ἄπιστο» βροῦν στό δρόμο τους καὶ νά πεθάνουν γιά τήν ὑπόθεση τοῦ Μωαμεθανισμοῦ. Δέν ἔχουμε λοιπόν τήν πολυτέλεια νά γυρίζουμε τήν πλάτη μπροστά στά μπνύματα τῶν καιρῶν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ὁ ἔλλαδικός χώρος δέν εἶναι ὁ παραδοσιακά χριστιανικός χώρος πού γνωρίζαμε ἄχρι τοῦ νῦν, ἀλλά μιά χώρα ὅπου σήμερα ἐγκαταβιώνουν ἔνα περίπου ἑκατομμύριο Μωαμεθανοί πού βρέθηκαν στή χώρα τά τελευταῖα χρόνια. Δέν μποροῦμε νά τούς ἀγνοοῦμε, οὕτε ν' ἀρνιόμαστε νά ἀσκοληθοῦμε μέ τά πιστεύω τους.

Ἄπο τήν ἄλλο δέν ἐπιτρέπεται νά μᾶς διαφεύγει ὅτι τή θρησκεία αὐτή τή γνωρίσαμε ἀπό τά γεννοφάσκια της, διότι ἡ πόλη Βόστρα τῆς Συρίας πέφτει στά κέρια τους στά 633 μ.Χ. ἔνα χρόνο μόλις μετά τό θάνατο τοῦ Μωάμεθ, τά Ἱεροσόλυμα στά 638 καὶ ἡ πρώτη ἐπιδρομή τους κατά τής Κύπρου γίνεται στά 649 μ.Χ. Ὁλόκληρος σκεδόν ὁ Ἑλληνισμός πέρασε αἰώνες τουρκικῆς μωαμεθανικῆς κατοχῆς (τουρκοκρατία)

μέ ὅ, τι αὐτό συνεπάγεται. Εἶναι γεγονός ἀναντίλεκτο ὅτι πλῆθος Ἑλλήνων ἔξισταμίσθηκαν στούς σκοτεινούς ἐκείνους αἰῶνες τῆς πικρῆς σκλαβιᾶς καὶ οἱ χιλιάδες τῶν νεομαρτύρων πού προτίμουσαν τὸ θάνατο παρά τὴν προσχώρηση στὴν μάταιη θρησκεία τῶν Μωαμεθανῶν ἀπό τὴν μιὰ στήριξαν τὸ Γένος κι ἀνάκοψαν τὸ κύμα τοῦ ἔξισταμισμοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην προσέφεραν στὴν Ἐκκλησία μάρτυρες Κυρίου, ἐφάμιλλους καὶ ἰσάξιους τῶν ἄρχαίων μαρτύρων τῶν πρώτων αἰώνων.

Γιά τούς πιό πάνω λόγους καλούμαστε νά γνωρίσουμε ἐκ τοῦ σύνεγγυς τό Μωαμεθανισμό, ἀπό τή μιὰ γιά νά ἀποκρούμε τίς ἐπιθέσεις του κατά τῆς Χριστιανικῆς πίστεως κι ἀπό τή ἄλλη γιά νά καταλάβουμε πώς ἡ Ὁρθόδοξη Χριστιανική πίστη, τίν ὁποία μᾶς κληροδότησαν οἱ πρόγονοί μας, πόρρω ἀπέχει ἀπό τίς χονδρειδεῖς περί ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ καὶ παχυλά ὑλιστικές ἀπόψεις τῶν Μωαμεθανῶν. “Οπως μπορεῖ νά διαπιστώσει ὁ ἀναγνώστης τοῦ θεματολογίου τοῦ Ἀφιερώματος, τά θέματα πού μελετοῦμε ἀγγίζουν τή ζωή καὶ συμπεριφορά τοῦ Μωάμεθ -πού οἱ ὄπαδοί του θεωροῦν προφήτη- ἄλλα καὶ ζωτικές πτυχές τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Δέν πρέπει νά μᾶς διαφεύγει τό ὅτι ἡ ἐπαφή μέ τούς ἀνθρώπους αὐτούς μπορεῖ νά ἔχει τραγικές συνέπειες. Ἐνῶ ἡ πίστη μας ἀπαγορεύει τό γάμο μέ τέτοιους ἀνθρώπους, οίδηποτε γυναίκα, περιφρονώντας τίν Ὁρθόδοξην πίστη, σπεύδει νά συνάψει πολιτικό «γάμο» μέ μωαμεθανό, κινδυνεύει νά χάσει, σέ περίπτωση διασυγίου, ὅριστικά τά παιδιά της διότι, κατ’ αὐτούς, τά παιδιά ἀποτελοῦν ιδιοκτησία τοῦ πατέρα!

Δέν πρέπει ἐπίσης νά μᾶς διαφεύγει ὅτι στίς μέρες μας δίνουν καὶ παίρνουν οἱ διάλογοι μέ τούς Μωαμεθανούς. Μή νομίσετε ὅτι οἱ ἡμέτεροι πού προσέρχονται στούς πιό πάνω διαλόγους εἶναι ἔτοιμοι νά μιμηθοῦν τόν Ἀγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ ἢ τόν Ἀγιο Κωνσταντίνο (Κύριλλο τόν φωτιστή τῶν Σλάβων) πού ἀπέδειξαν, μιλώντας μέ σθένος ἀξιοθαύμαστο, τό σαθρό καὶ ἔωλο τῶν ἐπιχειρημάτων τῶν ὄπαδῶν τοῦ «προφήτη». Κάθε ἄλλο. Σήμερα στό δύνομα τῆς «πολιτικῆς Ὁρθότητος» ὄρισμένοι ἀπό τούς πιό πάνω ἀναφέρονται στό «ἱερόν Κοράνιον» ἐνῶ τό ἐν λόγῳ βιβλίο μιλᾶ μέ καταφρόνηση γιά τό πανάγιον δύνομα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄλλοι πάλι, πιστώνουν μέ εἰρηνικές προθέσεις τή μωαμεθανική θρησκεία, ἐνῶ εἶναι γνωστό ὅτι τό Κοράνι προτρέπει τούς ἀνθρώπους αὐτούς νά σφαγιάζουν ἀλύπτα τούς «ἄπιστους!». Ἐν κατακλείδι, ἀν κάποιος θελήσει ν’ ἀσχοληθεῖ σοβαρά καὶ ὑπεύθυνα μέ τή συγκριτική μελέτη τοῦ μωαμεθανισμοῦ καὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἀναμφιβόλως μπορεῖ ν’ ἀναφωνήσει μαζί μέ τόν Προφήτη Ἰερεμίᾳ: «Τί τό ἄκυρον πρός τόν σίτον;» (Ἰερ. νγ’ 28) Τί νά πεῖ κανείς ὅμως γιά ἐκείνους πού ἐγκατέλειψαν τίν πίστιν τίν ἀμώμπτον κι ἀκολούθησαν τή μάταιη θρησκεία τοῦ Κορανίου; «Ἐμέ ἐγκατέλειπον, πηγήν ὕδατος ζωῆς καὶ ὥρυξαν ἔσυτοῖς λάκκους συντετριμμένους, οἵ οὐ δυνήσονται ὕδωρ συνέχειν» (Ἰερ. β’ 13).

Χριστόφορου Ἐ. Λιναρδάκη

ΑΛΛΑХ, Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΜΩΑΜΕΘΑΝΩΝ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΘΕΟΣ

σπουδεινός ἄνθρωπος καί ἴδιαιτερα ὁ νέος, ζώντας σέ μία κοινωνία πολύπολιτισμική, ὅπου ἀναμειγγύονται ἄνθρωποι διαφόρων θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, εἶναι εὔλογο νά προβληματίζεται καί νά ἀπορεῖ: Γιατί ἡ ὄρθόδοξη πίστη εἶναι ἡ μόνη ἀληθινή; Καί τό ἐρώτημα αὐτό εἶναι περισσότερο ἐπίκαιρο γιά τούς ὄρθόδοξους μαθητές τῆς πατρίδας μας, οἱ ὅποιοι ἀπό τίν Γ' τάξην τοῦ Δημοτικοῦ μέ τά νέα Θρησκευτικά δέν διδάσκονται ὅτι μόνο ἡ ὄρθόδοξη Χριστιανική πίστη ὀδηγεῖ στή σωτηρία καί ὅτι «ὅλες οἱ ἀλλες πίστες εἶναι ψεύτικες καί κάλπικες», ὅπως διακηρύττει ὁ Ἀγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ἀλλά ὅτι «ὅλες οἱ θρησκεῖς σχεδόν εἶναι τό ἴδιο, ἀφοῦ μιλοῦν γιά ἀγάπη», προκαλῶντας ἔτσι τή σύγχρυση καί τήν ἀμφιβολία γιά τήν μόνη zώσουσα ἀλήθεια τῆς ὄρθοδοξού Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Περισσότερο ὅμως λυπηρό εἶναι ὅτι στίς ἡμέρες μας στά πλαίσια τοῦ διαλόγου προσέγγιστος ὄρθοδοξίας καί Ἰσλάμ, ὅπως εὔστοχα γράφει στό περισπούδαστο βιβλίο του ὁ ἐν κώρᾳ zώντων ἀναπαυόμενος, μακαριστός Νικόλαος Π. Βασιλειάδης, μία ἀπό τίς μεγαλύτερες μορφές τῆς σύγχρονής ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῆς ὄρθοδοξίου Ἐκκλησίας, («΄Ορθοδοξία, Ἰσλάμ καί Πολιτισμός», Ἐκδ. «Ο ΣΩΤΗΡ» Ἀθήνα 2015), «ἀρχίσαμε τόν διάλογο παραβλέποντας τό γεγονός, ὅτι δέν μπορεῖ νά συμφωνήσει τό σκοτάδι τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ τοῦ Ἰσλάμ μέ τό ἴλαρό καί σωτήριο φῶς τῆς «ἐξ ἀποκαλύψεως ἀληθείας» ὃ παχυλός ύλισμός τοῦ μωαμεθανισμοῦ μέ τό πνεῦμα, τήν ἐλευθερία καί τό ἥθος τῆς ὄρθοδοξίας» (ἔ. ἀν. σελ. 3).

Αύτά τά ὅποια θά ἀναφέρουμε στή συνέχεια γιά τόν θεό τῶν Μωαμεθανῶν, δέν εἶναι τά ὅσα ύποστηρίζουμε ἐμεῖς γι' αὐτόν, ἀλλά αὐτά πού εἶναι γραμμένα στό δικό τους Ἱερό βιβλίο, τό Κοράνιο καί τά ὅποια οἱ ἴδιοι δέχονται καί πιστεύουν.

΄Ο Μωάμεθ (570-632 μ.Χ.) ἔκανε ἔνα μεῖγμα ἀπό Ἰουδαϊκές ἀντιλήψεις Ἐβραίων ἀστρολόγων, χριστιανικές δοξασίες φανατικῶν μονοφυσιτῶν μοναχῶν καί παραδόσεις Ἀράβων διανοούμενων τῆς ἐποχῆς του. Μέσα ἀπ' ὅλη αὐτή τή μείζη δημιουργίθηκε τό Κοράνιο καί μία εύκολη θρησκεία, πού λέει: Ζῆσε μία εύκολη ἡθική καί θά 'χεις ύλικές ἀπολαύσεις στόν Παράδεισο. Άν θέλεις νά ἔχεις μεγαλύτερες ἀπολα-

βές στόν Παράδεισο, πολέμησε μέ zῆλο γιά τόν Ἀλλάχ. Αὐτός εἶναι ὁ ἵερός πόλεμος «Τζιχάντ». Αὐτός ὁ πόλεμος ἀποτελεῖ ἔνα ἀπό τά βασικότερα ἱερά καθήκοντά τῶν μωαμεθανῶν ἐναντίον κάθε ἀλλόθροσκου, πού θεωρεῖται ἄπιστος.

Τό Κοράνιο, πού σημαίνει ἀπαγγελία ἢ διήγηση ἀποτελεῖται ἀπό 114 σοῦρες, δηλαδή κεφάλαια καὶ τό καθένα περιλαμβάνει καὶ μία «ἀποκάλυψη» καὶ κάθε λόγος του πού ἐμπεριέχεται ἔχει 7 διαφορετικές ἔρμηνεις.

Συγκρίνοντας τό Κοράνιο μέ τίν 'Αγία Γραφή, πρέπει νά τονίσουμε ὅτι τό κάσμα μεταξύ τους εἶναι ἀβυσσώδες καὶ ἀγεφύρωτο. Ἐτοι τό μῆσος καὶ ἡ ἐκδίκηση κατά τό Κοράνιο εἶναι δύναμη, ἐνῶ κατά τίν 'Αγία Γραφή σημεῖα ἐσωτερικῆς ἀδυναμίας καὶ διαφθορᾶς, ἀλλά καὶ ἀφορμές τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ εἰρήνη εἶναι τό δῶρο τοῦ Χριστοῦ πρός τούς μαθητές του, κατά τίν 'Αγ. Γραφή, ἐνῶ ὁ Μωάμεθ παραδίδει πρός τούς δικούς του ἀκολούθους μέσα στό Κοράνιο το ξίφος τοῦ πολέμου.

Τό Κοράνιο μιλάει γιά ἔνα θεό, τόν Ἀλλάχ, τόν ὅποιο θεωρεῖ ὡς μοναδικό θεό, ἀπορρίπτοντας τούς ἄλλους θεούς. Δίνει μάλιστα ἔμφαση στίν ἀπόλυτη κυριαρχία καὶ παντοδυναμία τοῦ θεοῦ. Καί τό κάνει αὐτό γιά δύο λόγους: Πρώτον, διότι θέλησε νά καταπολεμήσει τίν ἐντονει εἰδωλολατρία καὶ πολυθεία, πού ἐπικρατοῦσε μεταξύ τῶν συγχρόνων του Ἀράβων καὶ δεύτερον, διότι ἥθελε νά ἀντικρούσει τό βασικό δόγμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ περί τῆς 'Αγίας Τριάδος. Ὁ ὄρος «μονοθεϊστική» θροσκεία, ὅπως παρουσιάζεται τό Ἰσλάμ, δέν πρέπει νά μᾶς παραπλανᾶ. Ὁ Ἀλλάχ τοῦ Μωάμεθ δέν εἶναι ὁ ἕδιος μέ τό θεό τῆς 'Αγίας Γραφῆς, διότι τό Κοράνιο ἀρνεῖται ἐπίμονα τήν Τριαδικότητα τοῦ θεοῦ καὶ τήν θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τό ἐπιβεβαιώνουν τά παρακάτω ἐδάφια τοῦ Κορανίου, πού παίρνουμε ἀπό τό βιβλίο τοῦ Ν. Π. Βασιλειάδη «'Ορθοδοξία, Ἰσλάμ καὶ Πολιτισμός», (σελ. 110-111).

«Λέγε: (Μουχάμμαντ): Αὐτός εἶναι ὁ Ἀλλάχ, ὁ Ἔνας καὶ μοναδικός. Ἀλλάχ, ὁ Αἰώνιος, ὁ Ἀπόλυτος (ἀπ' τόν ὅποιον ὅλα τά πλάσματα ἔχουν ἀνάγκη). Ποτέ δέν γέννησε καὶ ποτέ δέν γεννήθηκε, καὶ δέν ὑπάρχει κανείς ὅμοιός του» (Στάδιο 112, Ἡ Εἰδικρίνεια, ἐδάφ. 1-4).

«Ὦ ὄπαδοί τῆς Βίβλου! (Σ.Σ. ἐννοεῖ τούς Χριστιανούς). Μή κάνετε κατάχρηση τῆς θροσκείας σας, καὶ μή λέτε γιά τόν Ἀλλάχ τίποτε ἄλλο, παρά μόνο τήν ἀλήθεια (Σ.Σ. ἄφα οἱ Χριστιανοί, σύμφωνα μέ τόν Μωάμεθ, λένε γιά τόν θεό ψέμματα καὶ παραπλανούν!). Ὁ Χριστός Ἰησοῦς, ὁ γιός τῆς Μαριάμ, δέν εἶναι περισσότερο ἀπό Ἀπόστολος τοῦ Ἀλλάχ, κι ὁ λόγος Του πρός τήν Μαριάμ καὶ ἔνα νεῦμα ἀπ' Αὐτόν (τόν Ἀλλάχ). Πιστεύετε λοιπόν στόν Ἀλλάχ καὶ στούς Ἀποστόλους του καὶ μή λέτε «Τριάδα». Παραιτηθεῖτε, θά εἶναι τό καλύτερο γιά σᾶς. Γιατί ὁ Ἀλλάχ εἶναι ἔνας θεός. Ἄς εἶναι δοξασμένος. Μεγάλη ἡ Ἀξιοπρέπειά Του, προπαντός ἀπ' τό νά ἔχει παιδί. Σ' αὐτόν ἀνήκουν ὅσα βρί-

σκονται στούς ούρανούς και στή γῆ. Κι ἀρκεῖ ὁ Ἀλλάχ γιά ρυθμιστής τῶν ὑποθέσεων» (Στάδιο 4, Οἱ Γυναῖκες, ἐδάφ. 17).

«Πράγματι βλαστήμησαν ὅσοι εἶπαν: “Ο Ἀλλάχ εἶναι ἔνας ἀπό τοὺς τρεῖς τῆς Τριάδας”, γιατί δέν ὑπάρχει ἄλλος Θεός ἀπ’ Αὐτόν, καὶ ἂν δέν παραιπθοῦν ἀπ’ τὸ λόγο τους αὐτό, τότε αὐτοί εἶναι ἄπιστοι καὶ φοβερά βασανιστήρια θά πέσουν στούς βλάστημους» (Στάδιο 5, Τό Τραπέζι, ἐδάφ. 73).

‘Ο Ἰησοῦς «δέν εἶναι τίποτε (περισσότερο) ἀπό ἔνας δοῦλος (τοῦ Ἀλλάχ), πού τόν περιβάλλεμ μέ τή Χάρη μας, καὶ τόν κάναμε ἔνα παράδειγμα γιά τά παιδιά τοῦ Ἰσραήλ» (Στάδιο 43, Ὁ Στολισμός ἡ τά Χρυσά Νομίσματα, ἐδάφ. 59).

Σ’ ὅλα τά παραπάνω ἐδάφια τοῦ Κορανίου, πού ἐνδεικτικά ἀναφέραμε, φαίνεται ἔκεκάθαρα ἡ ἀντίθεση τοῦ Ἰσλάμ πρός τήν βασική διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας περί τῆς Τριαδικότητος τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ διδασκαλία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἀντιγραφή τῆς σατανικῆς διδασκαλίας τοῦ αἵρεσιάρχου Ἀρείου καὶ τῶν πρίν ἀπ’ αὐτόν Γνωστικῶν Ἐβιωνιτῶν, τούς ὅποίους κατεδίκασε ἡ πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδος, πού συνῆλθε στή Νίκαια τῆς Μ. Ἀσίας τό 325 μ.Χ. Ἡ διδασκαλία περί Τριαδικοῦ Θεοῦ δέν εἶναι αὐθαίτερη. Θεμελιώνεται ὅχι μόνο στήν Καινή Διαθήκη, ἀλλά καὶ στήν Παλαιά Διαθήκη.

Τά τρία πρόσωπα δέν καταργοῦν τήν μονοθεΐα. Διότι τά θεῖα αὐτά πρόσωπα, ὁ Θεός Πατέρ, ὁ Θεός Λόγος, ὁ Θεός Ἀγιον Πνεῦμα, ἔχουν τήν ἴδια ἄκτιστη ούσια. Καί διότι ὁ Υἱός καὶ Λόγος εἶναι «φῶς ἐκ φωτός, Θεός ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ», ὁ ὄποιος γεννήθηκε καὶ δέν κτίσθηκε, «πρό πάντων τῶν αἰώνων» ἀπό τόν Θεόν Πατέρα. Τό δέ Ἀγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἀπό τόν Θεόν Πατέρα, στέλλεται δέ στόν κόσμο διά τοῦ Υἱοῦ. Τά τρία αὐτά πρόσωπα δέν καταργοῦν τήν μία καὶ ἔνιαία ἄκτιστη ούσια· οὔτε καὶ ἡ ούσια διασπᾶται μέ τήν ὑπαρξην τῶν τριῶν προσώπων, τῶν ἴδιαιτέρων ὑποστάσεων.

‘Ο Θεός λοιπόν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι Θεός προσωπικός, Τριαδικός ἡ δέ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἐπιτυγχάνεται διά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ ὄποιος ἔγινε ἔκουσίως ἀνθρωπος καὶ σταυρώθηκε γιά τή σωτηρία μας. Στό ἔργο δέ τῆς σωτηρίας μας συνεργεῖ καὶ τό Πανάγιον Πνεῦμα. Κατά συνέπειαν, ὅπως ὡραῖα σημειώνει ὁ ἀείμνηστος Ν. Π. Βασιλειάδης «οἱ Ὁρθόδοξοι δέν μποροῦμε κατ’ οὐδένα λόγο νά δεχθοῦμε τή μονοθεΐα τοῦ Ἰσλάμ ὡς «κοινό σημεῖο συνεννοήσεως»· οὔτε «ώς ἔνα κοινό δεσμό πού μᾶς ἐνώνει», ὅπως ἐπιμένουν δρισμένοι Ὁρθόδοξοι, οἱ ὄποιοι σπεύδουν στόν διάλογο μέ τό Ἰσλάμ, χωρίς νά ἔμμενουν, ὅπως ἔχουν χρέος, στό βασικό δόγμα τῆς Ἀγίας Τριάδος. Εἶναι δέ πολύ σημαντικό ὅτι ὁ ἄγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης «χαρακτηρίζει τή μονοπρόσωπη μονοθεΐα τοῦ Ἰσλάμ κεκρυμμένη ἀσέβεια».

Γιά τό Θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τό

Κοράνιο διδάσκει ὅτι εῖναι κτίσμα, ὅπως καὶ τά ἄλλα κτίσματα τοῦ Δημιουργοῦ. Ἀρνεῖται τὸν Θεότητα τοῦ Κυρίου καὶ τονίζει ὅτι εῖναι ἔνας μεγάλος ἄνθρωπος καὶ δεύτερος μετά τόν Μωάμεθ στὸν ἀξία προφήτης.

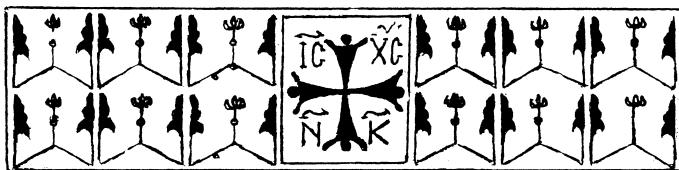
“Ομως τὸν θεότητα τοῦ Χριστοῦ «θά διαλαλοῦν στούς αἰῶνες οἱ Ἅγιοι, πού στὸ ὄνομά Του κατορθώνουν δυνάμεις, ἄλλα καὶ ἐκεῖνοι πού μετανοοῦν καὶ μέ τῇ χάρῃ τῇ δικῇ Του μεταμορφώνονται καὶ γίνονται Ἅγιοι... Τά δαιμόνια, πού στὸ πέρασμά Του φεύγουν καὶ φρίσσουν, ἄλλα κι' ἡ φύση ἀκόμη ἡ ἄψυχη, πού ὑποτάσσεται πάντοτε στὸ θεϊκό πρόσταγμά Του. Τὸν ἀναγνώριζε στὸν πραγματικότητα κι' αὐτός ἀκόμη ὁ Μωάμεθ, γιατί παραδεχόταν τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ ὁ Ἰδιος δέν διεκδικοῦσε γιά τὸν ἑαυτό του μία παρόμοια δύναμη, ἄλλα καὶ ὅλα τὰ ψευτοθρησκεύματα τοῦ κόσμου, πού τὸν δέχονται πάντα σάν δεύτερο, πρᾶγμα πού φανερώνει ἐξεκάθαρα ὅτι ὁ Χριστός ἦταν καὶ εἶναι πάντοτε ὁ Πρῶτος καὶ ὁ Ἔνας ἡ καλύτερα «ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος», «ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος», «τὸ Α καὶ τὸ Ω». Αὐτός, πού ἔγινε νεκρός, μά εἶναι «ζῶ... εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἀποκ. 1, 18) (Ἀχιλ. Πιτσίλκα: Θρησκεύματα τοῦ κόσμου καὶ Χριστιανισμός, Λάρισα 1975, σελ. 118).

Ἐνδεικτική βιβλιογραφία:

1. Νικ. Π. Βασιλειάδη, «Ορθοδοξία, Ἰσλάμ καὶ Πολιτισμός», Ἐκδ. Ἀδελφ. Θεολόγων «Ο ΣΩΤΗΡ», Ἀθήνα 2015.
2. Μαρίου Ν. Δομουχτσῆ: «Σέ ποιόν Θεό νά πιστέψω?», Ἐκδ. Ἀδελφ. Θεολόγων «Ο ΣΩΤΗΡ», Ἀθήνα 2016.
3. Ἐρημίτου: «Ο Μωάμεθ δικτάτωρ ἡ προφήτης», Ἀθήνα 1960.
4. Ἀχιλλέως Πιτσίλκα: «Θρησκεύματα τοῦ κόσμου καὶ Χριστιανισμός» Λάρισα, 1975.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Ε. ΛΙΝΑΡΔΑΚΗΣ
Φιλόλογος - Θεολόγος

Ανδρέα Κυριακοῦ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ

ταν ὁ προφήτης Μωυσῆς κατέβηκε ἀπό τὸν κορφὸν τοῦ ὄρους Σινᾶ κρατώντας τίς Δέκα Ἐντολές, δέν γνώριζε ὅτι ὁ Θεός τὸν εἶχε περιβάλει μὲ δόξα. «Καὶ εἶδεν Ἀαρὼν καὶ πάντες οἱ πρεσβύτεροι Ἰσραὴλ τὸν Μωυσῆν καὶ ἦν δεδοξασμένη ἡ ὄψις τοῦ χρώματος τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ ἐφοβήθησαν ἐγγίσαι αὐτῷ» (Ἐξ. λδ' 30).

Ἄς προχωρήσουμε ὅμως γιά νά δοῦμε ἀπό κοντά τίν προσωπικότητα τοῦ Μωάμεθ (Μουχάμμαντ), τὸν ὥποιο οἱ ὄπαδοι του θεωροῦν προφήτη (ναμπί) καὶ μάλιστα ἀπόστολο (ρασούλ) του θεοῦ τους - πού τὸν ὀνομάζουν Ἀλλάχ- «σφραγίδα τῶν προφητῶν» (Κοράνι, σοῦρα 33, 40). «Οπως εἶναι γνωστό ὁ Μωάμεθ δέν ἦταν μορφωμένος, ἀλλά οὐδείς διαφωνεῖ ὅτι ἐντυπωσίαζε μέ τὸν ἔξωτερικὸν του ἐμφάνιστον καὶ τὸ ὕψος παρουσιαστικό του. Διέθετε ἐξαιρετικὰ χαρίσματα. Ταχύτατη ἀντίληψη, ἰσχυρότατη μνήμη, ζωηρὴ φαντασία, πνεῦμα ἐφευρετικό. Ἀποδείχθηκε ἐπίσης ἱκανός διπλωμάτης...» (Ν. Π. Βασιλειάδη, Ὁρθοδοξία Ἰσλάμ καὶ πολιτισμός σελ. 98). Πρέπει ἐπίσης νά τονισθεῖ ὅτι «χάρις στίν δέξεια παραπρητικότητά του καὶ τὸ πλῆθος τῶν πληροφοριῶν πού ὀλοένα συνέλεγε εἶχε ἀποταμιεύσει πλῆθος γνώσεων γιά τά θρησκεύματα τῶν χρόνων του ἀλλά καὶ παλαιότερης ἐποχῆς» (Ν. Π. Βασιλειάδη σ.π. σελ. 98).

Ἄναφορικά μέ τὴν χριστιανικὴν πίστην ὑπέστη ἰσχυρότατη ἐπίδραση ἀπό αἱρετικούς, πού ἀνά τοὺς αἰώνας εὗρισκαν ἀσφαλές καταφύγιο στὶς ἀραβικές ὁάσεις, μακρυά ἀπό τὸν ἄρπαγον τοῦ Ρωμαϊκοῦ νόμου. Ἄναφέρουμε λ.χ. τὴν δοκτητικὴν ἀποψήν του ὅτι ὁ Χριστός δέν συνελήφθη στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, οὔτε σταυρώθηκε στὸ Γολγοθᾶ! Ἀπό τίν ἄλλην ἡ ἀρειανικὴ θέση, πού συνοψίζεται στὶν πεισματικὴν ἀρνησην τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ (ἴνη ποτέ ὅτε οὐκ ἦν), ἔμποτίζει ἀείποτε τὴν περὶ Χριστοῦ μωαμεθανικὴν διδασκαλία, μέ ἀποτέλεσμα ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός νά ἐντάσσει τοὺς Μωαμεθανούς στὶς χριστιανικές αἵρεσεις. Δέν ἀποδέχεται ὁ Μωάμεθ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά τὸν θεωρεῖ ἄπλως «ἔνα δοῦλο τοῦ Ἀλλάχ» (Κοράνι, σοῦρα 43, 59) καὶ τίποτε περισσότερο. Ἡ θέση του, ἐξ ἄλλου, περὶ τῆς προφητικῆς ἴδιότητος τοῦ Χριστοῦ, δέν πηγάζει ἀπό διάθεσην νά ἐξάρει τὸ πρόσωπό του, ἀλλά ἀπό ὑστεροβουλία, μέ στόχο τὸν ἐκμετάλλευσή του. Μέ ἄπλα λόγια μᾶς λέει ὁ Μωάμεθ: ὁ Χριστός εἶναι προφήτης, ἔνας ἀπό τοὺς σπουδαιότερους, ἀλλά

ό τελευταῖος, ὁ μεγαλύτερος καὶ ἔξεχων, μέ ἄλλους λόγους ὁ μοναδικός, εἶμαι ἐγώ καὶ οὐδείς ἔτερος!

Διαπιστώνουμε ἀπό τὴν ἄλλη ὅτι ὁ ἀρχηγέτης τοῦ Μωάμεθανισμοῦ εἶχε τὸ κάρισμα τῆς εὐγλωττίας καὶ καρακτηριζόταν ἀπό ἵσχυρή φωνή. Παράλληλα ὁμολογοῦσε ὅτι ἦταν ἥδυπαθής. Ὅτι τὸν ἥλκυαν οἱ γυναῖκες, τὰ λουτρά, τὰ ἀρώματα καὶ οἱ τέρψεις τοῦ λάρυγγος. Στὸν προσωπικὸν του ζωὴν βλέπουμε γεγονότα πού ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ πράγματα οὗτως ἔχουν. Τὸν παρακολουθοῦμε σὲ ὥριμη ἥλικα νά λαμβάνει σάν γυναίκα του τὸν Ἀΐσα, κόρη τοῦ φίλου του Ἀμποῦ Μπάκρ, πού ἦταν μόλις 8 χρονῶν κοριτσάκι! Οὐδείς τῶν προφορῶν ἢ τῶν δικαίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἔχει νά παρουσιάσει τέτοια ἀκόλαστη συμπεριφορά. Τολμᾶ κανείς νά τὸν συγκρίνει μέ τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, τὸν τῆς ἀγνείας ἑραστήν; Μποροῦμε ἐπίσης ν' ἀναφέρουμε ὅτι ἐπειδή τοῦ «γυάλισε» ἢ Ζενάπ, γυναίκα τοῦ θετοῦ γιοῦ του Ζάιντ, τὴν πῆρε καὶ τὸν ἐνέταξε κι αὐτὴ στὸ καρέμι του μόλις ὁ τελευταῖος ἀναγκάστηκε νά τὴν χωρίσει. Μάλιστα τὸ γεγονός θεώρησε ὅτι τὸ ἐπέτρεψε ὁ Ἀλλάκ καὶ θεσμοθέτησε νά γίνεται καὶ γιά τοὺς ὄπαδούς του (Κοράνι, σοῦρα 33, 37-40)! Συνολικά, κατά τὸν Ἀβουλφέδα, εἶχε 15 γυναῖκες, ἐνῶ ἄλλοι ἰστορικοί ἀνεβάζουν τὸν ἀριθμό τους στίς 25!

Ο Ντιούραντ ἀναφέρει ὅτι ὁ Μωάμεθ ἦταν ματαιόδοξος, ἀφιέρωνε πολὺ χρόνο στὸν ἔξωτερικὸν του ἐμφάνιση, ἀρωμάτιζε τὸ σῶμα του, ἔβαφε τὰ μαλλιά του. Στούς πολέμους ἦταν ἀδίστακτος. Ἐχοντας ἄστατο καρακτήρα παρουσιαζόταν ἀπό τὴν μιά σκληρός σέ ύπερβολικό βαθμό καὶ ἀπό τὴν ἄλλη φιλόστοργος.

Τὸ βασικὸν ἐπεισόδιο, πού τοῦ ἄλλαξε πλήρως τὴν ζωή, εἶναι τὸ ὄνειρο ἢ ὄπτασία, πού ἵσχυρίζεται ὅτι εἶδε ψυχόνος καὶ κωρίς κανένα μάρτυρα, μαρτυρία ἢ οίουδήποτε εἶδους τεκμήριο. Ἐπειδή οἱ ὄπαδοί του ἐπιμένουν πεισματικά νά τὸν θεωροῦν προφήτη, ἐμεῖς θά παρουσιάσουμε ἀπό τὸν Ἀγία Γραφή δύο περιπτώσεις κατά τίς ὄποιες ἄγιοι ἀνθρωποι εἶδαν Ἀγγελο, καὶ πῶς ἀντέδρασαν μετά τὴν ἀγγελικὴν ἐμφάνιση. Στὸ βιβλίο τῶν Κριτῶν (κεφ. σ' 11-24) βλέπουμε Ἀγγελο νά παρουσιάζεται στὸν κριτή Γεδεών. Ο τελευταῖος δέν δέχεται αὐτά πού τοῦ ἀναφέρει ὁ Ἀγγελος καὶ ζητεῖ καθαρές ἀποδείξεις γιά τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ. Τοῦ ζητεῖ νά μείνει ἐκεῖ «ὑπό τὴν τερέβινθον» μέχρις ὅτου ἐπιστρέψει φέρνοντας κρέατα καὶ λοιπά κρειώδη γιά μιά θυσία. Αὐτός καταφάσκει καὶ ὅταν ὁ Γεδεών προσκομίζει τὰ κρέατα καὶ τὰ ὑπόλοιπα κρειώδη πρός ἐπιτέλεση τῆς θυσίας, τὰ ἀγγίζει μέ τὸ ἄκρο τῆς ράβδου του καὶ καίονται στὶ στιγμή. Ἀμέσως ἔξαφανίζεται καὶ τότε πιστοποιεῖ ὁ Γεδεών ὅτι πρόκειται γιά ἀγγελοφάνεια.

Αν ρίζουμε μιά ματιά στὸν Καινὴ Διαθήκη (Λουκ. α' 1-22) στὸν ἐμφάνιστο τοῦ ἀρκαγγέλου Γαβριήλ στὸ Ζαχαρία, τὸ διάλογό τους, τὴν ἀποστία τοῦ Ζαχαρία καὶ τὴν παιδαγωγία του ἀπό τὸν Ἀρχάγγελο θά ἐννοήσουμε τί σημαίνει αὐθεντική ἐπικοινωνία μέ τὸν ἀγγελικό κόσμο.

Ίσχυρίζεται -ό Μωάμεθ- ὅτι εἶδε τόν ἀρχάγγελο Γαβριὴλ πού τοῦ ἀνέθεσε -πάντα κατά τόν ἵδιο- θεία ἀποστολήν. Αὐτά τά δεδομένα σοβαροί ἐρευνητές, σάν τόν Γουώσινγκτον Ἐρβινγκ, τά θεωροῦν παραισθήσεις, πού τόν συνόδευσαν ὅμως σ' ὅλη την ὑπόλοιπη ζωήν. Ἀμφιβάλλοντας γιά τά ὅσα εἶδε, ή πρώτη γυναίκα του ή Καντίτζα καί ὁ ἔξαδελφός της Οὐάρακα τόν ἔκαναν νά πιστέψει ὅτι ὅλ' αὐτά εἶναι ἀληθινά. Ἐδῶ δέν βλέπουμε καμμία ἀνωθεν ἐπίσκεψη, ἀλλά κουβέντες τῶν συγγενῶν του καί τίποτε περισσότερο. Γιά τό λόγο αὐτό καί γιά πολλούς ἄλλους δέν μποροῦμε νά μιλᾶμε γιά αὐθεντική ἐμπειρία προερχόμενη ἀπό τόν ἀληθινό Θεό. Ἐξ ἄλλου, ἀν χρονιμοποιήσουμε καθαρά χριστιανικά κριτήρια, ή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό διάβολο, τό θάνατο καί τήν ἀμαρτία ἐπετέλεσθη, ἀπας καί διά παντός στό Γολγοθᾶ ἀπό τό Χριστό. Ἄρα ὁ ἀληθινός Θεός δέν χρειάζεται κανένα ἄλλο ἀπεσταλμένο (ρασούλ) διότι τό ἔργο τῆς σωτηρίας «τετέλεσται».

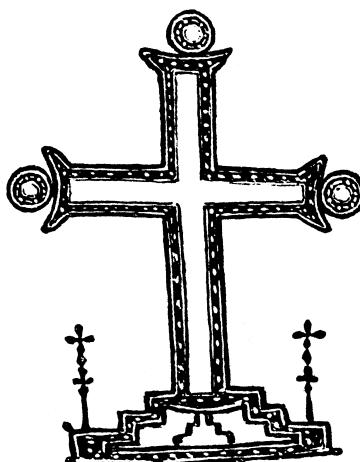
Όταν ὁ Μωάμεθ ἀρχίζει νά κάνει λόγο γιά τίς «ἀποκαλύψεις» αὐτές στή Μέκκα, γίνεται ἀντικείμενο ἐμπαιγμοῦ ἐκ μέρους τῶν εἰδωλολατρῶν συμπατριωτῶν του καί καταδιώκεται. Οἱ λιγοστοί ὄπαδοί του καταφεύγουν στήν Αΐθιοπία. Ἀντιλαμβάνεται ὅτι κινδυνεύει ἄμεσα ή ἵδια ή ζωή του ὥστε ἀναγκάζεται νά καταφύγει στά 622 μ.Χ. στή Γιαθρίμπ (Μεδίνα). Στήν πόλη αὐτή καταφέρνει αὐτό πού δέν μπόρεσε νά ἐπιτύχει στήν πατρίδα του. Ἀποκτᾶ φανατισμένους ὄπαδούς. Γίνεται τώρα φιλόδοξος κι ἀνυπομονεῖ νά τιμωρήσει ὅσους τόν περιφρόνησαν καί τόν καταδίωξαν. Μετά τήν πρώτη του νίκη, στή μάχη τοῦ Μπάντρ, δέν εἶχε τόν παραμικρό δισταγμό νά διατάξει τήν ἐκτέλεση ὅλων τῶν αἰχμαλώτων.

Δέν μπορεῖ νά ἀρνηθεῖ κανείς ὅτι ἦταν θαρραλέος καί ἐπίμονος. Τήν τόλμη του ἀποδεικνύει τό γεγονός ὅτι κατέργησε τήν οἰνοποσία, πράγμα δημοφιλές μεταξύ τῶν Ἀράβων. Ἐπίσης τό ὅτι ἔνωσε τής ἀραβικές φυλές, ἀποδεικνύει τό θάρρος του. Παρά ταῦτα ἐπηρεαζόταν ἀπό τούς συνεργάτες του. "Οσον ἀφορᾶ τά θαύματα πού τοῦ ἀποδίδουν οἱ φανατισμένοι ὄπαδοί του, αὐτά ἀποτελοῦν προϊόν τῆς φαντασίας τους, ἀφοῦ αὐτός ὁ ἵδιος εἶχε δηλώσει ὅτι δέν κάνει θαύματα κι ὅτι τό μόνο καί μεγαλύτερο θαῦμα εἶναι τό Κοράνι! "Αν ρίξει δέ κάποιος μιά πρόχειρη ματιά στό ἵδιο τό Κοράνι θά ἐντοπίσει ἀρκετά θαύματα. Μόνο πού τά θαύματα αὐτά τό βιβλίο αὐτό δέν τά ἀποδίδει στό Μωάμεθ, ἀλλά στό Χριστό. Ἐτσι ὁ Χριστός θεραπεύει, κατά τό Κοράνι, τόν ἐκ γενετῆς τυφλό (Ἰωάν. θ' 1-41), τό λεπρό (Μάρκ. α' 40-45) καί πραγματοποιεῖ τήν ἀνάστασην τοῦ γιοῦ τῆς κήρας στή Ναΐν (Λουκ. z' 11-17), ὅπως καί τό θαῦμα τῆς διατροφῆς τῶν πεντακισχιλίων. Ἀλιεύει ὅμως ὁ Μωάμεθ καί θαύματα τῆς παιδικῆς ηλικίας τοῦ Χριστοῦ ἀπό ἀπόκρυφα εὐαγγέλια, πού κυκλοφοροῦσαν εὐρέως μεταξύ τῶν αἵρετικῶν ὅμαδων.

Συνοψίζοντας τό χαρακτηρισμό τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ Μωαμεθανισμοῦ μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι πέτυχε νά ἀποκτήσει δόξα, δύναμη καί ὄπαδούς. Τό ἔρώτημα εἶναι πῶς τό πέτυχε. Ἡ ἐπιτυχία του βασίζεται ἐν πρώτοις

σέ καθαρά ἀνθρώπινα μέσα, δηλαδή στήν βία καί τίν ἀπειλή. Διά πυρός καί σιδήρου κυριάρχησε. Εἶναι χαρακτηριστικό τό γεγονός ὅτι στό μουσεῖο τοῦ Τόπ Καπί στήν Κωνσταντινούπολη ἀνάμεσα στά ἵερότερα κειμήλια τοῦ Μωάμεθανισμοῦ πρωτεύουσα θέση ἔχουν δυό σιδερένιες χαντζάρες πού χρησιμοποιοῦσε στούς πολέμους ὁ Μωάμεθ. Ὅτι μήτι ξεχνᾶμε ὅτι τότε, τὸν 7ο αἰώνα, οἱ δύο μεγάλες δυνάμεις τῆς Ἀνατολῆς, τό Ρωμαϊκό καί τό Περσικό κράτος εἶχαν ἐξαντληθεῖ ἀπό τούς μεταξύ τους συνεχεῖς πολέμους κι ἀπετέλεσαν εὔκολη λεία γιά τούς πολεμιστές τοῦ Μωάμεθανισμοῦ, μέτι ἀποτέλεσμα νά φτάσουν στά 711 μ.Χ. στήν κοιλάδα τοῦ Ἰνδοῦ καί στά 732 μ.Χ. στό Πουατίε τῆς Γαλλίας. Ἀπό τίν ἄλλη ὁ Μωάμεθ ἀπευθύνθηκε στήν ἀνθρώπινη λογική ἄλλα καί στά ἀνθρώπινα πάθη τά ὅποια ὑποδαυλίζει ἀντί νά καταπολεμᾶ. Ὅσο δέ ἀφορᾶ τό μωάμεθανικό παράδεισο, τό Τζάννα (Τζέννετ στά τουρκικά), ἡ σφρκική ἀκολασία καί οἱ ὑλιστικές ἀπολαύσεις ἔχουν αἰώνια διάρκεια καί ἴσχυ! Πού νά κατανοήσουν οἱ χαμερπεῖς καί σκλάβοι τῶν αἰσθησιακῶν ἀπολαύσεων τή χριστιανική ρήση «οὐκ ἔστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καί πόσις» (Ρωμ. 1δ' 17) καί ὅτι οἱ ἀνθρώποι στήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν θά ζοῦν σάν ἄγγελοι (Ματθ. κβ' 30)!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Πρωτοπρεσβύτερου Ἰωάννη Κ. Ἰωάννου
**ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΝΑ ΔΕΧΘΟΥΜΕ ΤΟ ΚΟΡΑΝΙ
 ΩΣ ΙΕΡΟ;**

ί όνομάζουμε «ίερό»; Με τόν ὅρο «ίερό» χαρακτηρίζουμε συνήθως κάπι πού σταματᾶ νά ἀποτελεῖ μέρος τῶν γεγονότων πού ἀφοροῦν τό φθαρτό σύμπαν καί τίς ἔννοιές του. Θεωρεῖται κάπι ὑπερβατικό, αἰώνιο καί ἄρροντο, πού ξεφεύγει ἀπό τά ὄρια τοῦ τόπου καί τοῦ χρόνου, πού ὑπερβαίνει τό ἄτομο καί τίνι ἐποχή του. Στόν Ὁρθόδοξο χῶρο ή ὄριοθέτηση αὐτῆς δέν ύπονοεῖ μιά παθητική ἐνέργεια. Δέν δηλώνει τό ἀπόμακρο, τό ξένο καί τό ἀπόκοσμο. Ἐναὶ ιερό ἀντικείμενο, μιά τελετουργία ή μιά λειτουργική πράξη εἶναι ἐκείνη πού αἰσθητοποιεῖ θά λέγαμε, τό ἀφανές. Ἐτσι τό ὑπερκόσμιο ἐνώνεται μέ τό ἐγκόσμιο, τό ἀφθαρτό μέ τό φθαρτό, τό ἀπρόσιτο μέ τό προσιτό. Ἐναὶ ιερό σύμβολο, ὅπως εἶναι τό Ἀγιο Εὐαγγέλιο, ἀποτελεῖ τό «στημαῖνον», πού ζωοποιεῖ καί αἰσθητοποιεῖ τό «στημαῖνόμενο». Μέ ἀλλὰ λόγια ἀσπαζόμενοι καί τιμῶντες τό Ιερό Εὐαγγέλιο, ὁδηγούμαστε στήν ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ, σέ ἔνα βίωμα αὐθυπέρβασης, ἐγκαταλειψης δηλαδή τοῦ θυντοῦ καί πεπερασμένου, μέ τίνι ἀναγωγή καί μετοχή μας στό αἰώνιο καί οὐράνιο, μέ τίνι ἐνοποίηση μέ τό θεῖο. Μπορεῖ λοιπόν μέ αὐτά τά δεδομένα νά δεχθοῦμε ἐμεῖς ως Χριστιανοί, ὅτι τό Κοράνι (ιερό βιβλίο τῶν Μουσουλμάνων) εἶναι πραγματικά ίερό;

2. Ὁ χαρακτήρας τοῦ Κορανίου. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τό βιβλίο αὐτό ρυθμίζει τή ζωή ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ἐχει μάλιστα ἐπιτρέάσει ἀποφασιστικά τίνι ἴστορία ὄλοκληρου τοῦ κόσμου καί εἰδικότερα σήμερα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ. Ἐάν δέν ύπάρξει ἀμεσον ἀνατροπή τοῦ κύματος λαθρομετανάστευσης τῶν Μουσουλμάνων καί συνετή πολιτική τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν στό θέμα αὐτό, θά μιλοῦμε σύντομα, ὅχι γιά γειτνίασην καί ἐπιρροή τοῦ Ἰσλάμ ἀλλά γιά δυναμική διείσδυση καί ὄλικη ἰσλαμοποίηση τῶν ύπολοίπων λαῶν. Ὁπως ἔχουμε ἀναφέρει πιό πάνω, ἔνα ιερό σύμβολο ἔχει τίνι ἱδιότητα νά σέ ἀνάγει σέ ἔνωση μέ τό θεῖο πού ἀντιπροσωπεύει. Ἐάν κάποιος μελετίσει τό Κοράνι θά διαπιστώσει ὅτι πρόκειται γιά ἔνα συνονθύλευμα ἀπό κανονισμούς καί ἐντολές. Ἡ λεγόμενη «Θεολογία» του, ἔχει ως ἵσχυρό σημεῖο τό νόμο, τίς θείκες ἐντολές καί τό «χρέος» τῆς πλήρους ὑποταγῆς στόν ἀπόλυτο «Δεσπότη» τοῦ σύμπαντος καί τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ἀρα τό Κοράνι στρέφει τίνη προσοχή τοῦ Μουσουλμάνου, περισσότερο στήν τυφλή ὑπακοή καί

τήροστι τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, παρά στίν μελέτη καὶ ἐνασχόληση μὲν τό θεῖο καὶ τίν τελική ἔνωση μαζί του. Ὁ δρος «Ἰσλάμ» ἔξ ἄλλου, σημαίνει ὑποταγή στό Θεό. Ὁ συγκερασμός αὐτῶν τῶν δύο ἐννοιῶν ἀποτελοῦν τόν πυρήνα τῆς Μουσουλμανικῆς θρησκείας καὶ καθορίζουν τίν γενικότερη συμπεριφορά τοῦ ἀνθρώπου στίν προσωπική καὶ κοινωνική του ζωή.

3. Κοράνι καὶ κοινωνική ζωή. Τό Κοράνι εἶναι κατάμεστο ἀπό πρακτικές διατάξεις νομικοῦ χαρακτήρα καὶ ὁδηγίες πού ρυθμίζουν τούς οἰκογενειακούς καὶ κοινωνικούς θεσμούς. Μπορεῖ ἔνα βιβλίο νά εἶναι «ἱερό» ὅταν στίν οἰκογενειακή ζωή π.χ. ὑποβαθμίζει, ὑποτιμᾶ καὶ καταπατεῖ βάναυσα τίν γυναίκα ἔναντι τοῦ ἄνδρα; Σέ ἀντίθεση μέ τό «οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ» (Γαλ. γ' 28) τῆς Καινῆς Διαθήκης, στό Κοράνι (Οι Γυναῖκες, 4:38) τονίζεται ἀπερίφραστα: «Οἱ ἄνδρες εἶναι ἀνώτεροι τῶν γυναικῶν ἔνεκα τῆς ἴδιοτητος διά τῆς ὁποίας ὁ Θεός ὑψώσε τούς μέν ἐπί τῶν δέ, καὶ διότι οἱ ἄνδρες προικίζουσι τάς γυναικας ἐκ τοῦ πλούτου αὐτῶν...». Ἡ ὑπεροχή τοῦ ἰσχυρότερου φύλου βέβαια προεκτείνεται σέ διάφορες καὶ ποικίλες μορφές τῆς ζωῆς, ὅπως ἡ πολυγαμία τοῦ ἄνδρός, ὁ ἀπεριόριστος ἀριθμός παλλακίδων στά χαρέμια τῶν ἰσχυρῶν μαχητῶν κ.ἄ. Οἱ ἀπάνθρωπες τιμωρίες, ἀκρωτηριασμοί μελῶν τοῦ σώματος, οἱ φυλακίσεις καὶ μαστιγώσεις, ἐπιβάλλονται χωρίς τίν ἀπαραίτητη καὶ δίκαιη ἐκδίκαση τῶν ὑπόπτων, ἐν ὀνόματι τῶν προνοιῶν τῶν σούρων τοῦ Κορανίου.

4. Οἱερός πόλεμος (Τζιχάντ). Στό πρόσφατο παρελθόν γινόταν μιά προσπάθεια ὥραιοποίησης τοῦ Κορανίου. Στά πλαίσια τῆς γενικότερης καλλιέργειας φιλικῆς ἀτμόσφαιρας μεταξύ τῶν λαῶν ὑπῆρξε ἡ τάση γιά ἀποσιώπηση τῆς τρομερῆς παραγράφου πού ἀφορᾶ τόν ιερό πόλεμο. Ἡ προπαγάνδα, πού εἶναι πολύ φιλικό εἶδος γιά τούς λαούς αὐτούς, ἔδινε καὶ ἔπαιρνε. Οἱ ξεναγοί σέ πιό μετριοπαθεῖς μουσουλμανικές χῶρες, ἄφοναν τίς καλύτερες ἐντυπώσεις στούς ἐπισκέπτες, σέ σημεῖο πού κάποιος θά μπορούσε καὶ νά θαυμάσει ἀκόμη τίν πίστη αὐτή. Μέχρι πού στίς μέρες μας ἔπεσαν τά προσωπεῖα καὶ ἀποκαλύφθηκε ἡ σκληρή καὶ στυγνή πραγματικότητα. Οἱ παροτρύνσεις τοῦ Κορανίου γιά δυναμική καὶ μαχητική ἀντιμετώπιση τῶν «ἀπίστων» εἶναι πολλές καὶ ἀμεσες: «Μάχεσθε μέχρις ὅτου ἀποσφιθεῖ ὁ κίνδυνος τοῦ πειρασμοῦ, καὶ ὅταν δέν ὑπάρχει ἄλλη λατρεία εἰμήν ἡ τοῦ μόνου Θεοῦ..., τότε ἂς παύσωσι αἱ ἔχθροπραξίαι, ἐκτός ἀν πρόκειται περί ἀσεβῶν...» (Ἡ Βούς, 2:189). Ὁ ὑπέρτατος τύπος τοῦ μουσουλμάνου πραγματώνεται μέσα ἀπό τόν θάνατο. «Ἄσ μάχονται λοιπόν στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ ὅσοι πωλοῦν τίν παρούσα ζωή ἔναντι τῆς ἔσχατης. Καί γιά ὅποιον μάχεται στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ, εἴτε σκοτωθεῖ εἴτε νικήσει, ἐπιφυλάσσουμε τεράστιο μισθό». Ἡ συμμετοχή στόν ιερό πόλεμο εἶναι ὑποχρεωτική γιά ὅλους καὶ παρέχει ἔνα θεμελιώδες πλεονέκτημα ἐν ὅψει τῆς αἰώνιας σωτηρίας. «Ἐτσι κάθε μουσουλμάνος βρίσκεται ἐνώπιον μιᾶς θεμελιώδους, ὑπαρξιακῆς καὶ ἔσχατολογικῆς ἐπιλογῆς. «Οσοι πιστεύουν, μάχονται στόν δρόμο

τοῦ Θεοῦ καὶ ὅσοι ἀπιστοῦν μάχονται στόν δρόμο τοῦ Στασιαστῆ..., λοιπόν νά πολεμᾶτε τούς φίλους του Σατανᾶ!». Δέν εἶναι τέλος τυχαίο, πού ἡ κρυαγή «Allahu Akbar!» (‘Ο Θεός εἶναι ὁ μέγιστος! Θεός μοναδικός, ὁ μόνος μέγας!) πού ἀκούγεται ἀπό τή φωνή τοῦ μουεζίνη, ὅταν καλεῖ σέ προσευχή ἀπό τόν μιναρέ, εἶναι ἡ κραυγή τῶν ἐπιτιθέμενων μουσουλμανικῶν στρατευμάτων.

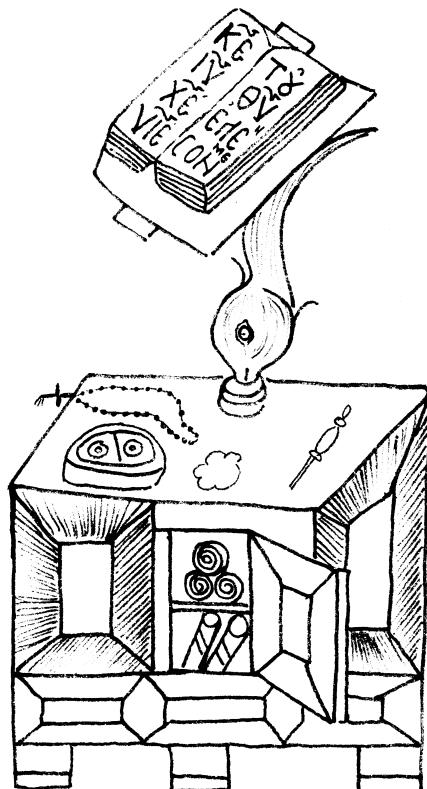
5. Λατρευτική ζωή στό Κοράνιο. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ κατά τό Κοράνιο τίν πιό οὐσιαστική ἔκφραση τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης: «Ἐπλασα τά πνεύματα καὶ τούς ἀνθρώπους μόνο διά νά μέ λατρεύουσι» (Οἱ διασπείροντες, 51:56), λέγει ὁ Ἀλλάχ. «... Ὡ ἄνθρωπο! Λατρεύετε τόν Κύριον ὑμῶν, τόν πλάσαντα ὑμᾶς καὶ τούς προγόνους ὑμῶν. Φοβήθητε με» (Ἡ Βούς, 2:19). Ἡ Μουσουλμανική θρησκευτικότητα ἔδραζεται πάνω σέ πέντε βασικά καθήκοντα, τούς «πέντε στύλους» πάνω στούς ὅποιους στηρίζεται ὁ «Οἶκος τοῦ Ἰσλάμ». Τῆς μαρτυρίας ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλος Θεός πλήν τοῦ Ἀλλάχ καὶ ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ Ἀπόστολός του, τῆς τακτικῆς προσευχῆς, τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς Ἱερᾶς ἀποδημίας εἰς τόν Οἶκον καὶ τῆς υποτείας κατά τόν μήνα Ραμαντάν.

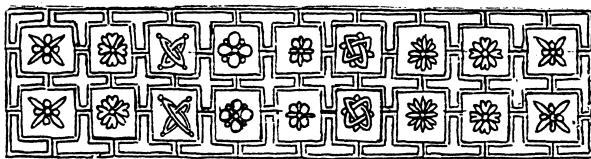
6. Ισλαμικός Μυστικισμός. Ὁπως ἔχουμε δεῖ καὶ πιό πάνω, τό Κοράνι εἶναι κατάμεστο ἀπό σελίδες μέ νομοκρατικό καὶ μαχητικό πνεῦμα. Προσπαθεῖ νά ίκανοποιήσει τόν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου μέ σαφῆ καὶ λογικά σχήματα περί τοῦ Θεοῦ, μέσα ἀπό αὐτηρό καθορισμό τῶν καθημερινῶν ὑποχρεώσεων τοῦ πιστοῦ. Ὡστόσο, ὅταν ἄρχισε νά περιλαμβάνει στούς κόλπους του λαούς ἀπό τίν Ἀραβία καὶ τίν Βόρειο Ἀφρική, ἐπηρεάστηκε σέ κάποιο βαθμό ἀπό τό ποιητικό πνεῦμα, τίν ἐσωτερική εύαισθησία καὶ τίν φιλοσοφική καλλιέργεια τῶν λαῶν αὐτῶν. Μιά μερίδα Ισλαμιστῶν, οἱ sufi (Σούφι), ἀναπτύσσουν ἀργότερα τάσεις ἀσκητισμοῦ, ἀφοῦ δέχονται ἐπιδράσεις ἀπό τόν Χριστιανικό ἀσκητισμό τῆς Συρίας, τῆς Μεσοποταμίας καὶ τῆς Περσίας. Δημιουργεῖται ἔτσι μιά εύσεβεια σέ προσωπικό ἐπίπεδο πού υἱοθετεῖ ἀκόμη καὶ ὄρισμένα ἰδανικά ἀπό νεοπλατωνικές ἰδέες καὶ ἀντιλήψεις. Ἔτσι, οἱ πνευματικοί ἀσκητές τῶν σούφι προσπαθοῦν νά ὑπερβοῦν τό «ἔγω» καὶ νά νιώσουν τίν αἴσθηση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Οἱ περιπτώσεις αὐτές θεωροῦνται μεμονωμένες καὶ βιώνονται σέ ἀπόλυτα προσωπικό ἐπίπεδο.

7. Καταληκτικά. Ὁπως διαπιστώνουμε, ἡ θεολογική ἐνασχόληση δέν ὑπῆρχε ποτέ κεντρικός ἄξονας στή ζωή τῶν μουσουλμάνων. Ἡ φύση καὶ ὁ χαρακτήρας τοῦ Κορανίου εἶναι τέτοιος, πού προβάλλει ἔνα Θεό μακρινό καὶ ἀπρόσιτο, στόν ὅποιο ὁ πιστός ὀφείλει ἐνόψει τῆς πίστης του στήν μέλλουσα κρίση, νά αἰσθάνεται ἀπόλυτη ὑποταγή, παρά νά ἐνασχολεῖται μέ τήν «διανοητική» ἐμβάθυνση στό μυστήριο τοῦ Θεοῦ. Προτεραιότητα ἔχει ἡ «συμμόρφωση» πρός τό θέλημά του, παρά οἱ συνηπόσεις καὶ τά ἐρωτήματα περί τοῦ Θεοῦ. Αὐτή τέλος ἡ προσκόλληση στό γράμμα τοῦ νόμου δέν πέτυχε νά ὅδηγήσει τήν ἀποκάλυψη τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ, οὕτε στή μυστική ἐνώση μαζί του. Ὡς Ἱερό

χαρακτηρίζουμε ἐκεῖνο πού μᾶς ἀνοίγει πύλες καί δρόμους γιά πνευματική ἀνάταση και ὑπέρβαση, πρός θέαση και ἐμπειρία τοῦ ἀληθινοῦ και αἰώνιου. Ὑπό αὐτές τίς προϋποθέσεις και τίς ἐπί μέρους πρακτικές πού ἔνδεικτικά και μέ πολλή συντομία ἀναπτύξαμε πιό πάνω, θεωροῦμε ὅτι, ώς Χριστιανοί δέν θά μπορούσαμε νά χαρακτηρίσουμε τό Κοράνι ώς «ἱερό», ἀλλά σάν ἔνα ἐγχειρίδιο προσευχῶν, «ἡθικῶν» ἐπιτάξεων και νομοθεσιῶν πού ἀποτελοῦν ἀναμφίβολα τίν ψυχή τοῦ Ἰσλάμ, κατά γενική ὁμολογία ὅμως, θεωροῦνται κατά τό πλείστο, ἀπορριπτέες και καταδικαστέες ἀπό τίν Χριστιανική διδασκαλία, ἐμπειρία και ζωή.

Πρωτοπρεσβύτερος ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΙΩΑΝΝΟΥ
Θεολόγος - Ἐκπαιδευτικός

Χριστόδουλου Βασιλειάδην
Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Η TZANNA
(ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ)

ο Ἰσλάμ, ὅπως πιστεύουν οἱ Μουσουλμάνοι, δέν εἶναι νέα θρησκεία, τὴν ὅποια ἔρυσε ὁ Μωάμεθ, ἀλλά ἡ θρησκεία τὴν ὅποια θέσπισε ὁ Θεός, ὡς φυσική θρησκεία τοῦ κόσμου. Τό Ἰσλάμ, ἐπιμένουν, ἀκολουθεῖ τὴν θρησκεία τοῦ Ἀβραάμ, ὁ ὅποιος ἔμεινε συνεπής στὴν ἀληθινή μονοθεῖα. Οἱ δύο μονοθεϊστικές θρησκείες, Ἰουδαϊσμός καὶ Χριστιανισμός, δέν εἶχαν, ὅπως πιστεύουν οἱ Μουσουλμάνοι, τὴν πληρότητα τῆς ἀποκαλύψεως καὶ νόθευσαν τὴν ἀρχική ἀληθινή καὶ αὐθεντική μονοθεϊστική θρησκεία, γι' αὐτό ξεπεράστηκαν ἀπό τὴν κορανική ἀποκάλυψη. Τό Ἰσλάμ, σύμφωνα μὲ τὸ Κοράνι, ἔχει τριπλή οἰκουμενική διάσταση: 1. Εἶναι θρησκεία ὅλων τῶν ἀνθρώπων. 2. Καλύπτει κάθε διάσταση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ 3. Ἀφορᾶ τὸν παρόντα καὶ μέλλοντα κόσμο.

«Ἰσλάμ» στά ἀραβικά σημαίνει «ὑποταγή» καὶ δηλώνει τὴν ὑποταγὴν τῶν ἀνθρώπων στὸ Θεό. «Μουσλίμ» σημαίνει «ὑποταγμένος» καὶ δηλώνει τὸν ὑποταγμένο πιστό στὸ Θεό. Τό Ἰσλάμ ἔχει διάσταση τόσο θρησκευτική ὅσο καὶ πολιτική. Στά ἑλληνικά ἔχει τρεῖς ὀνομασίες: «Ἰσλαμισμός», «Μουσουλμανισμός» καὶ «Μωαμεθανισμός». Τό Ἰσλάμ ἔχει δεχθεῖ ἐπιδράσεις ἀπό τὴν προϊσλαμική ἀραβική θρησκεία, τὸν Ἰουδαϊσμό καὶ τὸν Χριστιανισμό. Ἐπίσης ἐπηρεάστηκε ἀπό τὴν φιλοσοφική σκέψη τοῦ Πλάτωνα καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη.

Σύμφωνα μέ τὸ Κοράνι, ὑπάρχει ἡ πίστη στὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν. Σ' αὐτὴν οἱ δίκαιοι θά κριθοῦν καὶ θά ἀνταμειφθοῦν μέ τὸν αἰώνιο Παράδεισο, ἐνῷ οἱ ἄδικοι θά καταδικαστοῦν στὴν Κόλαση. Στό Κοράνι προβάλλεται ἡ προσδοκία τῆς ἀνάστασης τῶν νεκρῶν καὶ τῆς τελικῆς κρίσης, κάτι πού ἔχουν υἱοθετήσει ἀπό τὸ Χριστιανισμό. Τὴν ἡμέρα τῆς ἀνάστασης θά δημιουργηθῇ καινούργιος οὐρανός καὶ καινούργια γῆ. Τό ἀναστημένο ἀνθρώπινο σῶμα θά εἶναι διαφορετικό ἀπό τὸ προπούμενο, ὅμως μᾶς εἶναι ἄγνωστό ποιά θά εἶναι ἡ φύση του. «Ολοὶ οἱ ἄνθρωποι θά περάσουν ἀπό μιὰ λεπτή σάν μιὰ τρύπα γέφυρα καὶ κοφτερή σάν ξίφος. Αὐτή ὁδηγεῖ στὸν Παράδεισο ἢ στὴν Κόλαση.

Ο Παράδεισος σύμφωνα μέ τὸν Ἰσλαμισμό, περιγράφεται σάν κῆπος κατάφυτος καὶ δροσερός, τὸν ὅποιο διασχίζουν ποταμοί. Ἐχει δένδρα μέ πολλούς καρπούς. Αὐτοί πού θά zoῦν στὸν Παράδεισο θά φοροῦν χιτῶνες διακοσμημένους μέ χρυσά στολίδια. Νέοι θά τούς

προσφέρουν κρασί καί νέες θά τούς περιποιοῦνται.

“Οπως βλέπουμε, μεταξύ της ισλαμικής σωτηριολογίας καί τοῦ Χριστιανισμοῦ ύπαρχουν δύοιότητες ἀλλά καί μεγάλες διαφορές. Ἡ ἀνταμοιβή γιά τούς ἐνάρετους ἀνθρώπους εἶναι ἡ εἰσοδός τους στὸν Παράδεισο – Τζάννα. Σ’ αὐτὸν οἱ ἐνάρετοι θά ἀπολαμψάνουν καί γνίνες ἀπολαύσεις. Ὁ Παράδεισος εἶναι πολύ αἰσθησιακός, καί ὁ Θεός (΄Αλλάχ) θά ἀνταμείψει τούς πιστούς μὲ 72 παρθένες, οἱ ὅποιες θά διαθέτουν μεγάλα στήθη. Οἱ γυναῖκες στὸν Παράδεισο θά ἀνταμειφθοῦν μόνο μέ ἓνα ἄνδρα¹. Στίν ισλαμική παράδοση ἀναφέρεται ὅτι κάθε ἄνδρας πού θά εἰσέλθῃ στὸν Παράδεισο, θά παντρευτῇ 72 γυναῖκες. Δύο ἀπό αὐτές θά εἶναι γυναῖκες τοῦ Παραδείσου, μέ θεϊκή ὁμορφιά καί οἱ ἄλλες 70 θά εἶναι κληρονομιά ἀπό αὐτές πού κατοικοῦν στὴν Κόλαση. “Ολες θά ἔχουν φιλήδονα ὅργανα καί ὁ ἄνδρας θά ἔχει αἰώνια στύση πέους².

΄Αλλοῦ γράφει: «΄Ο Προφήτης εἶπε: ‘Ἡ ἐλάχιστη ἐπιβράβευση γιά τὸν κόσμο τοῦ Παραδείσου – Τζάννα εἶναι μιά κατοικία, ὅπου ύπαρχουν ὄγδοντα χιλιάδες ύπηρέτες, καί 72 οὐρή, πάνω ἀπό τούς ὅποιους ύπάρχει ἔνας θόλος διακοσμημένος μέ μαργαριτάρια, γαλαζοπράσινος καί κατακόκκινος, μέ τεράστια ἔκταση»³. Αὐτοί πού θυσιάζονται γιά τὸ Ισλάμ θά ἀνταμειφθοῦν πολύ περισσότερο, παρά αὐτοί πού ἔχουν πεθάνει φυσιολογικά.

Βλέπουμε λοιπόν ὅτι, ὅπως στίν παροῦσα ζωή κυριαρχεῖ ὁ ἄνδρας, ἔτσι καί στὸν Παράδεισο – Τζάννα θά κυριαρχεῖ ὁ ἄνδρας, ὁ ὅποιος θά ἀνταμειφθῇ μέ ὅμορφες λευκές γυναῖκες, οἱ ὅποιες θά εἶναι αἰώνια νέες⁴. Οἱ ἄνδρες θά μποροῦν νά ίκανοποιήσουν 100 γυναῖκες.

΄Αντίθετα πρός τὴν ισλαμική παράδοση, ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, σύμφωνα μέ τὴν χριστιανική διδασκαλία, ἔχει πνευματικό χαρακτήρα. Ὁ ἀνθρωπὸς μέσα στὸν Παράδεισο θά ἀπολαμψάνῃ τὴν αἰώνια χαρά καί εὐφροσύνη κοντά στὸ Θεό. Δέν θά ύπαρχῃ διαχωρισμός ἀνδρῶν καί γυναικῶν. “Ολοι οἱ ἀνθρωποι μέσα στὸν Παράδεισο θά εἶναι ὡς ἄγγελοι στὸν οὐρανό.

΄Ο Κύριος δέν μᾶς ἔχει ἀποκαλύψει λεπτομέρειες τῆς κατάστασης τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, οἱ ὅποιες ἀφοροῦν τὴν ἀνθρώπινη μόνο περιέργεια, ἀλλά μᾶς ἔχει ἀποκαλύψει ἀλλήθειες, πού ἀφοροῦν τὴν ἀνθρώπινη σωτηρία: ‘Ἄπέραντη χαρά, εὐφροσύνη καί ἀγαλλίαστη θά ἀπολαμψάνουν αὐτοί, πού θά εἰσέλθουν στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Καινός οὐρανός καί καινή γῆ. Τὰ σύμπαντα θά ἀλλάξουν καί θά γίνουν ὅπως ᾧταν ἡ ζωή μέσα στὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς, πρὶν ἀπό τὴν πτώση τοῦ ‘Άδαμ καί τῆς Εὔας. Τό ἀναστημένο σῶμα τῶν ἀνθρώπων θά εἶναι ὅπως τοῦ ‘Άδαμ καί τῆς Εὔας πρό τῆς πτώσεως καί ὅπως τοῦ Κυρίου μετά τὴν ‘Ανάσταση. Στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν θά ύπαρχῃ κάτι γήινο. Οἱ πιστοί, πού θά ἀγωνισθοῦν ἐν Χριστῷ στὶν παροῦσα ζωή γιά νά πολεμήσουν τὰ πάθη, τὰ ἐλαττώματα καί τίς ἀδυναμίες τους, καί θά ἐφαρμόσουν τίς εὐαγγελικές ἀρετές μέ τίς εὐαγγελικές ἀσκήσεις, κατά τὴν Δευτέρα Παρουσία θά

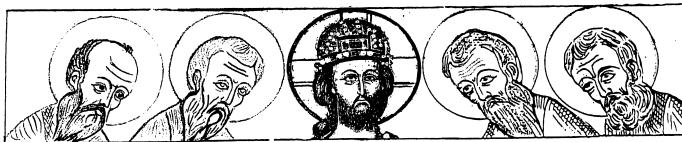
κληρονομίσουν τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀντίθετα ὅσοι ἐνσυνείδοτα ἔζησαν μιά ζωὴ μακριά ἀπό τὸν Χριστό καὶ τίν ’Εκκλησίᾳ ἢ ἄν ἀψήφισαν τὸν νόμο τῆς συνειδόσεώς τους, στὶ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ θά κατακριθοῦν στὸν αἰώνια κόλαση, τόσο αὐτοί ὅσο καὶ ὁ προαιώνιος ἔχθρος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ διάβολος. Αὕτη τή διδασκαλία ἔχουμε παραλάβει ἀπό τὸ ἀψευδές στόμα τοῦ Κυρίου καθὼς καὶ ἀπό τίν ’Ιερά Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Στό Κοράνιο δέν ἀναφέρεται ὁ ἀριθμός 72, ἀλλά ἀπλά ὅτι οἱ πιστοί ἄνδρες θά ἀνταμει- φθοῦν μέ παρθένες. Ὁ ἀριθμός 72 ἔχει νά κάνει μέ τίν παράδοση-χαντίθ, καὶ ὅχι μέ τό Κοράνιο. Στό Κοράνιο ἀναφέρεται ὅτι οἱ παρθένες θά ἔχουν μεγάλα μάτια καὶ μεγάλα στήθη.
2. Βλ. Σουύννα Ἰμπν Μάτζα, μιά ἀπό τίς ἔξι κύριες χαντίθ.
3. Σουνάν ἀλ Τιρμίδ, τ. 4, κεφ. 21.
4. Βλ. Βιβλία τῶν παραδόσεων – χαντίθ, τά ὅποια ἔχουν συμπληρωματικό χαρακτήρα στὸν ἔρμηνεία τοῦ Κορανίου.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
Θεολόγος, Διδάκτωρ Θεολογίας
Μουσικολόγος

Βασίλειου Χαραλάμπους

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ ΣΤΟΝ ΔΙΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΥΣ

ταν «ῆλθον οἱ Χίοναι, ὁρισμῷ τοῦ αὐθέντου τῶν Τούρκων εἰς τὸ διαλεχθῆναι τῷ Μητροπολίτῳ» (Διάλεξις πρός τους ἀθέους Χιόνας. Συγγραφεῖσα παρά ίατροῦ τοῦ Ταφωνείτου), ὁ Ἀγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς προσπάθησε μὲν ιεραποστολική ἔγνοια νά δημητρίσει τους πλανεμένους μωαμεθανούς στίν ἀλήθεια.

‘Ομολόγησε ὁ Ἀγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τίν ἀλήθεια τῆς Πίστεώς μας, πρός τους πλανεμένους ἀπό τίν Ἰσλαμική μάνητα. Δέν προσπάθησε ἀνθρωπάρεσκα ὁ Ἀγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς νά ἐφεύρει τά ἐλάσσονα γιά νά ὑποδείξει «ὅμοιότπες», ἀλλά πῆρε ἀφορμές γιά νά ὅμιλήσει γιά τόν ἀληθινό Τριαδικό Θεό.

Ποὺ εἶδαν αὐτοί πού ἐκζητοῦν στήριγμα γιά τά διαθρησκειακά οἰκουμενικά ὄλισθήματά των, ἐπιείκεια ἀπό τόν Ἀγιο Γρηγόριο τόν Παλαμά, γιά τόν θεομάχο Ἰσλαμισμό; Ούδε ἐπ’ ἐλάχιστον ὁ Ἀγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὅμιλει ἐπιεικῶς γιά τίν Ἰσλαμική πλάνη. Μέ Ὁρθόδοξην ποιμαντική ἔγνοια παίρνει ἀφορμές, γιά νά ὅμιλήσει γιά τόν ἀληθινό Τριαδικό Θεό κλπ.

Τίς ἀφορμές τίς λάμβανε γιά νά ἀνασκευάσει τή μωαμεθανική πλάνη καί ὅχι γιά νά ὑποδείξει λανθασμένα «ὅμοιότπες». Ὡς γνώστης τῆς Πατερικῆς Θεολογίας, δέν ἐκλαμβάνει «τάς βλασφημίας ὡς εὐφρημίας» (κατά τόν Ἀγιον Ἀθανάσιον). Ποιός ἀφιβάλλει πώς ὅ,τι ἔχει «κλέψει» ὁ Μωάμεθ, ἀπό τήν διδασκαλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς τό ἔχει διαστρέψει;

‘Η ἀνθρωπαρέσκεια ὑποδεικνύει πολλάκις φαινομενικές «ὅμοιότπες», ἀπλά καί μόνο γιά νά συνηγοροῦν στίν ἀλλότριο συνύπαρξη θρησκειῶν ἢ δογμάτων. Ἀφορμᾶται, λοιπόν, ὁ Ἀγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀπό τά λεγόμενά των, γιά νά τους ὅδηγήσει στίν ἀληθινή Πίστη. Αὕτη εἶναι ἡ εἰδοποιός διαφορά ἀπό τά ἀνθρωπάρεσκα ἐφευρήματα τῶν «ἐλασσόνων», πού σκοπό ἔχουν νά καταδείξουν λιγότερες διαφορές πρός χάριν τῆς ἀλλοτρίου «συνύπαρξης».

Γι’ αὐτό ὅταν ὁ προκαθήμενος τῶν Χιόνων Παπαλάνος ἀνέφερε ὅτι «ὁ αὐθέντης ὄριζει σέ εἰπεῖν πῶς ἡμεῖς μέν δεχόμεθα τόν Χριστόν καί ἀγαπῶμεν καί τιμῶμεν καί λέγομεν αὐτόν εἶναι τοῦ Θεοῦ Λόγον καί πνοήν, ἔχομεν δέ καί τήν μπτέρα αὐτοῦ πλησίον τοῦ Θεοῦ, ὑμεῖς οὐ δέκεσθε τόν προφήτην ἡμῶν (Μωάμεθ) οὐδέ ἀγαπᾶτε αὐτόν», ὁ Ἀγιος

Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀπάντησε: «Ὁ μή πιστεύων τοῖς τοῦ διδασκάλου λόγοις οὐ δύναται ἀγαπῆσαι τὸν διδάσκαλον διά τοῦτο οὐκ ἀγαπῶμεν ἡμεῖς τὸν Μεχούμετ (Μωάμεθ). Εἶπε δέ πρός ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ὅτι πάλιν ἐλεύσεται ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον ἄπαντα καὶ παρηγγειλεν ἡμῖν μηδένα ἄλλον δέξασθαι μέχρι ἂν ἐκεῖνος αὗθις πρός ἐπιδημήσῃ. Ἀλλὰ καὶ πρός τοὺς ἀπιστοῦντας αὐτῷ ἐλεγεν: “Ἐγώ πλθον ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρός μου, καὶ οὐκ ἐδέξασθε με· ἐάν τίς ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἴδιῳ, ἐκεῖνον λήψεσθε”» (Ἰω. ε' 43).

Περί τίνος ὁμιλεῖ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὅταν ἀνεφέρεται στὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, «ἐάν τις ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἴδιῳ, ἐκεῖνον λήψεσθε» (Ἰω. ε' 43); Φυσικά περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐπακριβῶς εἶναι αὐτό πού ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός γιά τὸ Ἰσλάμ στὸ «Περὶ αἱρέσεων» ΡΑ' «Ἐστι δέ καὶ μέχρι τοῦ νῦν κρατοῦσα λαοπλάνος θρησκεία τῶν Ἰσμαηλιτῶν πρόδρομος οὖσα τοῦ Ἀντιχρίστου».

Καί συνεχίζει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «Διό καὶ ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ γράφει πρός ἡμᾶς ὅτι: “κανὸν ἄγγελος εὐαγγελίσονται ὑμῖν παρ' ὁ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω”». Ποῦ ἡ ἐπιείκεια πρός τίνιν Ἰσλαμική πλάνη; Ποῦ ἡ ἀνθρωπαρέσκεια; Τό *«ἀνάθεμα ἔστω»* δέν ἀρκεῖ καί νά καταλάβουν τό μέγεθος τῆς ὁμολογίας;

Τό ἀνίερο Κοράνι λέει γιά τὸν Χριστό: (Κεφ. Ε, στιχ. 75) «Βλασφημοῦν ὅποιοι λένε ὅτι “Ο Θεός εἶναι ὁ Χριστός ὁ γιός τῆς Μαριάμ”». Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀνασκευάζει τίνιν ζοφώδην πλάνην τῆς μη παραδοχῆς τῆς Θεότητας τοῦ Χριστοῦ ἀπό τὸν Ἰσλαμισμό λέγοντας: «Ο τοῦ Θεοῦ Λόγος πρό πάντων τῶν κτισμάτων ἦν καὶ ἄκτιστος ἔστιν. Ἀκτιστος δέ ὃν ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος, πῶς οὐχί Θεός; Μόνος γάρ ὁ Θεός ἄκτιστος ἔστιν».

Ἄλλη πάλι πλάνη στὸ Κοράνι (κεφ. ΙΘ', στιχ. 88–92) ἀναφέρεται ως ἔξῆς: «Καί εἴπαν «Ο Φιλάνθρωπος (Θεός) ἐπῆρε (γέννησε) ἔνα γιό! Πραγματικά προσφέρατε κάπι τό τερατῶδες! Λίγο ἐλειψε κι οἱ οὐρανοί ἦταν ἔτοιμοι νά ἐκραγοῦν, ή γῆ νά χωριστεῖ στά δύο καὶ τά βουνά νά πέσουν κάτω σέ ἐρείπια. Κι αὐτό γιατί εἰχαν ἐπικαλεστεῖ ἔνα γιό γιά τὸν Φιλάνθρωπο (Θεό). Καί δέν μπορεῖ νά διευκρινιστεῖ πῶς η (μεγαλειότητα) τοῦ Φιλάνθρωπου (Θεοῦ) ἦταν δυνατό νά πάρει (νά γεννήσει) ἔνα γιό!» «Γιά τοῦτο οὐκ ἀγαπῶμεν ἡμεῖς τὸν Μεχούμετ (Μωάμεθ)», λέγει εὐθαρσῶς ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Ποῦ εἴναι ἡ ἐπιείκεια εἰς τίνιν φράση, «διά τοῦτο οὐκ ἀγαπῶμεν ἡμεῖς τὸν Μεχούμετ (Μωάμεθ)» Ποῦ μείωση τῶν λόγων τῆς ἀληθείας; Ἡ γιά νά είμαστε ἀκριβέστεροι, ποῦ ἡ ἀνθρωπαρέσκεια;

Ο Μωάμεθ βλασφημεῖ τόν ἀληθινό Τριαδικό Θεό. Ἡ κορανική πλάνη ζοφωδῶς ἀναφέρεται στίνιν Ἀγία Τριάδα: «Πιστεύετε λοιπόν στό Θεό καὶ στούς Ἀποστόλους του καὶ μή λέτε Τριάδα» (Κοράνι, κεφ. Δ, στιχ. 171) καὶ ἀλλοῦ πάλι βλασφημολογεῖ «Πράγματι βλαστήμπσαν ὅ-

ποιοι εἶπαν: ὁ Θεός εἶναι ἔνας ἀπό τούς τρεῖς τῆς Τριάδας, γιατί δέν ὑπάρχει ἄλλος Θεός ἀπό αὐτόν» (Κοράνι, κεφ. Ε, στιχ. 76) [Κοράνι τῶν ἐκδόσεων Λάτση]. Βλασφημεῖται ἡ Ἁγία Τριάς ἀπό τὸν πλάνο Μωάμεθ.

“Ομολόγησε καὶ πάλιν ὁ Ἡγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τὸν ἀλήθεια τῆς Πίστεώς μας πρός τοὺς πλανεμένους μωαμεθανούς λέγοντας «Ἐν γοῦν τά τρία καὶ τά τρία ἐν» καὶ «οὕτω καὶ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ λέγοντες Θεόν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἡγιον, οὐκ ἄλλον Θεόν ἀνάρχως καὶ ἀιδίως σύν ἀνάρχῳ Λόγῳ καὶ Πνεύματι θεωρούμενον». Ἀντιλαμβανόμενος ὁ Ἡγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τὸν πλάνη τῶν, ἐπεξηγεῖ τὸ «μυστήριον τῆς καθ' ἡμᾶς εὐσεβείας». Διά τὸ ὄμολογιακό αὐτοῦ κάλλος ὁ Ἡγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, σκεδόν ἀμέσως μετά τὸν κοίμοστι του ἐτιμάτο ὡς Ἡγιος.

Πότε ἔγινε τέτοιος Διάλογος μὲ τοὺς πλανεμένους μωαμεθανούς; Οἱ διαθρησκειακοί διάλογοι λειτουργοῦν μέ τέτοιο τρόπῳ, ὡσάν αὐτοσκοπός των νά εἶναι ἢ εἰρήνη τοῦ κόσμου τούτου καὶ ἢ ἐπιφανειακή «συνύπαρξη». Πότε ἔγινε τέτοια ὄμολογιακή προσπάθεια καὶ ἀνασκευὴ τῆς μωαμεθανικῆς πλάνης; Ἀρκοῦνται οἱ διαθρησκειακοί οἰκουμενιστές σὲ ὄρισμένα «κοινά» σημεῖα κατά τὸν ἀποψή τους, καρπός τῆς ἀνθρωπάρεσκης ἀγάπης των καὶ καταλήγουν νά ἐκλαμβάνουν τὰς «βλασφημίας ὡς εὐδημίας» κατά τὸν Ἡγιον Ἀθανάσιον τὸν Μέγα.

Τό νά «ἐφεύρει» κάποιος κάποια δήθεν «κοινά» πρός χάριν τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου τούτου, δέν βοηθᾶ τοὺς μωαμεθανούς νά ἀφήσουν τὸν πλάνη τῶν. Ἡ ἀνθρωπάρεσκη «συνύπαρξη» ὅπως κάποιοι τὸν ἐννοοῦν, δέν εἶναι ἢ ἐν Χριστῷ ἀγάπη πρός τοὺς πλανεμένους συνανθρώπους μας.

Ποῦ, λοιπόν, ἢ ἐπιείκεια; Γιατί ἡ τόση προσπάθεια γιά ἀναζήτηση «ἐπιείκειας» σέ θέματα ἀληθείας; Ἡ ἀναζήτηση τῆς στρεβλῆς ἐπιείκειας καταδεικνύει τό ἀνοίκειο κάποιων σέ θέματα ὄμολογίας τῆς Πίστεως.

“Ο Ἡγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς ἀναφέρει ὅτι «Δέν ὑπάρχει μεγαλυτέρα φρίκη ἀπό τὸν αἰωνιότητα ἄνευ τοῦ Χριστοῦ». Ἀντιλαμβανόμενος κανεὶς τὸ ζοφῶδες τῆς πλάνης πού βρίσκονται αὐτοὶ οἱ συνάνθρωποι μας, δέν ἀπομένει ἄλλος δρόμος ἀπό τὸν Ὁμολογία τῆς Ἀληθείας. Ἡ ἀνθρωπάρεσκη ἀγάπη συντηρεῖ τὸν πλάνη στό διπνεκές.

Σέ ὅποια σημεῖα ἀναφέρθηκε ὁ Ἡγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, στὴ διάλεξη μέ τοὺς πλανεμένους μωαμεθανούς, ὁ σκοπός ἦταν ἡ ἀνασκευὴ τῆς πλάνης τῶν. Πουθενά δέν ἀναφέρθηκε ὁ Ἡγιος γιά νά καταδεῖξει «ὅμοιότητες», ὅπως κάποιοι διαθρησκειακοί οἰκουμενιστές, πού ἐναγωνίως προσπαθοῦν νά ἐφεύρουν δι' αὐτῶν ὅτι δέν ὑπάρχει λόγος ἀντιπαλότητας Ὁρθοδοξίας καὶ θεομάχου Ἰσλάμ.

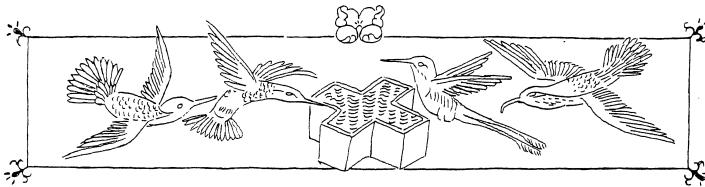
Δικαίως ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ στό σύγγραμμά του «Ο Ἡγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» ἀναφέρει ὅτι: «ἡμποροῦμεν νά θεωροῦμεν τὸν Γρηγόριον Παλαμᾶν ὡς ὁδηγόν μας καὶ διδάσκαλον εἰς τὸν προσπά-

θειάν μας νά θεολογοῦμεν ἀπό τῆς καρδίας τῆς Ἐκκλησίας».

Αὐτό πού ἀναφέρεται στό τέλος τῆς διάλεξής του μέ τούς πλανεμένους μωαμεθανούς, καταφρίπτει καί τά μειωτικά πού ἀρέσκονται νά λέγουν οἱ διαθρησκειακοί οἰκουμενιστές, περί δῆθεν ἐπιείκειας: «‘Ως οὖν οἱ Χίοναι καί οἱ Τοῦρκοι οὐκ εἶχον ἀπολογίαν εἰς τοῦτο...». Τούς ἀποστόμωσε δηλαδή ὁ Ὁμολογητής Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης καί ὅχι ἐπιεικῶς συνομίλησε περί τὴν πλάνην τῶν. Ποῦ εἶδαν ἐπιείκεια οἱ διαθρησκειακοί οὐκουμενιστές καί ποῦ ὀλιγότερο ὄμολογιακό σθένος ἀπό τὸν Ἀγιον Ιωάννην τὸν Δαμασκηνό;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
Θεολόγος

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΔΙΑΛΕΓΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΥΣ

Μουτταβακίλ, ό χαλίφης, εἶπε τότε καὶ ἐτοιμάσανε βασιλικό τραπέζι στὸν πιό μεγάλον καὶ πιό ὅμορφον αἴθουσα τοῦ παλατίου τοῦ, πού ἀστραφτε ἀπό τὸ χρυσάφι. Στὸν Κωνσταντίνο (Κύριλλο) θύμισε τὸ χρυσοτρίκλινο τοῦ ἱεροῦ παλατίου - τόσος ἦταν ὁ πλούτος τοῦ χαλίφη. Ὁταν ἐτοιμάστηκε τὸ τραπέζι καθίσανε ὄλοι. Ὁ Κωνσταντίνος κάθισε στὴ μέση ἀπό τοὺς Ἀραβεῖς σοφούς - «ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων καὶ ἀκούοντα αὐτῶν καὶ ἐπερωτῶντα αὐτούς».

Σέ λίγο ἄρχισε ἥ συζήτηση. Ὁ πιό σοφός ἀπό τοὺς Ἀραβεῖς μῆλος πρῶτος γιά τὸν Μωάμεθ, τὸ «θεῖο προφήτη, πού ἔφερε στοὺς ἀνθρώπους τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα ἀπό τὸ Θεό». Μετά εἶπε στὸν Κωνσταντίνο μέν νόημα:

— Ἐμεῖς τηροῦμε ἀπολύτως τὸ νόμο του, ἐνῷ ἐσεῖς πού ἀκολουθεῖτε τὸ νόμο τοῦ προφήτη Χριστοῦ, ὁ καθένας κατὰ τὴ δική του ἀντίληψη πιστεύει ὅ,τι θέλει. Αἱρέσεις, αἱρέσεις, αἱρέσεις, συγκλονίζουν τὸ βασίλειό σας. Τίς συνέπειες τίς γνωρίζετε καλύτερα ἀπό μένα.

Ὁ Ἀραβας σοφός σταμάτησε. Ὅλοι τώρα κοιτῶνται τὸν Κωνσταντίνο. Τί θ' ἀπαντήσει, ἄραγε; ἀναρωτιούνται. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε ἥρεμην καὶ ἀπαλή, αὕρα τῆς νιότης του:

— Ναί, αὐτή εἶναι ἥ ἀντίληψη ἐσᾶς τῶν πλαινεμένων, ὅτι οἱ πιστοί του Χριστοῦ δέν τηροῦν τὸ νόμο, ἀλλά ὁ καθένας πιστεύει ὅ,τι θέλει. Ὁ δικός μας Θεός - σοφοί τῆς Ἀραβίας - μοιάζει μὲ τὰ ἀνεξερεύνητα βάθη τῆς θάλασσας. Ἀκοῦστε τί λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας: «τὸν δέ γενεάν αὐτοῦ τίς διηγήσεται ὅτι αἱρέται ἀπό τῆς γῆς ἥ ζωή αὐτοῦ». Πολλοί, λοιπόν, βυθίζονται στὰ ἀνεξερεύνητα ἐκεῖνα βάθη καὶ ἀναζητοῦν τὸ Θεό. Καί σ' αὐτούς ὁ Θεός δίνει τὴ δύναμην νά τὸν πλησιάσουν καὶ μέ τὴ δική του βοήθεια πάλι ἐπιστρέφουν στὸν ἐπιφάνεια ἀσφαλεῖς καὶ πλήρεις τῆς θείας χάριτος. Ἀλλοι ὄμως, ἀδύνατοι στὸν πίστην ἥ πλαινεμένοι, πνίγονται ἥ κατορθώνουν νά φτάσουν στὸν ἐπιφάνεια μέ τὴν ψυχή στὸ στόμα, σχεδόν νεκροί, ἀπνοοι. Ἡ δική σας ὄμως θάλασσα εἶναι ρηκή καὶ στενή, χωρίς τὸν παραμικρό κυματισμό καὶ ἔτσι ὄλοι σώζονται. Τηρεῖτε ἐκεῖνο πού μπορεῖτε. Ζῆτε μέ τίς ἀνθρώπινες δυνατότητες καὶ ἀδυναμίες. Ὁ Μωάμεθ ἄφησε σέ σᾶς τὰ πάθη ἐλεύθερα. Ἐνῷ ὁ Χρι-

στός ἀπαιτεῖ ἀπό τὸν πιστό του νά ύψωθεῖ ἀπό τὰ καθημερινά στά αἰώνια, ὡς τὸ Θεό καὶ Πατέρα, νά ξαναγίνει ὅπως ἦταν πρίν ἀπό τὸν πτώση του, ἀθάνατος. Ἐμεῖς οἱ χριστιανοί γι' αὐτό παλεύουμε, νά ξανακερδίσουμε τὸν χαμένη ἀθανασία μας. Ὁ Θεός ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπο ἀνάμεσα στοὺς ἀγγέλους καὶ τὰ ζῶα. Καὶ διακρίνομε τὸν ἄνθρωπο ἀπό τὰ ζῶα ἀπό τὴν γλώσσα καὶ τὴν σκέψη καὶ ἀπό τοὺς ἀγγέλους ἀπό τὸν ὄργην καὶ τίς ἐπιθυμίες, καὶ ἀνάλογα μέ το ποῦ πλησιάζει περισσότερο, στά ζῶα ἢ στοὺς ἀγγέλους, ἔρχεται κοντά στὸ διάβολο ἢ στὸ Θεό.

Οἱ Ἀραβεῖς σοφοί καὶ ὁ χαλίφης ἀνασαλεύουν μέσα στά σκουτιά τους μέ πολλὴν ἀνησυχία γιά τὰ λόγια τοῦ Κωνσταντίνου, «ἔξισταντο δέ πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ ἐπί τῇ συνέσει καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ».

Ὁ Μουτταφακὶλ κοιτάζει τοὺς Ἀραβεῖς σοφούς μέ ἀμπκανία καὶ ὄλοι μαζί τὸν Κωνσταντίνο, ὁ ὅποις συνεχίζει τὸν ὄμιλία του σά νά εἶναι ὁ μόνος ἀρχοντας στὸ παλάτι ἐκεῖνο, ὁ μόνος βασιλιάς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπόκοοι καὶ ὑποτακτικοί του.

Τότε ἔνας ἄλλος Ἀραβαῖς σοφός, πού καθόταν ἀντίκρυ του, διέκοψε τὸν Κωνσταντίνο καὶ τὸν ρώτησε γιά τὸ δόγμα τῆς Ἀγίας Τριάδος.

— Πῶς συμβαίνει, ξένε μας, λέγει, ὁ Θεός σας νά εἶναι τρία πρόσωπα καὶ μαζί ἔνα;

Οἱ Ἀραβεῖς σοφοί καὶ ὁ Μουτταφακὶλ, ὁ χαλίφης, χάιδεψαν τίς γενειάδες τους μέ ἰκανοποίησον ὅτι ὁ Κωνσταντίνος, τὸ ἀρχοντόπουλο ἀπό τὴν Θεσσαλονίκη, τὴν μακρινὴν Μακεδονία, τὴν πατρίδα τοῦ Μεγαλέξαντρου, πού κάποτε διαφέντευε τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Ἀνατολῆς, δέ θά 'χε λόγο νά πεῖ καὶ ἡ συζήτηση θά σταματοῦσε ἐκεῖ πρίν καλά - καλά ἀρχίσει, μέ νίκη τῶν σοφῶν Ἀγαρονῶν. Τότε ἔγινε κάπι πού κανένας δέν τὸ περίμενε. Ὁ Κωνσταντίνος σπικώθηκε καὶ κάνοντας τὸ σταυρό τοῦ εἶπε: Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος. Τό ἵδιο ἐπανέλαβαν καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς συνοδείας του, πού σπικώθηκαν καὶ κεῖνα μαζί μέ τὸν Κωνσταντίνο. Οἱ Ἀραβεῖς τά 'χασαν. Τοὺς κοιτάζουν μέ ἀπορία καὶ δέν ξέρουν τί νά ποῦν. Ὁ Κωνσταντίνος καὶ ἡ συνοδεία του ἔψαλαν μετά τὸ «Φῶς ἵλαρόν» καὶ ὅταν ἔφτασαν στὸ «ὑμνοῦμεν» ἀπό τὴν φωνή τους ἀντίκησε ὀλόκληρο τὸ παλάτι. Κάθισαν μετά πάλι. Ὁ Κωνσταντίνος «περιπατάει» τὰ μάτια του ἀπό τὸν ἔνα στὸν ἄλλο. Τό πρόσωπό του καταγάζει φῶς ἵλαρόν. Εἶναι ὁ Μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, πού κάθεται τώρα ἀντίκρυ του καὶ ὅχι ὁ σοφός ἐκεῖνος Ἀραβαῖς. Αὐτὸν βλέπει ὀλοζώντανο νά τοῦ μιλεῖ καὶ κεῖνος νά τοῦ ἀποκρίνεται.

— Εὐλόγησον Γέροντα.

— Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος.

— Εὐλογημένη, Γέροντα, ἀποκρίνεται ὁ Κωνσταντίνος μ' ὅλο τὸ πάθος τῆς νιότης του καὶ τῆς πίστεώς του τῆς ὁρθόδοξης.

Ἐγίνε γιά λίγο σιωπή καὶ μετά ὁ Κωνσταντίνος μίλησε καὶ εἶπε:

— Τό δόγμα τῆς Ἀγίας Τριάδος - σοφοί τῆς Ἀραβίας - εἶναι τό θέμελο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Χωρίς αὐτό δέν ύπάρχει Ἐκκλησία Του. Μήτε ὁ ἴδιος. Γιατί ὁ ἴδιος εἶναι ἔνα καὶ τρία. Γιατί ὁ ἴδιος εἶναι Θεός, ἀλλά καὶ Πατέρας, Υἱός καὶ Ἀγιο Πνεῦμα. Εἶναι τρεῖς ύποστάσεις σέ μιά οὐσία.

Οι θεολογικοί λόγοι τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου εἶναι τό χρυσωρυχεῖο του. Κατεβαίνει βαθεία στίς στοές τῆς σοφίας του καί ξαναβγαίνει θριαμβευτής στά καπούλια τοῦ λόγου του. Οι Ἀραβεῖς καὶ ὁ χαλίφης θαυμάζουν τόν Κωνσταντίνο ἀμίλητοι, βουβοί, σά νά τά 'χουν χαμένα, σά νά 'χουν χάσει τή μιλιά τους.

Μετά ρώτησαν τόν Κωνσταντίνο γιά ἀλλα θέματα, ἔξω ἀπό τή θεολογία, ἀπό τίς «θύραθεν» ἐπιστῆμες καί κείνος πάλι τούς ἀπάντησε μέ θαυμαστή εὐστροφία καί γρηγοράδα. Τότε οἱ Ἀραβεῖς σοφοί ζητᾶνε νά μάθουν πῶς νέος αὐτός γνωρίζει τόσα πολλά. Ὁ μέν χρόνος λίγος, ὥδε σοφία πολλή, λένε οἱ Ἀραβεῖς σοφοί.

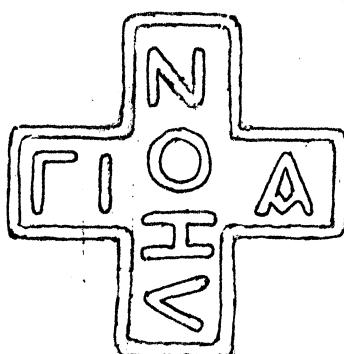
— Καί ἡ σοφία καί ὁ χρόνος καί ὅλα εἶναι τοῦ Θεοῦ καί ποτέ τό ἔνα δέν ἔξαρτάται ἀπό τό ἄλλο. Ὕστερα ἀπό μᾶς τούς Ἑλληνες προῆλθαν ὅλα, πῶς νά μή τά γνωρίζω; Μήπως ἐσεῖς οἱ Ἀραβεῖς ὅλα δέν τά ἐλάβατε ἀπό τούς Ἑλληνες; Ὁ Ἀριστοτέλης, τόν ὅποιο τόσο τιμάτε σέ ὅδη τήν Ἀραβία, δέν εἶναι ἀπό τήν πατρίδα μου, τή Μακεδονία, Ἑλλην;

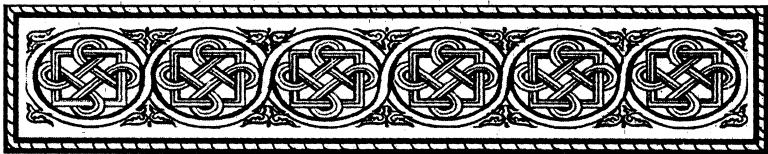
Οι Ἀραβεῖς σοφοί ἀλληλοκοιτάζονται λέγοντας τό ὄνομα «Μακεδονία» μέ τόν ἴδιο σεβασμό πού θά ἔλεγαν τό ὄνομα τοῦ Προφήτη.

— Εἶσαι Μακεδών! τοῦ λέει ὁ πιό μεγάλος.

— Ἀπό τη Θεσσαλονίκη, γέροντα.

Ἀρχίζουνε τότε οἱ Ἀγαρνοί νά μουρμουρίζουν τά ὄνόματα τοῦ Μεγαλέξαντρου, τοῦ Ἰσκεντέρ, ὅπως τόν λέγουν στά μέρη τῆς Ἀσίας, τοῦ Ἀριστοτέλη μέ πολύ θαυμασμό καί ζητᾶνε πληροφορίες γιά τήν πατρίδα τους. Ὁ Κωνσταντίνος ἔγινε φίλος τους πιά, παιδί τους, Ἀραβαῖς! Καί γέροντες αὐτοί σοφοί, ύποτακτικοί ἐνός νέου ἀπό τή μακρινή χώρα τοῦ Ἰσκεντέρ.

Πρωτοπρεσβύτερου Ἀγγελου Ἀγγελακόπουλου
ΣΑΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τό Ισλάμ, κατά τόν Ὅσιον Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό¹, εἶναι πρόδρομος τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ λαοπλάνος θρησκεία. Ὁ νόμος τοῦ Ισλάμ, πού ἀντιπροσωπεύει τό θέλημα τοῦ ψευδοθεοῦ Ἀλλάχ, ὄνομάζεται «Σαρία», πού σημαίνει «ἰσλαμική ὁδός».

Οἰσλαμικός νόμος βασίζεται σέ τέσσερις ἀρχές. Πρωτίστως στό ἀνίερο, καὶ ὅχι Ἱερό ή ἄγιο, Κοράνιο, πού ἀποτελεῖ τόν θρησκευτικό νόμο τοῦ Ἀλλάχ, καὶ ἔπειτα στή Σουύννα, τίνι ζώνι καὶ πράξη τοῦ αὐτοκλήτου, καὶ ὅχι θεοκλήτου, τοῦ μή μαρτυρουμένου ἀπό προγενεστέρους προφῆτες, ψευδοπροφήτη Μωάμεθ. Σ' αὐτές προστίθεται ἡ τρίτη ἀρχή, ἡ συναίνεστι τῶν νομοδιδασκάλων σ' ὅλα τά προβλήματα (νομικά, πολιτικά, κοινωνικά, οἰκογενειακά, οἰκονομικά, ποινικά κλπ), γιά τά ὅποια δέν δίνεται λύση στό Κοράνιο καὶ τή Σουύννα. Ὡς τέταρτη ἀρχή τοῦ νόμου εἶναι ἡ ἀναλογία (ἀναλογική μέθοδος δικαίου). Δηλ., γιά κάθε καινούργιο θέμα, πού ἀνακύπτει στήν ισλαμική κοινότητα, ὁ νομικός ἀνατρέχει στό Κοράνιο καὶ τή Σουύννα καὶ λύνει τό νέο πρόβλημα, πού προκύπτει, ἀνάλογα πρός συγγενεῖς ἐκεῖ κείμενες διατάξεις.

Η «Σαρία», λοιπόν, ἀποτελεῖ τόν γενικό νόμο τοῦ Ισλάμ καὶ περιλαμβάνει τό σύνολο τῶν θρησκευτικῶν, κοινωνικῶν, ἀτομικῶν καὶ πολιτικῶν διατάξεων τοῦ βίου τοῦ Ισλάμ. Γίνεται φανερό ὅτι ὅλος ὁ ισλαμικός βίος βρίσκεται κάτω ἀπό τό νόμο καὶ τήν ἐποπτεία τοῦ Ἀλλάχ. Ὁ καταστατικός χάρτης πολιτείας πηγάζει ἀπό τό Κοράνιο καὶ τή Σουύννα².

Κύρια διδασκαλία τοῦ Κορανίου εἶναι ὁ «ίερός» πόλεμος ή ὄρθότερα ἡ ὥμη βία καὶ ὀλοκληρωτική ἔξαφάνιση τῶν ἀπίστων, δηλ. τῶν μή μουσουλμάνων (Τζιχάντ). Αὐτό ἀποτελεῖ δόγμα πίστεως, πού πρέπει νά δονεῖ καὶ νά συνέχει τήν ψυχή τοῦ κάθε ἀληθινοῦ μουσουλμάνου. Εἶναι γνωστό ὅτι ὁ Μωάμεθ προχώρησε ἀπό τήν Ἀνατολή μέχρι τή Δύση, νικώντας τούς ἄλλους λαούς. Ἀλλά, αὐτό, σύμφωνα μέ τόν ἄγιο Γρηγόριο τόν Παλαιᾶ, τό κατόρθωσε μέ πόλεμο καὶ μάχαιρα, μέ λεηλασίες, ἀνδραποδισμούς καὶ ἀνθρωποκτονίες, τίποτε ἀπό τά ὅποια δέν προέρχεται ἀπό τόν ἀγαθό Θεό, ἄλλα εἶναι μᾶλλον προηγούμενο θέλημα τοῦ ἐξ ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου Διαβόλου³.

Πάμπολλα εἶναι τά ἀποσπάσματα τοῦ Κορανίου, πού μιλοῦν ξεκάθαρα καὶ ἀπερίφραστα περί τοῦ Τζιχάντ. Τά ἀποσπάσματα αὐτά κάνουν τόν

μή μουσουλμάνο ἀναγνώστη νά ἀνατριχιάζει καί ταυτόχρονα νά βεβαιώνεται ὅτι δέν ὑπάρχει περιθώριο εἰρηνικῆς συνυπάρξεως καί συμβιώσεως μέ τούς πιστούς τοῦ Μωάμεθ- ὅπως ἀφελῶς νομίζουν οἱ θιασῶτες καί ὑπέρμαχοι τοῦ διαθροσκειακοῦ συγκροτιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ- οἱ ὅποιοι ὄφειλον κατ' ἐπιταγή τοῦ Ἀλλάχ νά διεξάγουν συνεχή καί ὀλομέτωπο ἀγώνα γιά τὴν παγκόσμια ἐπικράτηση τοῦ Ἰσλάμ. Εἶναι σημαντικό νά τονιστεῖ ὅτι, κατά τὸ Κοράνιο, ὁ φόνος τῶν ἀπίστων δέν εἶναι ἔργο τῶν μουσουλμάνων, ἀλλά προέρχεται οὐσιαστικά ἀπό τὸν ἴδιο τὸν Ἀλλάχ, ὁ ὅποιος εὐλογεῖ τὸν ἀγώνα τῶν πιστῶν του. Πρᾶγμα πού δείχνει ὅτι ὁ Μωάμεθ φρόντισε νά δώσει στὸ φρικτό ἀμάρτημα τοῦ φόνου «θεολογική» κατοχύρωση, ὥστε οἱ πιστοί τοῦ Ἀλλάχ νά ἐπιδίδονται στά ἐγκλήματά τους μέ πᾶσαν τὴν συνείδησή τους, χωρίς ἀναστολές.

«Ὦ προφήτη! Παρότρυνε τοὺς πιστούς στὸν πόλεμο... ἀν ἀπό σᾶς εἶναι ἔκατό, θά νικήσουν χίλιους ἀπό τοὺς ἀπίστους...»⁴. «Ο Ἀλλάχ δέν συγχωρεῖ ὅποιον λατρεύει συνέταιρο μ' Αὐτόν»⁵. Ἀφοῦ ὁ Ἀλλάχ δέν συγχωρεῖ ἐκείνους, πού πιστεύουν σέ ἄλλο Θεό, τί πρέπει νά κάμουν οἱ πιστοί του; Ἀσφαλῶς, νά ἔχοντάσουν ὅσους λατρεύουν «συνεταίρους» τοῦ Ἀλλάχ! «Καὶ νά πολεμάτε, γιά κάρη τοῦ Ἀλλάχ, ὅσους σᾶς πολεμοῦν»⁶. «Φονεύετέ τους, ὅπου τούς βρίσκετε καί διώχτε τους ἀπό 'κεī πού σᾶς ἐδίωξαν»⁷. «Πολεμάτε τους, ὥσπου νά μήν σᾶς καταδιώξουν στὸν εἰδωλολατρία καί νά ὑπερισχύσει ἡ πίστη στὸν Ἀλλάχ»⁸. «Σκοτώνετε τούς εἰδωλολάτρες, ὅπουδήποτε κι ἀν τούς βρεῖτε, καί συλλάβετε τους καί πολιορκῆτε τους καί στῆστε τους παγίδες μέ κάθε (πολεμικό) στρατόγημα. Ἀν, ὅμως, μετανιώσουν καί διατηρήσουν τὴν τακτική προσευκή κι ἐφαρμόσουν (τακτική) ἐλεημοσύνη, τότε ἀφῆτε τους ἐλεύθερους. Γιατὶ ὁ Ἀλλάχ εἶναι πολυεύσπλαχνος, πολυεπιεικής»⁹. «Ολ' αὐτά σημαίνουν ἀσφαλῶς ἔξοντωση τῶν «ἀπίστων» καί τίποτε λιγότερο! Ὅτι οἱ «ἄπιστοι», ὡς ᾔξιοι θανάτου(!), δέν ἔχουν δικαίωμα zωῆς, καί ἄρα οὕτε ὡς ἀνθρώπινα ὅντα πρέπει νά λογίζονται. «Πολυεπιεικής» εἶναι ὁ Ἀλλάχ, μόνο ὅταν ὑποταχθοῦν οἱ «ἄπιστοι» στό Ἰσλάμ! Μιλᾶμε πλέον γιά σκέτο φασισμό.

Ἡ ἀνθρωπότητα βιώνει στήμερα τὴν φρίκη τῆς γενοκτονίας χριστιανικῶν πληθυσμῶν στίς χῶρες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί Βορείου Ἀφρικῆς ἀπό τούς φανατικούς Τζιχαντιστές τοῦ ISIS, διότι αὐτό εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ! Ἀλλά, ἀν αὐτό εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ, τότε ὁ Ἀλλάχ δέν εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός, ἀλλά δαιμόνιο αἵμοδιψές καί δολοφονικό¹⁰.

Ἀπό τά ἀνωτέρω καθίσταται σαφές ὅτι δέν ὑφίσταται ἡ διάκριση μεταξύ φιλειρηνικοῦ καί ἀκραίου Ἰσλάμ ἢ μετριοπαθοῦς καί φανατικοῦ Ἰσλάμ ἢ «ὅρθιοδόξου» Ἰσλάμ καί ψευτο-Τζιχάντ τῶν τρομοκρατῶν καί ἔξτρεμιστῶν.

Σήμερα στίς Ἰσλαμικές χῶρες, ὁ θροσκευτικός νόμος «Σαρία» χρησιμοποιεῖται σάν βάση νομιμοποίησης τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ, τόσο ἀπό τά

έπισημα κράτη, όσο καί ἀπό τούς πιστούς τοῦ Ἰσλάμ. Στήν Σαουδική Ἀραβία τά τελευταία 20 χρόνια ἔχουν ἀποκεφαλισθεῖ περί τά 2.000 ἄτομα δημόσια μέ τά πλήθη νά παρακολουθοῦν τό φρικτό θέαμα, νά ἐπευφημοῦν καί νά κειροκροτοῦν. Στήν Τουρκία ἡ «Σαρία» καταργήθηκε τό 1926 ἀπό τόν Κεμάλ τοῦ Ατατούρκ. Ὁ σημερινός Πρόεδρος τῆς Ἐρντογάν θέλει νά τήν ἐπαναφέρει.

Ἡ μουσουλμανοποίηση τῆς Εὐρώπης εἶναι πλέον ἐμφανής, μέ τά κύματα τῶν μουσουλμάνων προσφύγων καί μεταναστῶν νά τήν ἔχουν κατακλύσει. Στήν Βρετανία ἔχουν θεσμοθετηθεῖ τά «Ἰσλαμικά Διαιτητικά Δικαστήρια». Ἐπίσης, ὑπάρχουν καί τά «Συμβούλια Σαρία». Ἡ Γαλλία ἄνοιξε 5.000 τζαμία γιά τούς μουσουλμάνους, τά ὅποια, ἀντί γιά κῶροι λατρείας καί προσευχῆς, μετατράπηκαν σέ φυτώρια ἐκπαιδεύσεως καί ἐκτροφῆς τρομοκρατικῶν τζιχαντιστικῶν ἐπιθέσεων.

Ἡ ἰσλαμοποίηση τῆς Ἑλλάδος εἶναι κι αὐτή πλέον γεγονός. Αὐτό καταδεικνύεται ἀπό τήν ὑποχρεωτική μέχρι σήμερα ἐφαρμογή τῆς «Σαρία» στήν πολύπαθη Ἑλληνική Θράκη (πρόσφατα, στής 14-11-2017, ὁ πρωθυπουργός κ. Ἀλέξιος Τσίπρας σέ ὄμιλία του στήν Κομοτηνή ἔκανε λόγο γιά κατάργηση τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐφαρμογῆς τῆς «Σαρία» στήν Θράκη καί γιά προαιρετική ἐφαρμογή της), ἀπό τήν ἀνέγερση μουσουλμανικοῦ τεμένους στήν Ἀθήνα, ἀντί τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Τάματος τοῦ Ἐθνους, ἀπό τό ἄνοιγμα τζαμιῶν, ἀπό τήν ἵδρυση τοῦ Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στήν Θεολογική Σχολή τοῦ Α.Π.Θ., ἀπό τήν συμμετοχή στής ἐθνικές παρελάσεις Ἑλλήνων μουσουλμάνων μαθητριῶν, οἱ ὅποιες φοροῦν Ἰσλαμική μαντίλα, ἀπό τά Νέα Προγράμματα Σπουδῶν τοῦ Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, στά ὅποια γίνεται ἐκτεταμένη ἀναφορά στό Ἰσλάμ εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ἀπό τήν τροπολογία γιά τήν ἀναγνώριση τοῦ σωματείου τῆς αὐτοαποκαλούμενης Τουρκικῆς Ἐνώσεως Ξάνθης, μέσω τοῦ πρόσφατου νόμου περί ἀλλαγῆς ταυτότητας φύλου ἀπό 15 ἔτῶν, καί ἀπό τήν ἐπικείμενη σύσταση δίγλωσσων (Ἑλληνικῶν καί τουρκικῶν) νηπιαγωγείων σέ Ροδόπη καί Ξάνθη.

Στά πλαίσια τῆς παναιρέσεως τοῦ διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ διεξάγονται διαθρησκειακοί διάλογοι μεταξύ Ὁρθοδοξίας, Ἰσλάμ καί Ἰουδαϊσμοῦ. Τό ἀλυσιτελές τῶν διαλόγων αὐτῶν, καί συγκεκριμένα τοῦ διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδοξίας καί Ἰσλάμ, φαίνεται ἀπό τό γεγονός ὅτι, παρ’ ὅλες τής ἀνεπίτρεπτες ὑποχωρήσεις τῶν ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων οἰκουμενιστῶν, αὐτοί καθόλου δέν κατόρθωσαν νά ἔξευμενίσουν τήν βιαιότητα τοῦ Ἰσλάμ, τό ὅποιο μέ τρομοκρατικές ἐπιθέσεις σ’ ὅλο τόν κόσμο (Γαλλία - Παρίσι, Δαμασκός, Βρυξέλλες, Λονδίνο, Αἴγυπτο - Κάιρο, Ρωσία, Ἰσπανία) σκορπίζει τόν θάνατο σέ ἀθώους ἀνθρώπους.

Ἀντί νά διακοποῦν ἄμεσα αὐτοῦ τοῦ εῖδους οἱ διάλογοι, ἡ ψευδο-σύνοδος τῆς Κρήτης νομιμοποίησε, μέ «συνοδική» κάλυψη, τούς διαχριστιανικούς καί διαθρησκειακούς διαλόγους καί τό διαθρησκειακό

ἄνοιγμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τίς ἄλλες θρησκεῖες μέ τίς αἱρετικές ἀποφάσεις της.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Ὅσιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, *Περὶ αἵρεσεων ρά'*, ΕΠΕ 2, 306 ἐ.
2. Γρηγόριος Δ. Ζιάκας, *Ἰσλάμ Θρησκεία καὶ Πολιτεία*, ἐκδ. Κορυνλία, Θεσ/κν 2001, σσ. 72-76.
3. Ἀγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, *Πρός τὸν ἑαυτοῦ Ἐκκλησίαν* 28, 31, ΕΠΕ 7, σσ. 188-190.
4. Σούρα 8, Τά λάφυρα, ἐδαφ. 65.
5. Σούρα 4, Οἱ γυναῖκες, ἐδαφ. 48.
6. Σούρα 2, Ἡ ἀγελάδα, ἐδαφ. 190.
7. Ὁ.π., ἐδαφ. 191.
8. Ὁ.π., ἐδαφ. 193.
9. Σούρα 9, Ἡ μετάνοια, ἐδαφ. 5.
10. Σεβ. Μητρ. Πειραιῶς κ. Σεραφείμ, Ἐπιστολή πρός τὸν Πρόεδρο τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας κ. Ρετσέπ Ταγίπ Ἐρτογάν 12-4-2017, <https://www.imp.gr/home/epikaira-arxeio/12-daynews/1154-ἐπιστολή-του-σεβασμιωτάτου-μητροπολίτου-πειραιώς-κ-κ-σεραφείμ-προς-τὸν-πρόεδρο-της-τουρκικής-δημοκρατίας-κ-κ-ρετσέπ-ταγίπ-ερντογάμ.html>

Πρωτοπρεσβύτερος ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΓΓΕΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μητροπολίτη Πειραιῶς Σεραφείμ

**ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ ΠΑΡΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΡΑΝΙΟΥ
ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΤΖΙΧΑΝΤ;**

χω ἥδη ἐπισημάνει σέ παλαιότερες δημοσιεύσεις μου, ὅτι ὁ ραγδαίως ἔξελισσόμενος θρησκευτικός συγκροτισμός, τόν ὅποιο προωθεῖ ὁ Οἰκουμενισμός καὶ οἱ σκοτεινές δυνάμεις τῆς Νέας Ἐποχῆς, δημιουργοῦν νέα θρησκευτικά μορφώματα, μέ στοιχεῖα τῶν ἥδη ὑπαρχουσῶν θρησκειῶν, μέ απότερο σκοπό τή δημιουργία τῆς ἐφιαλτικῆς παινθρωπείας, τῆς θρησκείας τοῦ Ἀντιχρίστου, ἢ ὅποια θά εἶναι ἔνα δαιμονικό συμπλήμα τῶν «θετικῶν» στοιχείων ὅλων τῶν θρησκειῶν! Παράλληλα μέ τό ρεῦμα τοῦ θρησκευτικοῦ συγκροτισμοῦ παραπτεῖται στίν ἐποχή μας μιά πρωτοφανής ἀναζωπύρωση τοῦ Ἰσλάμ, ἀλλά καὶ μιά ἐπικίνδυνη ἐπεκτατική πορεία καὶ διείσδυση τοῦ Ἰσλάμ στή Δύση, τό ὅποιο φιλοδοξεῖ νά κυριαρχήσει σ' ὅλη τήν Εὐρώπη καὶ τήν Ἀμερική. Ἐνα πλῆθος μουσουλμανικῶν ὄργανωσεων ἐργάζονται ἐντατικά αὐτή τή στιγμή σ' ὅλη τήν γηραιά ἡπειρο, καὶ προπαγανδίζουν συστηματικά τό Ἰσλάμ, τό ὅποιο προσπαθεῖ νά ὥραιοποιήσει καὶ νά τό παρουσιάσει ὡς δῆθεν φιλειρηνικό. Προσπαθεῖ νά πείσει τούς Δυτικούς ὅτι τό Ἰσλάμ ἐργάζεται γιά τήν παγκόσμια εἰρήνη, ἢ ὅποια εἶναι καὶ τό μεγάλο ζητούμενο τῆς ἐποχῆς μας. Νά «φορτώσει» τά φρικώδη ἐγκλήματα τῶν συγχρόνων σφαγέων τῆς ἀνθρωπότητος ἰσλαμιστῶν σέ δῆθεν παρεμπνείες τοῦ Ἰσλάμ. Ὡστόσο τά διδάγματα τοῦ Κορανίου εἶναι τόσο σαφῆ, πού δέν ἀφήνουν κανένα περιθώριο παρεμπνείας. Ὁ Ὁρθόδοξος ἐλληνικός λαός, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι βαλκανικοί Ὁρθόδοξοι λαοί, ἔχουν βιώσει πολύ καλά τό δῆθεν «φιλειρηνικό» καὶ «ἀνθρωπιστικό» Ἰσλάμ, τά διδάγματα τοῦ Κορανίου καὶ τό νόμο τῆς Σαρίας, γιά μισή σκεδόν χιλιετία μέ τίς ἐκατόμβες ἀθώων θυμάτων καὶ τίς χιλιάδες θυσίες τῶν Νεομαρτύρων. Τήν «εἰρήνη», τήν «ἀνθρωπιά» καὶ τό «σεβασμό τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων», τά ὅποια δῆθεν ἀπορρέουν ἀπό τό Κοράνιο, βιώνουν στίς μέρες μας ἐκατομμύρια χριστιανοί σέ ὅλο τόν κόσμο, ὡς φρίκη, ὅλεθρο καὶ καταστροφή, πέραν πάστος λογικῆς, ἀπό τούς «στρατιῶτες τοῦ Ἀλλάχ»!

Προσφάτως ἔλαβε ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας κείμενο, σχετικά ἐκτεταμένο, ἀπό κάποιον Ἀλί ἀλ Γιουνάνι, προφανῶς μουσουλμάνο, ὁ ὅποιος παραθέτει μιά σειρά ἀπό χωρία τοῦ Κορανίου, τά ὅποια ἀναφέρονται στόν γνωστό σέ ὅλους μας ἱερό πόλεμο κατά τῶν ἀπίστων, τό Τζιχάντ. Ὁ συγγραφέας θεωρεῖ ὅτι τά ἐν λόγῳ χωρία εἶναι παρεξηγημένα, γι' αὐτό καὶ προσπαθεῖ νά τά ἔρμηνευσει μέ ἔνα δικό του τρόπο, συσχετίζοντάς τα μέ συγκεκριμένες ιστορικές συγκυρίες καὶ γεγονότα.

Διάβασα μέ προσοχή τό ἐν λόγῳ κείμενο, μέ τό ὅποιο ὁ συγγραφέας προφανῶς ἐπιδιώκει νά μέ διαφωτίσει, ποιό εἶναι κατά τήν ἀποψή του

τό ἀληθινό Τζιχάντ, τό ὅποιο πιστεύει ὅτι ἔχω δεινῶς παρερμηνεύσει. Θεώρησα χρέος μου νά μίν ἀφίσω ἀναπάντητο τό κείμενο, γι' αὐτό και μπῆκα στόν κόπο γιά μιά ἀκόμη φορά νά ἀσχοληθῶ μέ τό Ἰσλάμ και εἰδικότερα μέ τό Τζιχάντ. Προχωρῶ λοιπόν στή δημοσίευση τῆς παρούσης ἀνακοινώσεως, ὑπακούοντας στήν προτροπή τοῦ Ἀποστόλου «ἔτοιμοι πρός ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περί τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος», (Α΄ Πετρ. γ΄ 15), μέ τήν ἐλπίδα ὅτι τά ὄσα ἀκολουθοῦν, θά βροῦν θετική ἀπίκηση στόν συγγραφέα και θά γίνουν ἀφορμή νά ἀνοίξουν οἱ πνευματικοί ὄφθαλμοί του, ὥστε νά δεχθοῦν τό φῶς τῆς ἀληθειας τοῦ εὐαγγελίου, ἢ τουλάχιστον θά γίνουν αἰτία νά ὠφεληθοῦν κάποιοι ἄλλοι, πού θά τήν διαβάσουν.

‘Ο συγγραφέας ξεκινάει μέ τήν παράθεση κάποιων χωρίων ἀπό διδασκάλους τοῦ Ἰσλάμ και ἔρμηνετές τοῦ Κορανίου, πού ἔχουν σχέση μέ τό θέμα του και στή συνέχεια μᾶς δίδει τήν ἔρμηνεία τῆς λέξεως Τζιχάντ. ‘Ο ὅρος Τζιχάντ, κατά τόν συγγραφέα, ἔχει γενικότερη σημασία. Μεταφραζόμενος στά ἑλληνικά σημαίνει ἀγώνας, πάλη. ‘Ετσι ὑπάρχουν διάφορες μορφές ἀγώνων και πάλης: Πάλη μέ τόν ἐγωϊσμό, ἀγώνας μέ τήν γλώσσα, (μέ τήν ἔννοια νά μιλημε ἐνάντια στό κακό και τήν ἀδικία), ἀγώνας μέ τή γνώση, (μέ τήν ἔννοια νά διαδίδουμε τό καλό, τό ἡθικό), ἀγώνας μέ τό κέρι, (μέ τήν ἔννοια νά κάνουμε καλές πράξεις, νά βοηθοῦμε τούς ἀδύνατους και τούς φτωχούς), ἀγώνας τοῦ σπαθιοῦ, (μέ τήν ἔννοια τοῦ πολέμου γιά κάρη τοῦ Θεοῦ), ἀγώνας γιά τήν εἰρήνην. ‘Από ὅλες αύτές τίς μορφές τῶν ἀγώνων ἀναφέρεται στή συνέχεια στόν ἀγώνα τοῦ σπαθιοῦ, στό Τζιχάντ τοῦ ξίφους, ἐπειδή πιστεύει ὅτι γύρω ἀπό τό εἶδος αύτό τοῦ Τζιχάντ ὑπάρχει μεγάλη παραπληροφόρηση, ἀφοῦ, ὅπως ἴσχυρίζεται, «κανένας γιά παράδειγμα δέν γνωρίζει ὅτι στό Ἰσλάμ ἀπαγορεύεται ὁ φόνος ἐνός ἀθώου ἀνθρώπου (Κοράνι 6:151, 5:32, 17:33), εἴτε αὐτός εἶναι πιστός εἴτε ἀπιστος, εἴτε εἶναι κάποιος ξένος, εἴτε ὁ ἕδιος μας ὁ ἔαυτός». ‘Αποσιωπᾶ ὅμως ὁ συγγραφέας και ἀποκρύπτει τό γεγονός, ὅτι στό Κοράνιο ὑπάρχουν πάμπολλα ἄλλα χωρία, πού δέν συνηγοροῦν μέ τίς παρά πάνω θέσεις τοῦ Κορανίου, ἄλλα ἀπεναντίας μάλιστα προτρέπουν στόν φόνο και τήν ἔξιλόθρευση τῶν ἀπίστων. Παραθέτουμε μερικά: «‘Ω προφήτη! Παρότρυνε τούς πιστούς στόν πόλεμο. ‘Αν ὑπάρχουν εἴκοσι ἀπό σᾶς πού ὑπομονετικά ἐπιμένουν, θά νικήσουν διακόσιους και ἄν ἀπό σᾶς εἶναι ἑκατό, θά νικήσουν κίλιους ἀπό τούς ἀπίστους...» (Σούρα 8, ἐδάφ. 65). «‘Ο Ἀλλάχ δέν συγχωρεῖ ὅποιον λατρεύει συνέταιρο μ’ Αὐτόν» (Σούρα 4, ἐδάφ. 48). ‘Αφοῦ ὁ Ἀλλάχ δέν συγχωρεῖ ἐκείνους πού πιστεύουν σέ ἄλλο Θεό, τί πρέπει νά κάμουν οἱ πιστοί του; ‘Ασφαλῶς νά ἔχοντάσουν ὅσους λατρεύουν «συνεταίρους» τοῦ Ἀλλάχ! «Καί νά πολεμᾶτε γιά κάρη τοῦ Ἀλλάχ ὅσους σᾶς πολεμοῦν, ἄλλα μήν ἔπειρνατε τά ὅρια, γιατί ὁ Ἀλλάχ δέν ἀγαπᾷ τούς παραβάτες» (Σούρα 2, ἐδάφ. 190). «Φονεύετέ τους, ὅπου τούς βρίσκετε και διώχτε τους, ἀπό κεῖ πού σᾶς ἔδιωξαν [...]】 ‘Αν ὅμως σᾶς πολεμήσουν,

‘Αποσιωπᾶ ὁ συγγραφέας και ἀποκρύπτει τό γεγονός, ὅτι στό Κοράνιο ὑπάρχουν πάμπολλα ἄλλα χωρία, πού δέν συνηγοροῦν μέ τίς παρά πάνω θέσεις τοῦ Κορανίου, ἄλλα ἀπεναντίας μάλιστα προτρέπουν στόν φόνο και τήν ἔξιλόθρευση τῶν ἀπίστων. Παραθέτουμε μερικά: «‘Ω προφήτη! Παρότρυνε τούς πιστούς στόν πόλεμο. ‘Αν ὑπάρχουν εἴκοσι ἀπό σᾶς πού ὑπομονετικά ἐπιμένουν, θά νικήσουν διακόσιους και ἄν ἀπό σᾶς εἶναι ἑκατό, θά νικήσουν κίλιους ἀπό τούς ἀπίστους...» (Σούρα 8, ἐδάφ. 65). «‘Ο Ἀλλάχ δέν συγχωρεῖ ὅποιον λατρεύει συνέταιρο μ’ Αὐτόν» (Σούρα 4, ἐδάφ. 48). ‘Αφοῦ ὁ Ἀλλάχ δέν συγχωρεῖ ἐκείνους πού πιστεύουν σέ ἄλλο Θεό, τί πρέπει νά κάμουν οἱ πιστοί του; ‘Ασφαλῶς νά ἔχοντάσουν ὅσους λατρεύουν «συνεταίρους» τοῦ Ἀλλάχ! «Καί νά πολεμᾶτε γιά κάρη τοῦ Ἀλλάχ ὅσους σᾶς πολεμοῦν, ἄλλα μήν ἔπειρνατε τά ὅρια, γιατί ὁ Ἀλλάχ δέν ἀγαπᾷ τούς παραβάτες» (Σούρα 2, ἐδάφ. 190). «Φονεύετέ τους, ὅπου τούς βρίσκετε και διώχτε τους, ἀπό κεῖ πού σᾶς ἔδιωξαν [...]】 ‘Αν ὅμως σᾶς πολεμήσουν,

σκοτώστε τους. Τέτοια είναι ή τιμωρία τῶν ἀπίστων» (Σούρα 2, ἐδάφ. 191). «Ἄν ὅμως σταματήσουν, τότε βέβαια, ὁ Ἀλλάχ είναι πολυεπιεικής, πολυεύσπλαχνος» (Σούρα 2, ἐδάφ. 192). «Πολεμάτε τους ὡσπου νά μήν σᾶς καταδιώξουν στήν εἰδωλολατρία καί νά ύπερισχύσει ή πίστη στόν Ἀλλάχ. Ἄν ὅμως σταματήσουν τή δράση τους, τότε νά μήν κάνετε πόλεμο παρά ἐνάντια στούς ἄδικους» (Σούρα 2, ἐδάφ. 193). «Καὶ ὅταν οἱ ἀπαγορευμένοι μῆνες ἔχουν περάσει, τότε (πολεμάτε καὶ) σκοτώνετε τούς εἰδωλολάτρες, ὅπουδήποτε κι ἂν τούς βρεῖτε, καὶ συλλάβετέ τους καὶ πολιορκήστε τους καὶ στῆστε τους παγίδες μέ κάθε (πολεμικό) στρατόγημα. Ἄν ὅμως μετανιώσουν καὶ διατρήσουν τήν τακτική προσευχή κι ἐφαρμόσουν (τακτική) ἐλεημοσύνη, τότε ἀφῆστε τους ἐλεύθερους. Γιατί ὁ Ἀλλάχ είναι πολυεύσπλαχνος, πολυεπιεικής» (Σούρα 9, ἐδάφ. 5). Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; Ἐσφαλῶς ἐξόντωση τῶν «ἀπίστων» καὶ τίποτε λιγότερο! «Οτι οἱ «ἄπιστοι», ὡς ἄξιοι θανάτου(!) δέν ἔχουν δικαίωμα ζωῆς καὶ ἄρα οὕτε ὡς ἀνθρώπινα ὅντα πρέπει νά λογίζονται. «Πολυεπιεικής» είναι ὁ Ἀλλάχ, μόνον ὅταν ὑποταχθοῦν οἱ «ἄπιστοι» στό Ἰσλάμ! Ἄν ὅλα αὐτά δέν είναι σκέτος φασισμός, τότε τί είναι; Ἀλλά μήπως δέν εἴδαμε νά ἐφαρμόζεται στήν πράξη μέχρι καὶ στήμερα ή φρικτή καὶ ἀπάνθρωπη αὐτή διδασκαλία τοῦ Ἰσλάμ; Ἡ ἀνθρωπότητα βιώνει σήμερα τή φρίκη τῆς γενοκτονίας χριστιανικῶν πληθυσμῶν στίς χῶρες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ Βορείου Ἀφρικῆς.

Παρά κάτω γράφει: «Λέει ὁ Ἀλλάχ στό Ἱερό Κοράνι: (θυμηθεῖτε) ὅταν ὁ Κύριός σου εἶχε ἐμπνεύσει τούς ἀγγέλους: {Ἐγώ εἰμαι μαζί σας. Δῶστε σταθερότητα σ' ὅσους πιστεύουν, θά ἐγκατασπίσω τόν τρόμο στίς καρδιές τῶν ἀπίστων καὶ πλῆξτε πάνω ἀπό τόν αὐχένα τους καὶ κτυπήστε τίς ἄκρες ἀπ' τά δάχτυλα τους}.» (Κοράνι, 8:12). Ἰσχυρίζεται ὅτι τό χωρίο αὐτό, (ὅπως καὶ ἄλλα παρόμοια), θά πρέπει νά τό δούμε καί νά τό ἐρμηνεύσουμε στήν ιστορική του συνάφεια, σέ πολεμικές ἀναμετρήσεις, (συγκεκριμένα στή μάχη τοῦ Μπάντρ), τοῦ Μωάμεθ μέ τούς εἰδωλολάτρες. Ἀλλά γιατί πρέπει νά δώσουμε μιά τέτοια ἐρμηνεία, ἀφοῦ τό Κοράνιο, κατά τήν πίστη τοῦ Ἰσλάμ, είναι βιβλίο οὐρανοκατέβατο, ἄναρχο καὶ αἰώνιο, μέ διαχρονική ἀξία, καὶ ἐπομένως ὅσα γράφονται σ' αὐτό ἰσχύουν παντοῦ καὶ πάντοτε; Μπορεῖ τό Κοράνιο νά λέει ἄλλα γιά τήν ἐποχή πού ἔζησε ὁ Μωάμεθ καὶ ἄλλα νά ἰσχύουν στήν ἐποχή μας; Μ' αὐτό τόν ἰσχυρισμό του δέν καθιστᾶ ἄραγε τό Κοράνιο ἀνακόλουθο καὶ μή ἐφαρμόσιμο σέ κάθε ἐποχή; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ποιός θά ἀποφασίσει, πότε καὶ πῶς θά ἐφαρμοστεῖ τό παραπάνω χωρίο καὶ ἄλλα συναφῆ; Καὶ πῶς μποροῦμε νά δεχθοῦμε ὅτι τό Κοράνιο είναι θεόπνευστο καὶ προφητικό βιβλίο, ὅταν περιέχει χωρία, τά ὁποῖα γίνονται αἰτία γιά τή σφαγή μυριάδων ἀθώων ἀνθρώπων;

«Ο τρόμος στίς καρδιές τῶν ἀπίστων», στό παρά πάνω κορανικό ἀπόσπασμα είναι μία πραγματικότητα πού τήν ζοῦν ὅσοι μή μουσουλμάνοι θελήσουν νά ζήσουν σέ χῶρες, ὅπου κυριαρχεῖ ὁ νόμος τῆς ισλαμικῆς σαρίας, ὅπως ή Σαουδική Ἀραβία, τά Ἀραβικά Ἐμιράτα καὶ οἱ

χώρες τῆς Βορείου Ἀφρικῆς. Καί τοῦτο διότι ἀπαγορεύεται ὁ ποιαδήποτε θρησκευτική ἐκδήλωση ἐκτός τοῦ Ἰσλάμ. Ἀπαγορεύεται ἡ λειτουργία χριστιανικῶν ναῶν, ἡ ἐλεύθερη τέλεση θρησκευτικῶν καθηκόντων, τά μή μουσουλμανικά θρησκευτικά σύμβολα, ὅπως ὁ Σταυρός, τό νά κάνει κανείς τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καί πολλά ἄλλα μέ αὐτηρές ποινές στούς παραβάτες. Πῶς ὅμως μπορεῖ ὁ Ἀλλάχ, πού ὑποτίθεται ὅτι εἶναι Θεός ἀγάπης, δικαιοσύνης καί ἐλευθερίας, νά παραβιάζει θεμελιώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα στίς παρά πάνω χώρες, ὅπου βιώνεται τό αὐθεντικό Ἰσλάμ; Πῶς ἔξηγεῖται ὁ πανανθρώπινος κώδικας ἡθικῆς καί οἱ περί δικαίου ἀνθρώπινες νομικές διατάξεις πού ὑπερασπίζονται στοιχειώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα καί ἐλευθερίες, νά εἶναι πιό ἀνθρώπινες ἀπό τόν «θεϊκό» νόμο τοῦ Κορανίου; Αὐτά δέν μᾶς τά ἀναλύει ὁ μουσουλμάνος «ἀπολογητής» τοῦ Ἰσλάμ!

Ἐπίσης, τί σημαίνει ἡ παρά πάνω προτροπή τοῦ Ἀλλάχ, «νά πλήξουν τούς ἀπίστους πάνω ἀπό τόν αὐχένα τους καί νά χτυπήσουν τίς ἄκρες ἀπ’ τά δάκτυλά τους»; Ἐδῶ δέν ἐπιτάσσεται ξεκάθαρα ὁ ἀποκεφαλισμός τῶν ἀπίστων, δηλαδή ἀθώων ἀνθρώπων, πού τό μόνο τους «ἄμάρτημα» εἶναι ὅτι δέν δέχονται νά ἀσπασθοῦν τίν πίστη στό Ἰσλάμ; Πῶς ἔξηγεῖται ἀκόμη, νά ἐπιβάλλεται στίς χώρες, ὅπου κυριαρχεῖ τό Ἰσλάμ, ἡ ποινή τοῦ θανάτου στούς μουσουλμάνους ἐκείνους, πού θά ἀπαρνηθοῦν τίν πίστη στό Ἰσλάμ; Δέν εἶναι αὐτός φόνος ἀθώων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τό «ἔγκλημα» εἶναι ὅτι ἀρνοῦνται νά εἶναι μουσουλμάνοι;

Παρά κάτω γράφει: «Καί πολεμᾶτε γιά χάρη τοῦ Ἀλλάχ ὅσους σᾶς πολεμοῦν ἀλλά μή ξεπερνᾶτε τά ὄρια ἐπειδή ὁ Ἀλλάχ δέν ἀγαπᾷ τούς παραβάτες» (Κοράνι, 2:190). Ποιός καθορίζει τά ὄρια τοῦ πολέμου καί τῆς βίας; Ὅπαρχει στίς μέρες μας νομική διάταξη, ἡ ἐθιμικό δίκαιο πού νά διατάζει τόν πόλεμο κατά «ἀπίστων», ἡ ἰδεολογικά ἀντιθέτων; Ἀσφαλῶς ὅχι! Ἄν σ’ ὅλα τά σύγχρονα κράτη, (ἐκτός αὐτῶν ὅπου κυριαρχεῖ ἡ θεοκρατία τοῦ Ἰσλάμ), ἰσχύει ἡ ἀρχή τῆς ἀνεξιθρησκείας καί τό σύγχρονο πολιτισμένο ἀνθρώπινο δίκαιο ἀπαγορεύει τίν διά τῆς βίας ἐπιβολή κάποιας πίστεως, πῶς εἶναι δυνατόν νά τίν ἐπιτρέπει τό «θεϊκό δίκαιο» τοῦ Κορανίου;

Παρά κάτω γράφει: «Καί ἂν κανείς ἀπ’ τούς εἰδωλολάτρες σοῦ ζητίσει ἄσυλο, παραχώρησέ του το, ὥστε νά μπορεῖ νά ἀκούσει τά Λόγια τοῦ Ἀλλάχ καί ἔπειτα συνόδεψε τον (σέ μέρος) ὅπου μπορεῖ νά ἔχει ἀσφάλεια. Καί αὐτό ἐπειδή εἶναι ἔνας λαός πού ἀγνοεῖ» (Κοράνι, 9:6). Μπορεῖ νά μᾶς ἀποδείξει ἔστω καί μιά περίπτωση ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τοῦ «μεγαλόψυχου» κορανικοῦ χωρίου; Δέν ἐφαρμόστηκε ποτέ, διότι τό συγκεκριμένο χωρίο ἀποτελεῖ μεμονωμένη περίπτωση «μεγαλοψυχίας», σέ ἀντίθεση μέ πληθώρα ἄλλων χωρίων, τά ὁποῖα διατάσσουν τίν διά τῆς βίας μεταστροφή τῶν «ἀπίστων» στό Ἰσλάμ, ὅπως μνημονεύσαμε παρά πάνω. Ἡ τραγική πραγματικότητα στίν ἐπί 13 αἰώνες ἱστορία τοῦ Ἰσλάμ εἶναι ὅτι ὁ μόνος τρόπος νά γλυτώσουν οἱ ἀπιστοί τό θάνατο

εῖναι νά ἀσπασθοῦν τό Ἰσλάμ! Ἐπί πλέον, ὅποιος δεχθεῖ νά ἀλλαξιοπιστήσει, ἀναβαθμίζεται κοινωνικά. Ἀκόμα καί ἐγκληματίες τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου χριστιανοί, ὅταν γίνουν μουσουλμάνοι, τούς χαρίζεται ὅποιαδήποτε ποινή, ὅπως στήν περίπτωση τοῦ πατέρα τῆς Ἁγίας Νεομάρτυρος Ἀκυλίνας, ὁ ὅποιος σκότωσε κάποιον Τούρκο καί γιά νά γλυτώσει τήν ποινή του, ἔξισλαφίστηκε! Ἀκόμα καί σημερα αὐτό γίνεται στή Μέση Ἀνατολή καί τήν Ἀφρική. Ἀντίθετα ὅποιοι ἀρνοῦνται νά ἀσπασθοῦν τό Ἰσλάμ θεωροῦνται «ἐχθροί τοῦ Ἀλλάχ» καί οἱ μέν ἄνδρες θανατώνονται μέ τόν πλέον οἰκτρό τρόπο, οἱ δέ γυναῖκες γίνονται «σκλάβες τοῦ σέξ», ὅπως οἱ γυναῖκες τῶν Γιεζίντι, τίς ὅποιες πωλοῦν γιά 10 δολάρια τή μία! Ἄς μή λησμονοῦμε ἐπίσης καί μία ἄλλη «μεγαλοψυχία» τοῦ Ἰσλάμ, αὐτή τῆς ἀνοχῆς τῶν μονοθεϊστῶν, (Χριστιανῶν καί Ἐβραίων), μέ ἀντάλλαγμα δυσβάστακτη φορολογία, μέ ἀποκορύφωμα τόν «κεφαλικό φόρο», ἢ τόν «φόρο αἵματος», ὅπου γιά νά ἔχουν τό δικαίωμα τῆς ζωῆς, τούς ἄρπαζαν οἱ μουσουλμάνοι, ἐκτός ἀπό τά ὑλικά ἀγαθά τους καί τά ἀρσενικά παιδιά τους, τά ὅποια μετέβαλλαν σέ γενίσαφους καί τά κορίτσια τους, γιά νά γεμίζουν τά χαρέμια τους! Αὐτή εἶναι ἡ «μεγαλοψυχία» τοῦ Κορανίου!

Παρά κάτω ὁ συντάκτης, θέλοντας νά παρουσιάσει τό Ἰσλάμ ὡς «φιλειρηνικό», προσπαθεῖ νά ἀποδείξει ὅτι οἱ σύγχρονοι μουσουλμάνοι τρομοκράτες τοῦ ISIS καί ἄλλοι, εἶναι «αἵρετικοί», «Χαριτζίτες», διότι παρερμηνεύουν καί παραχαράσσουν τό ἀληθινό νόμημα τῶν κορανικῶν χωρίων: «Οἱ σημερινοί τρομοκράτες, ὅλοι αὐτοί πού ἔρμηνεύουν τό Ἱερό Κοράνι μέ βάση τίς δικές τους ἀκραίες ἀπόψεις καί σκοτώνουν ἀθώους ἀνθρώπους στό ὄνομα τοῦ Ἰσλάμ καί τοῦ τζιχάντ, ὅλοι αὐτοί ἀποκαλοῦνται καί αὐτοί Χαριτζίτες, διότι ὅμοιάζουν στόν φανατισμό καί τίς ἀκρότητες μέ τούς Χαριτζίτες τῆς παλιᾶς ἐποχῆς. Ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ προφήτης Μουχάμμεντ εἶχε πεῖ ὅπου τούς βροῦμε, νά τούς σκοτώνουμε». Ωστόσο ἄν οἱ τζιχαντιστές τρομοκράτες τοῦ ISIS, οἱ ὅποιοι αἵματοκυλοῦν τίς χώρες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, εἶναι «αἵρετικοί» καί ἀντίθετοι μέ τό Κοράνιο, γιατί οἱ «ὅρθόδοξοι» μουσουλμάνοι δέν ἀναλαμβάνουν ἀγώνα ἐναντίον τους; Γιατί δέν συντάσσονται μέ τούς Ρώσους μαχητές, πού πολεμοῦν στή Συρία, γιά νά τούς ἔξουδετερώσουν; Γιατί οἱ μουλάδες στήν Εύρωπη καί στήν Ἀμερική δέν τούς ἀποκηρύσσουν; Καί τό χειρότερο: Γιατί ἀνακηρύσσουν ὡς «μάρτυρες» τούς «καμικάζι» μουσουλμάνους, πού γίνονται δολοφόνοι ἀθώων ἀνθρώπων; Γιατί οἱ μουλάδες στή οὐρανό μας, (ὅπως ἀποδείχτηκε δημοσιογραφικά), κηρύσσουν τό ἔνοπλο Τζιχάντ; Πῶς ἀλλιώς μπορεῖ νά ἔρμηνεθεῖ καί ἐφαρμοστεῖ τό παράγγελμα τοῦ μουσουλμάνου δασκάλου Τάκιου'ντ-ντίν Ἀχμεντ ἵμπιν Ταϊμίγια: «“Ζητήστε ἀπ’ τόν Ἀλλάχ ἀσφάλεια καί εἰρήνη ἀλλά ἐάν συμβεῖ καί συναντηθεῖτε μέ τόν ἐχθρό, τότε δεῖξτε δύναμη καί θυμηθεῖτε ὅτι ὁ Παράδεισος βρίσκεται ὑπό τή σκιά τοῦ ξίφους.” (Sahih Muslim); Τί σημαίνει ὅτι «ὁ Παράδεισος βρίσκεται ὑπό τή σκιά τοῦ ξίφους»; Ποιά «φιλειρηνική» ἔρμηνεία μποροῦμε νά δώσουμε σέ αὐτό

τό δαιμονικό παράγγελμα, τό όποιο δέν ἔξοντώνει μόνο ἀθώους ἀνθρώπους, ἀλλά καὶ μουσουλμάνους, οἱ ὅποιοι σκοτώνονται γιά νά σκοτώσουν, προκειμένου «νά πᾶνε στόν Παράδεισο»;

Τό συμπέρασμα ἀπό ὅσα παρά πάνω παραθέσαμε εἶναι ὅτι ἡ περί Τζιχάντ διδασκαλία τοῦ Κορανίου δέν εἶναι αὐτή, τήν ὅποια ἐπεχείρησε νά μᾶς δώσει ὁ συντάκτης, ἀλλά ἐντελῶς διαφορετική. Εἶναι μιά διδασκαλία ψύχης καὶ ὀλοκληρωτικῆς ἔξαφανίσεως τῶν ἀπίστων (μή μουσουλμάνων). Ἡ διδασκαλία αὐτή ἀποτελεῖ δόγμα πίστεως, πού πρέπει νά δονεῖ καὶ νά συνέχει τήν ψυχή τοῦ κάθε ἀληθινοῦ μουσουλμάνου. Τά κορανικά ἀποσπάσματα πού παραθέσαμε, δέν ἀφήνουν κανένα περιθώριο παρερμηνείας, ἀλλά πείθουν τόν μή μουσουλμάνο ἀναγνώστη ὅτι δέν ὑπάρχει καμία δυνατότης εἰρηνικῆς συμβίωσεως, (ὅπως ἀφελῶς νομίζουν οἱ θιασῶτες τοῦ Διαθρησκειακοῦ Οίκουμενισμοῦ), μέ τούς πιστούς τοῦ Ἀλλάχ, οἱ ὅποιοι ὀφείλουν κατ' ἐπιταγήν του νά διεξάγουν συνεχῆ καὶ ὀλομέτωπο ἀγώνα γιά τήν παγκόσμια ἐπικράτησην τοῦ Ἰσλάμ. Εἶναι σημαντικό νά τονιστεῖ, ὅτι κατά τό Κοράνιο ὁ φόνος τῶν ἀπίστων δέν εἶναι ἔργο τῶν μουσουλμάνων, ἀλλά προέρχεται οὐσιαστικά ἀπό τόν ἕδιο τόν Ἀλλάχ, ὁ ὅποιος εὐλογεῖ τόν ἀγώνα τῶν πιστῶν του. Πράγμα πού δείκνει ὅτι ὁ Μωάμεθ φρόντισε νά δώσει στό φρικτό ἄμαρτημα τοῦ φόνου θεολογική κατοχύρωση, ὥστε οἱ πιστοί τοῦ Ἀλλάχ νά ἐπιδίδονται στά ἐγκλήματά τους μέ πᾶντα τή συνείδησην τους, χωρίς ἀναστολές.

Κλείνοντάς τήν σύντομη ἀπάντησή μου στό κείμενο τοῦ Ἀλί ἀλ Γιουνάνι, θά ἔθελα νά ἐκφράσω τήν ἀπορία μου γιά τό θράσος τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἀλλά καὶ ὅσων θέλουν νά μᾶς παρουσιάσουν τό Ἰσλάμ ως «Θρησκεία ἀγάπης καὶ εἰρήνης». Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Ἐλληνες δέ χρειαζόμαστε κανέναν σύγχρονο μουσουλμάνο νά μᾶς διδάξει τί ἐστί Ἰσλάμ. Μᾶς τό διδάσκει ξεκάθαρα ἡ μακραίωνη ἴστορία μας, παρουσιάζοντάς μας, ὅχι θεωρίες καὶ διφορούμενες ἐρμηνείες, ἀλλά πραγματικά τραγικά γεγονότα, τά όποια ἔχουμε ὑποστεῖ ἀπό αὐτή τή «Θρησκεία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης». Αὐτή μᾶς παρουσιάζει, μέ κάθε ρεαλισμό τίς φρικαλεότητες τῶν μουσουλμάνων ἔναντίον τοῦ ὑπόδουλου λαοῦ μας καὶ τῶν ἄλλων βαλκανικῶν χριστιανικῶν λαῶν, καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς τουρκικῆς δουλείας, κατά τήν ὄποια ἐφαρμόζονταν τό «Θεϊκό» Κοράνιο καὶ τό «Θεῖο» δίκαιο τῆς σαρίας! Μᾶς τό βεβαιώνουν τά ποτάμια τῶν αἵματων τῶν Νεομαρτύρων καὶ Ἐθνομαρτύρων μας, οἱ ὅποιοι βασανίστηκαν καὶ σφαγιάστηκαν ἀπό τό «φιλειρηνικό» Ἰσλάμ! Γι' αὐτό θά παρακαλούσαμε τόν κ. Ἀλί ἀλ Γιουνάνι νά στρέψει ἀλλοῦ τήν «ίερα ποστολική» του προσπάθεια. Στήν Εύρωπη, ἡ ὄποια δέν ἔznσε τήν φρίκη τοῦ «φιλειρηνικοῦ» Ἰσλάμ καὶ γι' αὐτό ὅχι ἀπλά τήν ἀνέχεται, ἀλλά καὶ γίνεται ἀρωγός της γιά τήν ἰσλαμοποίησή της! Ἐδῶ δέν ὑπάρχει χῶρος γιά Ἰσλαμική «Ἰεραποστολή»!

Φώτου Σχοινᾶ

ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ, ΧΤΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Μωάμεθ δέν ἴδρυσε μόνο μία νέα θρησκεία, ἀλλά καὶ ἔνα κράτος καὶ μάλιστα ὀλοκληρωτικό κράτος. Βασική ἀρχή τοῦ Μωαμεθανισμοῦ εἶναι ὁ ἵερος πόλεμος, τὸ ιτιχάντ. Ὅσοι δέν ὑποταγοῦν οἰκειοθελῶς στό Ἰσλάμ θά ἔξαναγκασθοῦν διά τῆς βίας νά ἀκολουθήσουν τίν νέα θρησκεία.

Τό Κοράνι εἶναι γεμάτο ἀπό σχετικές διακριύζεις: «Νά σκοτώνετε τούς ἄδικους ὅπου τούς βρεῖτε καὶ νά τούς ἐκδιώκετε ἀπό ἐκεῖ πού σᾶς ἐκδίωξαν. Ὁ πειρασμός τῆς εἰδωλολατρίας εἶναι χειρότερος ἀπό τὴν σφαγὴν στόν πόλεμο. Μήν πολεμᾶτε κοντά στό Ἱερό Τέμενος, ἐκτός κι ἂν οἱ ἔχθροι ἀρχίσουν πρῶτοι τῇ μάχῃ· κι ἂν κάνουν κάτι τέτοιο σκοτώστε τους. Τέτοια εἶναι ή τιμωρία τῶν ἀπίστων». (Τό ιερό Κοράνι, Ἡ Ἀγελάδα, 191, ἐκδ. Κάκτος, Ἀθήνα 2006, σελ. 37). «Νά πολεμᾶτε ἔως ὅτου ἀπομακρυθεῖ ἀπό ἐστας ὁ κίνδυνος τοῦ πειρασμοῦ καὶ ἔως ὅτου δέν θά ὑπάρχει ἄλλη λατρεία παρά μόνο τοῦ ἐνός Θεοῦ». (Τό ιερό Κοράνι, Ἡ Ἀγελάδα 193, ἐκδ. Κάκτος, Ἀθήνα 2006, σελ. 37). «“Οταν ὅμως περάσουν οἱ τέσσερις ἵεροι μῆνες, τότε σκοτώστε τούς εἰδωλολάτρες ὅπου κι ἂν τούς συναντήσετε· ὑποδουλώστε τους πολιορκώντας τους καὶ στίνοντάς τους ἐνέδρες». (Τό ιερό Κοράνι, Ἡ Μετάνοια 5, ἐκδ. Κάκτος, Ἀθήνα 2006, σελ. 143). «“Οταν συναντάτε τούς ἀπίστους, νά τούς σκοτώνετε καὶ νά τούς σφάζετε καὶ νά κρατᾶτε γερά τά δεσμά τῆς αἰχμαλωσίας τους. Μετά τό τέλος τῆς μάχης, ἀφῆστε τους ἐλεύθερους ἢ ἀνταλλάξτε τους μέ λύτρα. Ἐτσι νά κάνετε. Ἄν ὁ Θεός ηθελε, θά θριάμβευε ὁ Ἰδιος πάνω τους, ἀλλά σᾶς ὑποβάλλει στόν πόλεμο γιά νά ξεχωρίσει τούς μὲν ἀπό τούς δέ. Ὁ Θεός δέν θά σβήσει τά ἔργα ὅσων ἔπεσαν στήν μάχη γιά τίν πίστη. Θά ὁδηγήσει τούς Ἰδιους καὶ θά κατευθύνει τίς καρδιές τους. Θά τούς βάλει στόν Παράδεισο, τόν ὅποιο ἥδη τούς ὑπέδειξ». (Τό ιερό Κοράνι, Μωάμεθ 4, 5, 6, ἐκδ. Κάκτος, Ἀθήνα 2006, σελ. 384-385). «Τούς ἀπίστους δέν τούς σκοτώνετε ἐσεῖς, ἀλλά ὁ Θεός. Ὅταν ρίχνεις τό ἀκόντιό σου, δέν τό ρίχνεις ἐσύ, ἀλλά ὁ Ἰδιος ὁ Θεός, προκειμένου νά δοκιμάσει τούς πιστούς Του μέ δοκιμασία, ή ὅποια εἴχε λαμπρά ἀποτελέσματα. Ὁ Κύριος ἀκούει καὶ γνωρίζει τά πάντα». (Τό ιερό Κοράνι, Τά Λάφυρα 17, ἐκδ. Κάκτος, Ἀθήνα 2006, σελ. 137). «Γιατί δέν δαπανᾶτε τά πλούτη σας γιά τόν ιερό πόλεμο, ἀφοῦ ή κληρονομιά τῶν οὐρανῶν καὶ τῆς γῆς ἀνήκει μόνο στόν Θεό; Ἄν κάποιος ἀπό ἐστας προσφέρει μέρος τῆς περιουσίας του πρίν ἀπό τή νίκη καὶ συμμετάσχει στή μάχη, αὐτόν δέν θά τόν ἀντιμετωπίσουμε σάν κι αὐτόν πού δέν

έκανε τίποτα. Αύτός θά λάβει ψηλότερη βαθμίδα άπό έκεινον πού προσέφερε τήν περιουσία του μετά τήν νίκη και πολέμησε μετέπειτα. Ὁ Θεός, βέβαια, ὑποσχέθηκε και στούς δύο λαμπρού ἀμοιβήν. Ὁ Κύριος γνωρίζει τίς πράξεις σας». (Τό ιερό Κοράνι, Ὁ Σίδηρος 10, ἐκδ. Κάκτος, Ἀθήνα 2006, σελ. 412).

Κάθε Μουσουλμάνος ἔχει ἵερη ὑποχρέωση, και τόν παροτρύνει σ' αὐτό και τό Κοράνι, νά συμμετέχει στόν ἵερο πόλεμο (τό τζιχάντ) γιά τήν ἔξαπλωση τοῦ Ἰσλάμ. Οἱ ἄπιστοι ἢ θά προσχωρίσουν στό Ἰσλάμ ἢ θά ἔχονται θούν. Ἐξαίρεση γίνεται γιά τούς λαούς τῆς Βίβλου, δηλαδή τούς Ἐβραίους και τούς Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι μποροῦν νά διατηροῦν τή θρησκεία τους, ὑποχρεούνται ὅμως νά καταβάλλουν βαρύτατο κεφαλικό φόρο. Ὅψιστος σκοπός ὅμως κάθε Μωαμεθανοῦ εἶναι ἡ καθολική κυριαρχία τοῦ Ἰσλάμ. Γι' αὐτό οἱ κῶρες πού εἶναι ἐκτός τῆς κυριαρχίας τοῦ Ἰσλάμ λέγονται «Οἶκος Πολέμου», ἐνώ αὐτές πού βρίσκονται ἐντός τῆς κυριαρχίας τοῦ Ἰσλάμ ὀνομάζονται «Οἶκος τοῦ Ἰσλάμ». Ὁπως ἔχει γραφεῖ «ὅ καρακτήρας τοῦ Ἰσλάμ ὑπῆρξε ἐπιθετικός ἐκεὶ ὅπου ἡ πειθώ δέν ἔφερνε ἀποτέλεσμα, τό ξίφος ἀποδεικνύόταν πειστικότερο. Ἡ μέσω τοῦ “ἱεροῦ πολέμου” διάδοση τῆς πίστεως ἐνδυνάμωσε τό Ἰσλάμ στίς περιόδους τῆς ἐπεκτάσεώς του»¹. Ἡ βία ἀποτέλεσε βασικό μοχλό τῆς διαδόσεως τοῦ Ἰσλάμ².

“Οπως εἴδαμε, ὁ ἱερός πόλεμος εἶχε θεολογική θεμελίωση. Ὁ ἕδιος ὁ Ἀλλάχ προτρέπει και ἐπιβραβεύει τούς φόνους κατά τῶν ἀπίστων. Ὁπως γράφει ὁ μακαριστός Νικόλαος Π. Βασιλειάδης «Τόν ἕδιο δρόμο ἀκολούθησε ὁ Μωάμεθ. Ὕποβίβασε τήν ἔννοια τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης και τῆς συγγνώμης, και παρουσίασε τόν Θεό συνωμότη, σκευωρό, βασανιστή, βλοσυρό, αἵμοχαρη, νά κρατεῖ ξίφος στό χέρι, ἔτοιμο νά χυμάνει γιά νά σκορπίσει τόν θάνατο!... Τόν παρέστησε αἵμοδιψῆ, και πρόσωπο πού ἐπικάρει κάθε φορά, πού τά σαρκοβόρα δργανά του θερίζουν τήν ἀνθρώπινη zωή μέ τό πρόσχημα... τῆς θείας δικαιοσύνης»³. Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ Χριστιανισμός κατά τήν διάδοσή του εἶχε πλῆθος μαρτύρων πού σφράγιζαν μέ τό δικό τους αἷμα τήν ἀλήθεια τῆς πίστεώς τους. Τούναντίον τό Ἰσλάμ γιά τή διάδοσή του δημιούργησε πλῆθος ἀλλοδόξων μαρτύρων φονεύοντάς τους και σφραγίζοντας μέ ξένο αἷμα τήν ὑποιθέμενη ἀλήθεια τῆς πίστεώς του. “Οσοι φονεύονται στόν ἵερο πόλεμο πηγαίνουν κατευθείαν στόν Παράδεισο. Ὁπως ἔχει γραφεῖ: «Πάντως ὅσοι πέσουν πολεμούντες κατά τῶν ἔχθρῶν κληρονομοῦν ἀπαραιτήτως τόν Παράδεισο. Στίν πίστη αὐτή ὀφείλεται και ὁ τρόμος, πού σκορπίζει τό τζιχάντ, ὁ ἱερός πόλεμος»⁴.

“Ομως κίνητρο τοῦ ἱεροῦ πολέμου δέν ἦταν μόνο τό θρησκευτικό, ἢ διάδοση τῆς πίστεως στόν Μωαμεθανισμό. Τό ἄλλο βασικό κίνητρο ἦταν τό οἰκονομικό, ἢ προσπόριση πλούτου ἔξαιτίας τῆς λεηλασίας τῶν κατακτηθέντων λαῶν. Ἐνας σύγχρονος ἐρευνητής τοῦ Ἰσλάμ, ὁ Ἰρανός Arsham Momeni, ὑποστηρίζει μέ ισχυρή ἐπικειρυματολογία ὅτι ὁ ἱερός πόλεμος πέρα ἀπό τόν θρησκευτικό φανατισμό ἦταν και ληστρι-

κή ἐπιδρομή κατά τῶν ἀπίστων, μέ σκοπό τίν κάρπωση τῆς λείας. Τοῦτο ἀποτέλεσε καὶ ἵσχυρό κίνητρο προσχωρίσεως τῶν λαῶν στὸ Ἰσλάμ. Ὅπως γράφει: «Σέ ἀντίθεση μέ τίν πρώτη μικρή περίοδο κατά τίν ὅποια οἱ Ἀραβεῖς σύντομα ἀσπάζονταν τὸν Ἰσλαμισμό ἀλλά γρήγορα ἀπομακρύνονταν ἀπ' αὐτόν, βλέποντας τώρα τά θετικά ἀποτελέσματα πού ἐπέφεραν οἱ Ἱεροί πόλεμοι, ὄλοενα καὶ περισσότεροι ἄρχισαν νά πιστεύουν στούς Ἱερούς Κανόνες τοῦ Κορανίου»⁵. Ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ συμφωνεῖ καὶ ὁ σπουδαϊκός βυζαντινολόγος G. Ostrogorsky, ὁ ὅποιος παρατηρεῖ: «Τό ἔργο τοῦ Μωάμεθ ἦταν ὑπανάπτυκτο καὶ κενό πνευματικῆς ποιότητος, ἀλλά ὑπερβολικά πλῆρες πρωτογόνου καὶ δυναμικῆς ἐνεργείας. Λίγα χρόνια μετά τό θάνατό του ἄρχισε ἡ μεγάλη ἀραβική κίνησις - ή στοιχειώδης - πού ὅδηγησε τούς Ἀραβεῖς ν' ἀφῆσουν τίν ἄγονη χώρα τους. Ὁ σκοπός τους δέν ἦταν βέβαια τόσο μεγάλος, γιά νά προστλυτίσουν ἀνθρώπους στή νέα πίστη, ἀλλά γιά νά ὑποτάξουν νέες περιοχές καὶ νά ἀποκτήσουν ἔλεγχο ἐπί τῶν ἀπίστων»⁶.

Ἡ ἀκραία καὶ μάλιστα κτηνώδης βία συναντᾶται καὶ στό σύγχρονο Ἰσλάμ, τούλαχιστον σέ ὄρισμένες ἔκδοχές του, ὅπως τίν τρομοκρατίκη ὄργανωση Ἀλ Κάΐντα καὶ τόν ISIS, τό «Ἰσλαμικό Κράτος». Στό σύγχρονο ἐπιθετικό Ἰσλάμ παρατηροῦνται δύο πράγματα: Πρῶτον ἡ προσοικείωση καὶ χρήση τῆς Δυτικῆς τεχνολογίας μέ παράλληλη φονταιμενταλιστική σκλήρυνση καὶ ἀκραία συντροπικοποίηση. Πολύ ὄρθα παρατηρεῖ κάπου ὁ Κορνήλιος Καστοριάδης ὅτι οἱ σύγχρονοι Μουσουλμάνοι υἱοθετοῦν τίν Δυτική τεχνολογία, χωρίς ὅμως καὶ νά υἱοθετοῦν τίς Δυτικές ἀξίες, τῆς δημοκρατίας, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀνοχῆς, τοῦ πλουραλισμοῦ, τοῦ διαλόγου, τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων κλπ. Ἰσα - Ἰσα τίς ἀποπύουν καὶ τίς ἀντιμάχονται λυσσαλέα.

Δεύτερον, στό σύγχρονο «Ἰσλαμικό Κράτος», τόν ISIS, τονίζεται μέ πολύ μεγάλη ἔνταση ὁ ἐσχατολογικός χαρακτήρας τοῦ Ἱεροῦ πολέμου. Αὐτό ἔχει ώς ἀποτέλεσμα τίν προσέλευση πολλῶν Εὐρωπαίων στίς τάξεις του καὶ τόν φανατισμό τῶν μαχητῶν του. Ὅπως γράφει καὶ ἔνας σύγχρονος ἀραβολόγος, ὁ Ἀμερικανός William McCant: «Τό Ἰσλαμικό Κράτος ἐπίσης ἀναπλήρωσε τούς στρατιῶτες του μέ χιλιάδες ξένους, περισσότερους ἀπό ὅσους προσέλκυε ὁποιαδήποτε ἄλλη ὄργανωση, χρησιμοποιώντας ἓνα προπαγανδιστικό μῆγμα ἐσχατολογίας, πουριτανισμοῦ, σεχταρισμοῦ, ἀκραίας βίας, καὶ ὑποσχέσεις γιά τήν ἴδρυση Χαλιφάτου»⁷.

Συμπερασματικά, ὁ Μωαμεθανισμός καθ' ὅλη τίν ιστορική πορεία του χρησιμοποίησε ἀκραία βία καὶ ἐφάρμοσε τό τιχιάντ γιά τίν διάδοση, τήν στερέωσή του καὶ τήν κατατρομοκράτηση τῶν ἀπίστων πρός αὐτόν λαῶν. Γι' αὐτό τό Ἰσλάμ χαρακτηρίσθηκε πολύ ὄρθα ἐξαιτίας τοῦ Ἱεροῦ πολέμου ώς «ὁ διά μέσου τῶν αἰώνων θρησκευτικός φασισμός»⁸.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Ἀναστασίου Γιαννουλάτου, Ἰσλάμ. Θρησκειολογική ἐπισκόπηση, ἐκδ. Τό Βῆμα, Ἀθή-

να 2006, σελ. 295.

2. Arsham Momeni, Ἰσλάμ, Ἰστορία, ἐπεκταπομός καὶ βία, ἐκδοτικός Οἶκος Ἀδελφῶν Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη 1997, σελ. 14.

3. Νικολάου Π. Βασιλειάδη, Ὁρθοδοξία, Ἰσλάμ καὶ πολιτισμός, ἐκδ. Σωτήρ, Ἀθίνα 2015, σελ. 224.

4. Νικολάου Π. Βασιλειάδη, ὕπ., σελ. 172.

5. Arsham Momeni, ὕπ., σελ. 30.

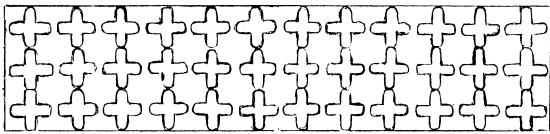
6. Παρατίθεται στό ἀνωτέρω μνημονεύθεν βιβλίο τοῦ Νικολάου Π. Βασιλειάδη, σελ. 247.

7. William McCants, ISIS, ἡ Ἀποκάλυψη, μετάφραστ. Ἀλ. Ἡλιόπουλος, ἐκδ. Πεδίο, Ἀθίνα 2017, σελ. 168.

8. Παρατίθεται στό ἀνωτέρω μνημονεύθεν βιβλίο τοῦ Νικολάου Π. Βασιλειάδη, σελ. 184.

ΦΩΤΙΟΣ ΣΧΟΙΝΑΣ
Διδάκτωρ φιλοσοφίας

Mixanīl E. Mixanlīdn
ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Hέλευθερη διακίνηση στήν ἐποχή μας, πού ξεπέρασε κάθε προηγούμενο, μέ τά πλέθη τῶν οἰκονομικῶν μεταναστῶν καί λαθρομεταναστῶν στήν Εύρωπη καί τίν 'Αμερική, εἶχε σάν συνέπεια καί τή διακίνηση τῆς θρησκευτικῆς πίστης τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Οἱ περισσότεροι, δίχως ἀμφιβολία, μουσουλμάνοι στό θρήσκευμα, μεταφέρουν μαζί τους τίς ἰδέες τοῦ θρησκευτικοῦ τους βιβλίου, τοῦ Κορανίου, τοῦ ὅποιου ἡ διδασκαλία, γιά τόν «ἱερό πόλεμο» (τζιχάντ), προκαλεῖ φανατισμό καί δημιουργεῖ τρομοκρατικές πράξεις μέ τούς γνωστούς «καμικάζι».

Τό τζιχάντ διδάσκεται στό Κοράνιο μέ τούς στίχους (σοῦρες) η' 40 καί προπάντων μέ τόν στίχο (σοῦρα) μζ' 4, οἱ ὅποιοι λένε: «Πολεμάτε τούς ἀπίστους, ὃσουν νά μήν ὑπάρχει ἄλλη θρησκεία τοῦ Θεοῦ» καί «ὅταν συναντάτε τούς ἀπίστους (γκιαούρ), νά τούς σκοτώνετε καί νά τούς κατασφάζετε».

‘Ορθά εἰπώθηκε ὅτι: «Τά σύνορα τοῦ Ἰσλάμ εἶναι ματωμένα ἀπό τή μιά ἄκρη τῆς γῆς ὡς τήν ἄλλην». Δέν εἶναι τυχαίο ὅτι ὁ ἴσλαμισμός ἔχει ταυτιστεῖ μέ τό φονταμενταλισμό, δηλαδή τό φανατισμό καί τή μισαλλοδοξία. Χιλιάδες εἶναι οἱ νεομάρτυρες, πού πέρασαν ἀπό φωτιά καί μαχαίρι στά χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ, ὡς τίς μέρες μας μέ τούς ἀντιχριστιανικούς διώγμούς τῶν ὅπου γῆς μουσουλμάνων. Στή Σαουδική Ἀραβία ἐκτελέστηκαν δύο Φιλιππινέζοι γιατί μελετοῦσαν τό Εὐαγγέλιο στό κελλί τῆς φυλακῆς τους.

«Κάθε μουσουλμάνος ἔχει ὑποχρέωση νά συμμετέχει στόν Ἱερό πόλεμο (τζιχάντ) κατά τῶν ἀπίστων. Διότι κάθε ἀπίστος, δηλαδή μή μουσουλμάνος, δέν πρόκειται νά κληρονομήσει ἀπλῶς τήν κόλαση, πρέπει νά ἔχοντωθεῖ καί ἀπό τό πρόσωπο τῆς γῆς!» Ἡ θά δεχθεῖ τή διδασκαλία τοῦ Ἰσλάμ, ἥ θά ἔχοντωθεῖ! Αὐτά ἵσχυουν καί γιά ὅποιο μουσουλμάνο ἀλλαξιοπιστίσει καί μεταστραφεῖ σέ ἄλλη θρησκεία. Μιά διέξοδος ὑπάρχει γι' αὐτόν ὁ θάνατος! Αὐτός δέ «ὅ πόλεμος κατά τῶν ἀπίστων» δέν πρέπει νά εἶναι προσωρινός «πρέπει νά εἶναι διαρκής. Ἐπιτρέπεται μόνο δεκαεπής ἀνακωχή. Σκοπός τοῦ Ἱεροῦ πολέμου εἶναι ἡ ὑπαγωγή ὄλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τόν «ἰσλαμισμόν», γράφει ὁ Νικ. Βασιλειάδης στό βιβλίο του «'Ορθοδοξία, Ἰσλάμ καί πολιτισμός».

Πῶς νά μήν εἶναι ὑπέρ τῆς βίας καί τοῦ θανάτου τῶν «ἀπίστων» τό Κοράνιο καί ὁ ἴσλαμισμός, ὅταν αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Μωάμεθ ἔσφαξε 700-

800 Ἐβραίους στή Μεδίνα; Μή ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Μωάμεθ ὑπῆρξε πολεμιστής. Καί μόνο ἀπ' αὐτό τό γεγονός ἀντιλαμβάνεται κανείς ὅτι ὁ μουσουλμανισμός ἀποτελεῖ τή φωτογραφία τοῦ ἰδρυτῆ του. Εἶναι, μάλιστα, χαρακτηριστικό ὅτι, ἐνώ ὁ Μωάμεθ βρισκόταν ἀκόμα στή Μεδίνα, σέ διάστημα δέκα χρόνων συγκρούστηκε 65 φορές μέ 'Ιουδαίους καί Κορεϊστίτες τῆς Μέκκας. Τίς 27 ἀπό τίς μάχες αὐτές διηύθυνε προσωπικά ὁ Ἰδιος.

Το Κοράνι ἀποτρέπει τούς μουσουλμάνους νά συνάπτουν φιλία μέ τούς ἔβραίους καί τούς χριστιανούς. Γράφει: «὾, σεῖς πού πιστεύσατε! Μήν κάνετε τούς ἔβραίους καί τούς χριστιανούς φίλους καί προστάτες σας». Ἐκφράζει, δηλαδή, μιά ρατσιστική νοοτροπία, σ' ἀντίθεση μέ τό Χριστιανισμό, ὁ ὄποιος διδάσκει τήν ἀγάπην καί σ' αὐτούς τούς ἔχθρους.

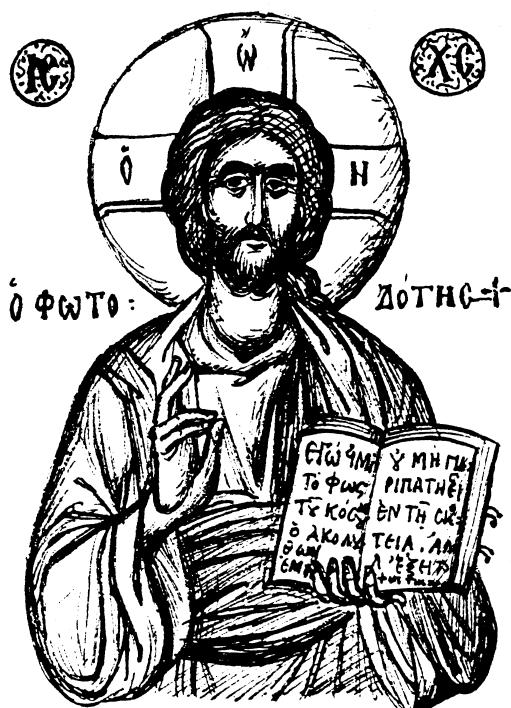
Σχετικά μέ τήν τρομοκρατική δράση τῶν φανατικῶν ἴσλαμιστῶν, ὁ δημοσιογράφος Εὐθ. Πέτρου σέ διάλεξη του στή Μόσχα, εἶπε καί τά ἔχης: «Ἡ ἴσλαμική τρομοκρατία δέν ἔχει δομημένη ὀργάνωση, πού θά παραλύσει, ἂν ἔξουδετερωθεῖ ἡ κεντρική ἡγεσία ἢ ἂν ἔξαρθρωθοῦν τά κομβικά σημεῖα τοῦ μηχανισμοῦ της. Στήν πραγματικότητα ἔχουμε πολλές παράλληλες ἐκδηλώσεις ἴσλαμικοῦ φονταμενταλισμοῦ. Μιά αὐτοελεγχόμενη ἀναρχία θά ἦταν ὁ κατάλληλος τίτλος, γιά νά περιγραφοῦν τά πρῶτα στάδια αὐτῆς τῆς νέας τάξης. Τά κτυπήματα τῆς ἴσλαμικῆς τρομοκρατίας στήν κάθε μορφή τους, ἀντανακλοῦν τή δράση ὅμαδων μέ μόνο συνεκτικό στοιχεῖο τήν ἴσλαμική πίστη... Γιά τόν μουσουλμάνο ὁ ὑπαρξην νομοθετικῆς ἔξουσίας εἶναι ἀδιανόητη, ἀφοῦ νομοθέτησε ὁ Προφήτης! "Ολοι οἱ κανόνες περιλαμβάνονται στό Κοράνι". Καί ὁ Εὐθ. Πέτρου καταλήγει: «Ἀν τό Ἰσλάμ ἀκολουθήσει τίς ἐπιταγές περί τῆς δημοκρατίας, θά πρέπει νά ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό του. Ἡ ἀλλαγή τῶν κανόνων, πού ὁρίζουν τό Κοράνι καί ἡ ἐρμηνευτική του παράδοση (Σούνα), ἀποτελοῦν ἄρνηση τῆς πίστεως. Κι αὐτός εἶναι ὁ πιό ἔκαθαρος κανόνας τοῦ Ἰσλάμ. Ἀν ἡ κουλτούρα αὐτοῦ τοῦ τρόπου σκέψεως ἀναχθεῖ στό σημερινό Ἰσλάμ, μποροῦμε νά συμπεράνουμε ὅτι ὁ κάθε μουσουλμάνος μπορεῖ νά ἀναλάβει τή δική του πρωτοβουλία, τόν δικό του ἱερό πόλεμο (τζιχάντ). Αὐτό προσδιορίζει καί τήν τάξην τοῦ μεγέθους τῆς διάχυτης ἀπειλῆς, πού ἐκπροσωπεῖ ἡ ἴσλαμική τρομοκρατία».

Τό ὑπόβαθρο τῆς ἴσλαμικῆς τρομοκρατίας εἶναι καθαρά θρησκευτικό. Γί' αὐτό καί στόχος της νά κτυπηθεῖ κάθε «ἀπιστος», προπάντων χριστιανός. Ἐάν, μάλιστα, προηγηθοῦν πολιτικά προσχήματα ἢ ἀφορμές Δυτικῶν πολιτικῶν προσώπων, οἱ εὐθύνες ἐπιρρίπτονται στόν Χριστιανισμό. Τά εἰδοτεογραφικά πρακτορεῖα εἶχαν μεταδώσει ὅτι τρεῖς νοσοκόμες ἔχασαν τή ζωή τους καί εἴκοσι ἄλλες τραυματίστηκαν σέ ἐπίθεση ἀγνώστων, πού ἔρριξαν ἔνα ἐκρηκτικό μηχανισμό - πιθανῶς χειροβομβίδα - σέ νοσοκομεῖο πού ἀνήκει σέ χριστιανική ἀποστολή, κοντά στή πρωτεύουσα τοῦ Πακιστάν Ἰσλαμαμπάντ. Ὁπως ἀνάφερε αὐτόπτης μάρτυρας ὁ ὄποιος ἔργαζεται στό νοσοκομεῖο, οἱ νοσοκόμες ἔβγαιναν ἀπό τό παρεκκλήσι τοῦ Νοσοκομείου, ὅταν κάποιος ἔρριξε τά ἔκρηκτι-

κά. Τό περιστατικό καταγράφηκε μόλις μερικές μέρες μετά τήν ἐπίθεση σέ χριστιανικό ιεραποστολικό σχολεῖο στήν πόλη Μάρι, πού κόστισε της ζωές ἔξι Πακιστανῶν.

Ο π. Γεώργιος Καψάνης γράφει: «Στόν διάλογο, πού εἶχε κάνει ὁ ὄσιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς μέ τόν Τασιμάνη (Τοῦρκο κληρικό) ἀξιολογεῖ τήν ἡθικήν τοῦ ἵεροῦ πολέμου τοῦ Μωάμεθ καί τήν χαρακτηρίζει ἀλλότρια πρός τό θέλημα τοῦ Θεοῦ: «Ἐξ ἀνατολῆς δέ κινήσας μέχρι δύσεως διῆλθε νικῶν, ἀλλά πολέμων καί μαχαίρας καί φόνοις καί λεπλασίαις καί ἀνδραποδισμοῖς ἀνθρώπων καί ἀνδροκτασίαις, ὃν οὐδεν ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὄντος ἀγαθοῦ προηγουμένως ἐστί». Καί ὁ π. Γ. Καψάνης παραπρετεῖ: «Εἶναι φανερό ὅτι ὅχι μόνο δέν ταυτίζονται, ἀλλά πολύ ἀπέχουν μεταξύ τους οἱ ἡθικές ἀρχές, πού διέπουν τήν ἔξαπλωση τοῦ Ἰσλάμ καί τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου» (Περιοδικό «Κοινωνία» 1977, τ. 1). Αὐτό εἶναι τό Ἰσλάμ.

ΜΙΧΑΗΛ Ε. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ
Θεολόγος

Δημήτριος Χ. Καππανής

Η ΘΕΑΣΗ ΤΗΣ ΚΛΟΠΗΣ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟ

Κναμφίβολα, ή πράξη τῆς κλοπῆς εἶναι καταδικαστέα ἀπό δόλους λόγω τοῦ ὅτι μέ δόλιο τρόπο στερεῖ ἀπό τὸν ἄλλο κάτι πού τοῦ ἀνήκει μέ σκοπό τὸν «ἰδία χρήστο», ὅπως ἀναφέρει καὶ τὸ ρωμαϊκό δίκαιο¹. Ταυτόχρονα, προκαλεῖ πόνο, θλίψη καὶ πολλά ἄλλα ψυχικά καὶ κοινωνικά προβλήματα. Ὅπως καὶ νά δεῖ κάποιος τὸ θέμα αὐτό, ή κλοπή παραμένει σοβαρό ἀμάρτημα καὶ μιά κακόβουλη πράξη, ή ὁποία ἔχει ἐπιπτώσεις καὶ σ' αὐτὸν πού διαπράττει τὴν κλοπήν ἄλλα καὶ στὸ ἴδιο τὸ θύμα. Εἶναι μιά βαρύτατη παράβαση τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου, ή ὁποία καταδικάζεται μέ πολὺ αὐστηρές ποινές, πού πολλές φορές φτάνουν μέχρι καὶ τόν θάνατο. Αὐτά τὰ συναντοῦμε εἰδικά στὸν ἄρχαία Ἀθήνα, ὅπου οἱ αὐστηροί νομοθέτες θέσπισαν τὸν ποινή τοῦ θανάτου γιά τούς ἐνόχους στό παράπτωμα τῆς κλοπῆς². Ἐχοντας αὐτά ὑπόψει, θά δοῦμε μέσα ἀπό ἀγιογραφικά χωρία πῶς ἀντιμετωπίζει ή Ἐκκλησία μας τὸ θέμα αὐτό, σέ ἀντίθεση μέ τίς διάφορες πρακτικές πού ἐφαρμόζονταν στό παρελθόν καὶ ἔξακολουθοῦν νά ἐφαρμόζονται καὶ σήμερα, ἰδιαίτερα στὸν μουσουλμανικό κόσμο, πού ξεχωρίζει στό σημεῖο αὐτό γιά τὸν αὐστηρότητά του, ή ὁποία φτάνει στά ὅρια τῆς βαρβαρότητας.

Ἡ ἔβδομη ἐντολή τοῦ Θεοῦ στὸν Δεκάλογο ἀναφέρεται στό θέμα τῆς κλοπῆς μέ τὸν προτροπή «οὐ κλέψεις» (Ἐξ. κ' 14, Λευκ. θ' 11, Δευτερ. ε' 19). Γιά τούς Ἐβραίους, ή κλοπή ἦταν κοινωνικό ἔγκλημα βαρύτατο καὶ σοβαρή παράβαση τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό εἶχε τίς ἀνάλογες ποινές στούς παραβάτες. Μερικές ἀπό αὐτές ἦταν ή ἀποζημίωση τοῦ ἀδικηθέντος, μέ τό τετραπλάσιο ή πενταπλάσιο ή ἀκόμη καὶ μέ ἑπταπλάσιο τῆς ἀξίας τοῦ κλαπέντος πράγματος, ὅπως ἀναφέρεται στό βιβλίο τῆς Ἐξόδου (κβ' 1) καὶ τῶν Παροιμιῶν (ς' 31). Πέρα ἀπό τὴν Παλαιά Διαθήκη θά συναντίσουμε τὸ θέμα αὐτό καὶ στὸν Καινό, ὅπου ἐπαναλαμβάνεται ή ἐντολή τοῦ Δεκαλόγου «οὐ κλέψεις» ἀρκετές φορές. Στὴν περίπτωση αὐτή ὁ Ἰησούς θέτει ξανά τὸν Νόμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης σέ σωστό ἐρμηνευτικό πλαίσιο καὶ συνάμα μᾶς προτρέπει νά προχωρήσουμε ἀπό τὴν σκιά τοῦ Νόμου στὸ Φῶς τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ή ἀγάπη³. Ὅπως μᾶς πληροφοροῦν οἱ ἱεροί Εὐαγγελιστές, ή κλοπή γιά τὸν Κύριο ἐμπίπτει στὴν κατηγορία τῶν βαρύτατων ἀμαρτιμάτων ὅπως εἶναι ὁ φόνος, ή μοιχεία, ή πορνεία, ή δόλος, ή ἀσέλγεια, ή πονηρός ὄφθαλμός καὶ ή βλασφημία, τὰ ὁποῖα ἀπομακρύνουν τὸν

άνθρωπο ἀπό τὸν Θεό⁴. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιά τὸ θέμα αὐτό κάνει λόγο στίν Α΄ Κορινθίους ἐπιστολή του, στίν ὅποια ἀναφέρει ρητά ὅτι ἡ κλοπή εἶναι μεγάλο ἄμαρτυμα καὶ οἱ κλέπτες «βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν» (Α΄ Κορ. σ' 10). Βλέπουμε ἔδω ὅτι ὅσο μεγάλη καὶ ἄν εἶναι ἡ ἄμαρτία, ἡ Ἐκκλησία μας δίνει τὴν εὐκαιρία στὸν ἄνθρωπο νά μετανοήσει γιά τίς πράξεις του, σέ ἀντίθεση μέ ἄλλες τακτικές που δέν νιοθετοῦν αὐτήν τὴν θέσην.

Ὁ Χριστιανισμός, κάνοντας ὑπέρβαση τοῦ νόμου τῆς ἀνταποδόσεως, προτείνει τὴν ἀρχή τῆς ἀγάπης πρός τὸν πλησίον, τῆς ἀμνησικακίας καὶ τῆς ἀνταποδόσεως καλοῦ ἀντί κακοῦ, τῆς συγχώρεσης⁵. Δίνει τῇ δυνατότητα στὸν παραβάτη τῶν θείων ἐντολῶν νά σκεφτεῖ τὸ λάθος του καὶ νά ἔρθει εἰς ἑαυτόν, νά μετανοήσει καὶ νά συγχωρεθεῖ, νά ἔρθει δηλαδή κοντά στούς ἀδελφούς του στὸν ἴδιο χώρο, γιά νά μπορέσει νά εἰσέλθει στή χαρά τοῦ Κυρίου σύμφωνα μέ τὸ ἀγιογραφικό χωρίο (Ματθ. κε' 21). Ὁ Χριστός δέν καταδικάζει τὸν ἄνθρωπο, ἀλλά τὴν ἴδια τὴν ἄμαρτία, ὅπως εἴδαμε στίν περίπτωση τῆς μοιχαλίδας γυναίκας (Ἰωάν. π' 3-11). Πρέπει νά γίνει κατανοητό ὅτι οὐδείς ἀναμάρτητος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Εἶναι ἀκόμη γεγονός ὅτι ὁ Παράδεισος δέν εἶναι ὁ τόπος τῶν ἀναμάρτητων ἀλλά τῶν μετανοησάντων ἄμαρτωλῶν.

Ἄν δοῦμε τί ἐπικρατεῖ στά ἄλλα κράτη καὶ ἰδιαίτερα στά μουσουλμανικά σχετικά μέ τίν κλοπή, θά διαπιστώσουμε ὅτι καταπατοῦνται ὅχι μόνο τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, ἀλλά καὶ ἡ ὑπόληψη τοῦ ἀνθρώπου που εἶναι «εἰκόνα τοῦ Θεοῦ». Ἄν ἀνατρέξουμε στίς μουσουλμανικές πρακτικές καὶ ἰδιαίτερα στή μουσουλμανική νομοθεσίᾳ, ἡ ὅποια ἔχει θεϊκή ὑφή, θά παρατηρήσουμε ὅτι ὑπάρχουν δύο βασικά ὅμάδες ἡ κατηγορίες ἐγκλημάτων. Στίν πρώτη κατηγορία, τά Χουντού, καθορίζονται ἐπτά ἐγκλήματα ἀνάμεσα στά ὅποια συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ κλοπή που ἀφορά τό θέμα μας. Μεταξύ αὐτῶν εἶναι ἡ μοιχεία, ἡ δυσφήμηση, ἡ κατανάλωση οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἡ μεγάλη κλοπή, ἡ ἀλλαξιοπιστία καὶ ἡ παράνομη ἐξέγερση⁶. Ἡ δεύτερη ὅμαδα - κατηγορία παράνομων πράξεων εἶναι ἡ Τααζήρ, στίν ὅποια δέν ἔχουμε καθορισμένο ἀριθμό ἐγκλημάτων, ὅπως στά Χουντού. Ἀνάμεσα σ' αὐτά τά ἐγκλήματα εἶναι ἡ τοκογλυφία, ἡ ἀθέτηση τῆς ἐμπιστοσύνης, ἡ δωροδοκία καὶ ἄλλα. Ὅπαρχει ὅμως καὶ μία τρίτη ὅμαδα ἐγκλημάτων, ἡ Ἀλ κεσάς (τιμωρία), στίν ὅποια ἐμπίπτουν κάποια ἐγκλήματα ὅπως ὁ ἐκ προθέσεως φόνος, ὁ ἔξ ἀμελείας φόνος, ὁ ἐκ προθέσεως τραυματισμός ἡ καὶ ὁ ἀπλός δαρμός ἔξ ἀμελείας. Στίν περίπτωση τῆς Ἀλ κεσάς, ὁ δράστης ὑποχρεώνεται νά τιμωρηθεῖ μέ τίν ἴδια πράξην πού ἔκανε (ταυτοπάθεια). Οἱ πιο πάνω ποινές σύμφωνα μέ τό Ισλάμ ἀπορρέουν ἀπό τὸν Θεό καὶ δέν ὑπάρχει περιθώριο ἀπονομῆς καμίας κάριτος.

Εἶναι ἐμφανές ὅτι ὁ ισλαμικός νόμος στίν περίπτωση τῆς κλοπῆς δέν ἀφήνει κανένα περιθώριο στὸν ἄνθρωπο νά μετανοήσει γιά τὴν πράξην του. Ὁ ἐγκληματίας δέχεται στωικά τό ἀποτέλεσμα τῆς πράξης του, γεγονός πού δέν τοῦ ἐπιτρέπει νά ἔρθει σέ περισυλλογή καὶ νά

αἰσθανθεῖ τίνι ἀνάγκη νά ζητήσει τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἢ καὶ τῶν ἀνθρώπων πού ἔβλαιψε. Δέν θά μποῦμε σέ λεπτομέρειες τῶν ἀποτρόπαιων ποινῶν πού βλέπουν τό φῶς τῆς δημοσιότητας ἀπό τούς ἐφαρμοστές τοῦ ἴσλαμικοῦ νόμου, ὅπως εἶναι ὁ δημόσιος ἀποκεφαλισμός, ὁ λιθοβολισμός ἢ στίν περίπτωση τῆς κλοπῆς ἢ ἀποκοπῆ τοῦ χεριοῦ τοῦ κλέπτη. Αὐτά εἶναι γνωστά καὶ καταδικαστέα ἀπό ὅλες σχεδόν τίς πολιτισμένες χώρες, εἴτε αὐτές εἶναι ὄρθιόδοξες εἴτε ὅχι.

Σίγουρα ύπάρχει καὶ ἡ ἄλλη ἀποψι ἀπό τούς ἵδιους τούς μουσουλμάνους, οἵ ὁποῖοι ἐπικροτοῦν τίνη ποινή σέ περίπτωση κλοπῆς. Γράφει γιά τό θέμα αὐτό ὁ Δρ Μαχμούντ Χάμντυ: «Τό Ἰσλάμ δέν κόβει τά xέρια ἀνθρώπου πού πεινάει καὶ κλέβει γιά νά φάει αὐτός καὶ τά παιδιά του πού πεινάνε. Τό Ἰσλάμ τιμωρεῖ τόν κλέφτη, πού κλέβει τά χρήματα, ἢ τά ἀγαθά ἐργατικῶν ἀνθρώπων, ὅχι γιά νά χορτάσει τίνη πείνα του, ἄλλα γιά νά λάβει ἀδικαιολόγητα ὅ, τι δέν τοῦ ἀνήκει. Αὐτός ὁ κλέφτης σκορπά τό κακό σ' ὅλην τίνη κοινωνία καὶ δέν τοῦ ἀξίζει συμπόνια ἢ ἔλεος ἀπό κανέναν, γιατί ὁ ἵδιος δέν εἶχε ἔλεος ἢ συμπόνια γιά τόν κόσμο πού λήστεψε⁷». Έν κατακλείδι, ἃν δοῦμε τίνη πορεία τοῦ Ἰσλάμ, θά δοῦμε ὅτι στίς πιό πάνω περιπτώσεις δέν ύπάρχει συγχώρεση, οὔτε δυνατότητα μετάνοιας τοῦ θύτη. Δέν ἐφαρμόζεται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου «ἄφες αὐτοῖς, οὐ γάρ οἴδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. κγ' 34).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Κατά τόν δρισμό τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου «κλοπή εἶναι δόλια ἀφαίρεσις, χρῆσις ἢ κατοχή πράγματος τινός πρός ἵδιον ὅφελος». Περισσ. βλ. Παναγιώτη Χ. Δημητρόπουλου, «Κλοπή», Θ.Η.Ε., τ. 7ος, Ἀθήναι 1965, στ. 697.
2. Εἶναι γνωστό ὅτι ὁ Ἀθηναϊός νομοθέτης Δράκων ὄρισε τίνη ποινή τοῦ θανάτου γιά τούς κλέπτες.
3. Βλ. Ἀρχιμ. Θεόφιλος Λεμοντζής, «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γάρ οἴδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. κγ' 34), *pemptousia.gr*.
4. Βλ. Παναγιώτη Χ. Δημητρόπουλου, ὥ.π., στ. 698.
5. «Οπως λέγει καὶ ὁ Ἀγιος Μάρκος ὁ Ἀσκητής, «ἐκεῖνος πού πιστεύει στόν Χριστό πού μιλάει γιά ἀνταπόδοση, ύποφέρει κάθε ἀδικία πρόθυμα, ἀνάλογα μέ τίνη πίστη του». Χαρακτηριστικό παράδειγμα εἶναι αὐτό τοῦ Ἀγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ζακύνθῳ ὁ ὁποῖος συγχώρεσε τόν φονιά τοῦ ἀδελφοῦ του. Βλ. Ἀρχιμ. Θεόφιλου Λεμοντζή, ὥ.π.
6. Βλ. Κυριάκου Νικολάου - Πατραγᾶ, «Ἡ διάκρισις τῶν ἐγκλημάτων εἰς τό Ἰσλάμ», Ἐκκλησιαστικός Φάρος, τόμ. 80, (2009), σελ. 143-144.
7. Περισσ. γιά τό θέμα αὐτό, βλ. Μαχμούντ Χάμντυ Ζακζούκ Ισλαμικές Ἀλήθειες, σ. 75-78 σέ μετάφραση τῆς Νίνας Ἀ. Μπουρσάν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Χ. ΚΑΠΠΑΗΣ
Θεολόγος, Διδάκτωρ Θεολογίας

**Χρυσάλλας Σιυλιανοῦ
ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΕΙΑ**

H

δουλεία εἶναι ἔνας θεσμός πού ὑπάρχει ἀπό τήν ἀρχαιότητα ὡς τή σημερινή ἐποχή καὶ ἐντοπίζεται σέ κοινωνίες μέ πολύ διαφορετικό ἵστορικό, πολιτιστικό καὶ θρησκευτικό ὑπόβαθρο.

Σύμφωνα μέ τό ἰσλαμικό δίκαιο, ἢ δουλεία εἶναι ἔνας θεσμός πού ἐπιτρέπει τήν ἱδιοκτησία ἐνός ἀνθρώπου ἀπό κάποιο ἄλλο. Ὁ ἱδιοκτήτης ἔχει δικαίωμα στήν ἔργασία, περιουσία καὶ τή σεξουαλικότητα τοῦ σκλάβου, τοῦ ὅποιου οἱ ἐλευθερίες εἶναι αὐστηρά περιορισμένες.

Γράφει σχετικά ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας Ἀναστάσιος Γιαννουλᾶτος: «τό καθεστώς τῆς δουλείας ἀναγνωρίζεται ἀπερίφραστα στό Κοράνι καὶ συνδέεται μέ τόν «ἱερό πόλεμο». Κατά τήν ἐπίσημη ἰσλαμική νομοθεσία, δοῦλος εἶναι ὁ αἰχμάλωτος πολέμου, ὁ «ἄπιστος» αὐτός πού συνελήφθη σέ ἐπιδρομή ἐναντίον ἔχθρικῆς χώρας, τά παιδιά μιᾶς δούλης, ἐφ' ὅσον ὁ πατέρας τους εἶναι δοῦλος ἢ ὁ μή κανονικός κύριος τῆς δούλης, ὅταν δέν θέλει νά ἀναγνωρίσει τό τέκνο του. Ἐτσι, ἢ τάξη αὐτή μεγάλωνε ὅχι μόνο μέ τόν πόλεμο, ἀλλά καὶ μέ τίς γεννήσεις. Οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ἄλλες μορφές ἱδιοκτησίας, εἶναι κατά τήν κλασική ἰσλαμική νομοθεσία, μεταβιβάσιμοι. Ἔνας μουσουλμάνος δικαιοῦται νά πωλήσει ἢ νά χαρίσει μιά δούλη παλλακίδα».

Ὑπάρχουν καὶ προτροπές στό Κοράνι, νά παρέχεται ἐλευθερία στούς δούλους, ὅταν αὐτοί ἐπιδείξουν καλή συμπεριφορά. Ἡ ἀπελευθέρωση γίνεται μέ γραπτή δήλωση, ἢ καί μέ προφορική, μπροστά σέ δύο μάρτυρες. Οἱ μουσουλμάνοι ἀπολογητές ἴσχυρίζονται ὅτι καὶ τό Κοράνι καὶ τό Ἰσλάμ δίνουν δικαίωμα στούς σκλάβους νά κερδίσουν τήν ἐλευθερία τους καὶ νά πάρουν κάποια «προίκα» (Κοράνι 24:33). Ὁ στίχος, ὅπως τόν μεταφράζουν στά Ἑλληνικά οἱ καθηγητές τοῦ μωαμεθανικοῦ πανεπιστημίου Ἀλ-Ἀζχαρ, λέει: «Κι ἂν κανείς ἀπό τούς σκλάβους σας πού τό δεξί σας κέρι ἔξουσιάζει (οἱ δοῦλοι νά ζητήσουν μέ γραπτή αἴτηση τήν ἐλευθερία τους μέ τίμημα) κάνετέ τους αὐτή τή κάρη, ἂν ξέρετε ἀνάμεσά τους κανέναν πού νά ἀξίζει αὐτό τό καλό. Καί δῶστε τους ἀπό τήν περιουσία τοῦ Ἀλλάχ πού σᾶς ἔχει δώσει.» Ἀν δηλ. ὁ ἀφέντης κρίνει ὅτι δέν ἀξίζει στό σκλάβο αὐτό τό «καλό», νά ἀποκτήσει τήν ἐλευθερία του πληρώνοντας, ἢ διαταγή ἢ σύσταση δέν ἴσχυει, κι ἂς εἶναι πρόθυμος ὁ σκλάβος νά πληρώσει τίμημα. Στήν τάξη τῶν δούλων παραμένουν μόνον οἱ μή μουσουλμάνοι ὁ ὄμόπιστος εἶναι ἀδελφός.

Κάτω ἀπό τίν πίεστι τῶν διεθνῶν διακηρύξεων περί ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, οἱ νομοθετικοί κώδικες τῶν ἰσλαμικῶν κρατῶν δέν ἀναγνωρίζουν σήμερα τή δουλεία. Ὁμως ὁ θεσμός τῆς δουλείας ύφισταται μέ «σύγχρονες μορφές» σέ κάποιες ἰσλαμικές χώρες, ὅπως οἱ ἐργάτες χωρίς δικαιώματα, ἄρπαγές ἐργατῶν καί σεξουαλική ἐκμετάλλευση γυναικῶν.

Αὐτή τίν κατάσταση τίν συναντοῦμε στίς χώρες τοῦ Περσικοῦ Κόλπου καί τή Σαουδική Ἀραβία. Ὄλα τά κράτη τοῦ Περσικοῦ Κόλπου σήμερα ἔχουν ἔνα μεγάλο ἀριθμό ρένων ἐργαζομένων, πού στίς περιστρέπερες χώρες ξεπερνᾶ, κατά πολύ, τόν ἀριθμό τῶν ἡμεδαπῶν πολιτῶν τους. Χωρίς ὥραρια, συνθήκες ἀσφαλείας καί δικαίωμα συνδικαλισμοῦ παγιδεύονται συνήθως σέ αὐξανόμενα χρέον καταλήγοντας σκλάβοι τῶν Ἀράβων ἐργοδοτῶν τους. Οἱ ἔνοι ἐργάτες ζοῦν μέσα σέ ἐπικίνδυνες κι ἀπάνθρωπες συνθήκες καί δέν ἔχουν κανένα συνδικαλιστικό ἢ ἐργασιακό δικαίωμα, ἐνῶ τούς παρακρατοῦν τά διαβατήρια καί τά ἔγγραφα πού κατέχουν.

Τό ἔθιμο τῆς δουλείας πηγαίνει αἰῶνες πίσω σέ κάποιες ἰσλαμικές χώρες τῆς Ἀφρικῆς. Ἰδιαίτερα στή Μαυριτανία, ἡ δουλεία είναι κληρονομική καί ἀποτελεῖ τρόπο ζωῆς ἐνός μεγάλου μέρους τοῦ πληθυσμοῦ της. Οἱ σκλάβοι μένουν συχνά παγιδευμένοι σέ μιά ἀντίληψη ὅτι ἀποτελοῦν «περιουσία κάποιου ἰδιοκτήτη». Αὐτό θεωρεῖται κομμάτι τῆς φυσικῆς τάξης τῶν πραγμάτων. Σέ μερικές περιπτώσεις, αὐτό τό αἴσθημα είναι τόσο βαθιά ριζωμένο πού οἱ ἴδιοι ἀρνοῦνται νά φύγουν ἀπό τούς «ἰδιοκτῆτες τους». Πολλοί, ἀπό τή στιγμή πού θά ἐλευθερωθοῦν ἀγωνίζονται σκληρά γιά νά ἐπιβιώσουν, δεδομένου ὅτι δέν ἔχουν τίποτα δικό τους, καμμιά μόρφωση ἢ ἐκπαίδευση καί πρέπει νά τά καταφέρουν φέροντας καί τό στήγμα τοῦ δούλου πού ἀποσκίρτησε!

Τό «Ἰσλαμικό κράτος» πού ἀπασχολεῖ τόν κόσμο μέ τίς ἀκραίες συμπεριφορές του, ἔχει ἐκδώσει μία ἔξαιρετικά λεπτομερῆ φάτουα (θρησκευτικό διάταγμα) ἡ ὅποια ρυθμίζει πότε οἱ «ἰδιοκτῆτες» γυναικῶν – σκλάβων τῆς ὀργάνωσης μποροῦν νά ἔχουν σεξουαλικές ἐπαφές μαζί τους, σέ μιά προσπάθεια νά ἀντιμετωπιστεῖ αὐτό πού ἀποκαλοῦν «βιαιότητα στή μεταχείριση αἰχμαλωτισμένων θηλυκῶν».

‘Ο Χριστιανισμός, ἀντίθετα μέ τίς ἀντιλήψεις τοῦ Ἰσλαμισμοῦ, ἀπορρίπτει τή δουλεία. Στήν Καινή Διαθήκη καί τούς Πατέρες δίνεται τό τελειωτικό χτύπημα στή δουλεία. Ἡδη ἡ Καινή Διαθήκη καταδικάζει μέ φοβερό τρόπο τήν ύποδούλωση ἀνθρώπων, ἀναφέροντας ὅτι τό δουλεμπόριο ἀντιβαίνει στή χριστιανική διδασκαλία καί τοποθετώντας αὐτούς πού αἰχμαλωτίζουν καί πουλοῦν ἀνθρώπους ως δούλους στήν ἴδια μοίρα μέ τούς πατροκτόνους καί μπτροκτόνους, τούς φονιάδες γενικότερα, τούς πόρνους, ἐπίορκους καί ἄλλους πού ἀμαρτάνουν καταπατώντας τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Στήν Α΄ Τίμ. α΄ 9-11 ἀναφέρεται: «9... ὁ νόμος δέν τέθηκε γιά τόν

δίκαιοι, ἀλλά γιά τούς ἄνομους καί ἀνυπότακτους, 10 πόρνους, ἀρσενοκοίτες, αὐτούς πού αἰχμαλωτίζουν καί πουλοῦν ἀνθρώπους ως δούλους (ἀνδραποδιστές),.... καί ὅπιδήποτε ἄλλο ἀντιβαίνει στὸν ὑγιαίνουσα διδασκαλία...».

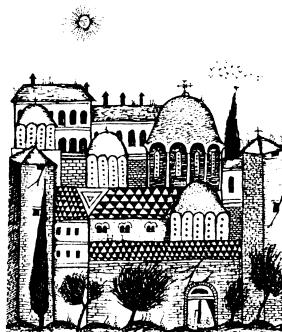
“Ο ἀπόστολος Παῦλος θεωρεῖ αὐτονότο ὅτι ὅλοι οἱ ἀνθρωποι εἶναι ἐλεύθεροι! «Δέν ὑπάρχει Ἰουδαῖος καὶ Ἑλληνας» (ἐθνικός) «οὔτε δοῦλος καὶ ἐλεύθερος, οὔτε ἀρσενικό καὶ θηλυκό, ὅλοι εἶστε ἔνας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλάτας γ' 28). Εἶναι ἵσως ὁ πρῶτος ἀρχαῖος συγγραφέας πού θεωρεῖ αὐτονότα ἐλεύθερους τούς δούλους. Στό νοῦ του, οἱ δοῦλοι εἶναι ἀπόλυτα ἰσότιμοι μέ τούς ἐλεύθερους καί μέ τούς ἴδιους τούς κυρίους τους, καί αὐτό εἶναι πού καθορίζει καί τίς μεταξύ τους σχέσεις.

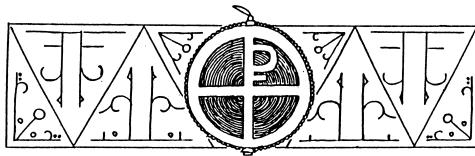
“Ο Μέγας Βασίλειος ἀναφέρει ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ ὑποδούλωση καί ἐμπορία ἀνθρώπων. Ο Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος γράφει: «Ἄν, λοιπόν, ὁ Παῦλος δέ ντρεπεται νά ὀνομάζει τέκνο καί σπλάχνο του καί ἀδελφό καί ἀγαπητό (τό δραπέτη δοῦλο Ὄντισμο), ἐμεῖς πῶς μποροῦμε νά ντραποῦμε;».

“Έχουν ἐπισημανθεῖ μερικά κωρία ἀπό τὴν Καινή Διαθήκη καί ἀπό τοὺς Πατέρες τῆς Ἔκκλησίας γιά νά τονιστεῖ ὅτι πράγματι ἡ Ἅγια Γραφή εἶναι ἐναντίον τῆς δουλείας. Ο Χριστιανισμός σέβεται καί διαφυλάσσει τὸν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου ως ἔνα πολύτιμο ἀγαθό.

“Ἐν κατακλείδι, εἶναι σημαντικό καί καθοριστικό νά ἀναφερθεῖ ὅτι τὸ 2003 ἔνας ὑψηλοῦ ἐπιπέδου Σαουδάραβας νομολόγος, ὁ σεΐχης Σαλίχ ἀλ Φαουζάν, δηλώσε: «Ἡ δουλεία εἶναι μέρος τοῦ Ἰσλάμ. Ἡ δουλεία εἶναι μέρος τῆς τzιχάντ, καί ἡ τzιχάντ θά συνεχίσει νά ὑπάρχει γιά ὅσο θά ὑπάρχει Ἰσλάμ». Ο Σεΐχης ἐπιτέθηκε σέ δύος γράφουν ὅτι τὸ Ἰσλάμ ἐργάστηκε γιά τὸν κατάργηση τῆς δουλείας εἰσάγοντας τὸν ἰσότητα μεταξύ τῶν φύλων: «Εἶναι ἀμαθεῖς, ὅχι λόγιοι... Εἶναι ἀπλῶς συγγραφεῖς. Οποιος λέει τέτοια πράγματα εἶναι ἀπιστος».

ΧΡΥΣΤΑΛΛΑ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Θεολόγος, Ἐκπαιδευτικός

Δημήτριου Π. Ρίζου

ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ

Χαροκόπειος πάρχει ἔνας παγκόσμιος νόμος: Ὡς διαιώνισις ὅλων τῶν ἐμβίων ὄντων γίνεται μέ τὸν μῖξι τοῦ ἄρρενος μέ τὸ θῆλυ, μιά καὶ ὁ Δημιουργός τὰ ἔκανε ὅλα τὰ εἰδὸν νά ἔχουν δύο γένη. Στά ἀλογα zῶα ἢ ἐλέφις τῶν δύο γενῶν γίνεται ἐνοτικτωδῶς καὶ σέ καθωρισμένη ἥλικια καὶ περιοδικότητα.

Μόνον ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν δυνατότητα νά ἐπιλέγη τὸν χρόνο καὶ τὴν συνχρότητα μίξεως. Δέν ἐνεργεῖ παρορμητικά, ἀλλ’ ἐλέγχει καὶ κατευθύνει τίς ὄρμές του. Καὶ αὐτό εἶναι τὸ μεγαλεῖο του, ἢ ἀνωτερότητά του ἔναντι τῶν ἀλόγων zῶων, ἀλλά καὶ ἢ μεγάλη του εὐθύνη. Μπορεῖ νά ἐλέγχει πλήρως τὴν ἐπιθυμία του, καὶ νά ἐπιλέξει τὸν γάμο ἢ τὴν ὄλοκληρωτική ἀφιέρωσι, δηλαδή τὴν κατά Χριστόν ἀγαμία.

Ο χριστιανός εἴτε ἐπιλέξει τὸν γάμο, εἴτε ἐπιλέξει τὴν ἀφιέρωσι, συνειδητά θέτει τὴν ἐπιλογή του κάτω ἀπό τὴν xάρι καὶ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Γιά τὴν ἀγαμία ὑπάρχει ἢ Κουρά, γιά τὸν γάμο ὑπάρχει τὸ μέγα Μυστήριο, ἢ ἰερολογία τοῦ γάμου.

Δηλαδή ἔχει ἢ Ἐκκλησία μας Μυστήριο κατά τό ὅποιο εὐλογεῖται ἢ ἔνωσις ἀνδρός καὶ γυναικός καὶ ἴδρυται ἔτσι μία «κατ’ οἶκον ἐκκλησία», αὐτή εἶναι ἢ εὐλογημένη οἰκογένεια. Ὡς ἐκκλησία αὐτή δέν μπορεῖ νά ἴδρυθεῖ οὕτε στό Δημαρχεῖο οὕτε στό Συμβολαιογραφεῖο.

Ο συνειδητά πιστός χριστιανός μέσα στὸν Ἐκκλησία, θέλει νά τὸν σκεπάζει μέ τὴν εὐλογία καὶ xάρι τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἢ Ἐκκλησία γιά τὸν σκοπό αὐτό παρέλαβε τὸ Μυστήριο τοῦ Γάμου. Μέ αὐτό ἀγιάζεται ἢ ἔνωσις ἀνδρός καὶ γυναικός. Ιερολογεῖται δέ στὸν χριστιανικό ναό ἀπό κανονικό iερέα λειτουργό.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐπειδή δίνει μεγάλη σημασία στὸν iερολογία τοῦ γάμου, τὴν ἔχει συνδέσει ἁμεσα μέ τὸ Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Καὶ ἀρχαιόθεν ἵταν ἐνσωματωμένη ἢ τελετουργία τοῦ γάμου μέ τὴν τελετουργία τῆς θείας λειτουργίας. Οἱ μελλόνυμφοι εἶναι παρόντες σέ ὅλη τὴν ἀκολουθία, μετέχουν στὰ τελούμενα καὶ, βεβαίως μεταλαμβάνουν τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Σήμερα γιά λόγους πρακτικούς μπορεῖ καὶ γίνεται ὁ γάμος σέ ξεχωριστή ἀκολουθία, ἔξω ἀπό τὴν θεία λειτουργία. Ήστάσο ὅμως στό τελετουργικό τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου διασώζεται ὅλο τὸ τυπικό διάγραμμα τῆς θείας λειτουργίας.

Σήμερα ὅπως γίνεται ἢ στέψις, ἐπικράτησε νά προηγεῖται ἢ ἀκολουθία τοῦ ἄρρενος, κατά τὴν ὅποια εὐλογεῖται τὸ δακτυλοθέσιο «Εἰς τό

ծνομα τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος». Καὶ ἀμέσως μετά ἀκολουθεῖ τό καθ' ἑαυτό μυστήριο τοῦ γάμου. Ἀλλά καὶ πρίν ἀπό τίν θεία λειτουργία γίνεται ἢ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ ἀμέσως μετά τίν ἀπόλυτον ἀκολουθεῖ ἡ θεία λειτουργία.

Καὶ στά δύο μυστήρια ἡ ἀρχή εἶναι ἡ ἵδια, ἀκοῦμε τίν γνωστή ἵδια ἐκφώνησι: «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος». Ἡ συνέχεια τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ἀκολουθεῖ τίν διάρθρωσι τῆς θείας λειτουργίας. Μέ κεντρικό σημεῖο, πού εἶναι καὶ ἡ οὐσία τοῦ μυστηρίου, ἢ στέψις τῶν νεονύμφων, πού γίνεται στό σνομα «Τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος».

Δέν θεωρῶ πλεονασμό τίν ἐπανάληψι τῆς ἀναφορᾶς στίν Ἅγια Τριάδα. Στό μυστήριο τοῦ γάμου, ὅπως ἔξ ἄλλου καὶ στά ἄλλα μυστήρια, δέν ἔχομε μπχανικά ἢ μαγικά τελούμενα, οὔτε μιά μεταξύ συγγενῶν ἔορτή, ἄλλα ζωντανή λειτουργία στίν ὅποια μετέχουμε οἱ ἀνθρώποι, ἐπικαλούμενοι τίν παρουσία τῆς Ἅγιας Τριάδος, γιά νά εὐλογήσει καὶ νά ἀγιάσει τίς δικές μας ἀνάγκες. Τά πάντα ἔξαρτοῦμε ἀπό τόν ἄγιο Θεό.

Ἡ στενή σχέσις τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου καὶ τῆς θείας λειτουργίας, πέρα ἀπό τίν φραστική κοινή ἀρχή, συνεχίζεται καὶ φθάνουμε μέχρι καὶ τίν συμμετοχή στό... «Κοινό Ποτήριο», μέ παρεμβολή τῶν «Ἐιρηνικῶν», τῶν «Πληρωτικῶν», τῆς «Κυριακῆς προσευχῆς», κτλ.

Καὶ βεβαίως πρέπει νά ἀναφερθεῖ καὶ ἡ ἀνάγνωσις τῶν σχετικῶν γιά τίν περίπτωσι ἀγιογραφικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ εὐχῶν.

Τά ἀναγνώσματα, ὅπως καὶ στίν θεία λειτουργία, εἶναι ἀπόστολος καὶ εὐαγγέλιο. Τό ἀπόστολικό ἀνάγνωσμα εἶναι κώδικας ζωῆς γιά τίν σχέσι ἀνδρός καὶ γυναικός. Ἡ ἐφαρμογή του δέν ἀφίνει καμμία χαραμάδα γιά λύσι τῆς σχέσεως. Ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης κάνει ἀδιάλυτη τίν σχέσι μέχρι θανάτου. Μακάρι νά μή ἔχενιέται, ἄλλα νά τηρῆται τό καθηκοντολόγιο πού μᾶς ἀφορσε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Τό δέ εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό πρώτο θαῦμα πού ἔκανε ὁ Χριστός μας στίν Κανά. Σέ γάμο ἔκανε τό πρώτο θαῦμα. Καὶ δέν εὐλόγησε μόνο τό νερό καὶ τό ἔκανε κρασί, ἄλλα εὐλόγησε τίν σχέση ἀνδρός καὶ γυναικός. Εὐλογημένο μεγαλεῖο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο τό γεγονός ὅτι εὐχές, πού ἀκούγονται στό μυστήριο τοῦ γάμου, παραπέμπουν σέ ἀγιασμένα ζευγάρια τοῦ παρελθόντος, καὶ δή στί Παλαιά Διαθήκη, διότι καὶ τότε οἱ συνειδοτά πιστοί στόν ἀληθινό Θεό, ζοῦσαν κάτω ἀπό τίν χάρι καὶ τίν εὐλογία του. Ζωντανά παραδείγματα, εὐλογημένα ἀπό τόν Θεό, στά ὅποια πρέπει νά ἀποβλέπει καὶ νά τά μιμηθεῖ τό εὐλογούμενο ἀπό τίν Ἐκκλησία νέο ζευγάρι. Θέλομε, ὅπως εὐλόγησε ὁ Θεός τίς τότε οἰκογένειες, νά εὐλογήσει καὶ νά ἀγιάσει καὶ τίν νέα οἰκογένεια μέ πολυτεκνία καὶ καλλιτεκνία.

Τό μυστήριο τοῦ γάμου δέν γίνεται μόνον γιά νά ζήσει εὐλογημένα

έδω κάτω στίν γη τό ἀντρόγυνο. Δέν γίνεται μόνο γιά νά ἔξαγνίσει μία κατά σάρκα σχέσι ὑδονῆς καί ὡδίνης. Δέν γίνεται μόνο γιά μία εὐλογημένη καί κατά Θεόν διαιώνισι τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. Δέν γίνεται μόνο γιά νά ἐνδυμανώσει μία νέα πορεία ζωῆς γεμάτη προβλήματα καί δοκιμασίες, οἵ ὁποῖες ἔξαπαντος θά ἐμφανισθοῦν. Δέν εἶναι τυχαῖο, - στίν Ἑκκλησία μας δέν γίνεται τίποτα τυχαῖα καί χωρίς λόγο, - ὅτι φύσαλλεται μέν τό «Ἡσαΐα χόρευε...», ἔτσι γιά νά εἶναι ἐνημερωμένοι καί «προσγειωμένοι» οἵ νεόνυμφοι, ὅτι δέν εἶναι ὅλα ρόδινα καί χωρίς προβλήματα. Ὁ γάμος γίνεται καί ἔξαγιάζεται μέ προοπτική στίν αἰώνιόπτα. Ἔτσι πρός τό τέλος τῆς ἀκολουθίας ὄδηγούνται πρό τοῦ ἱεροῦ οἵ νεόνυμφοι, ὅπου ὁ λειτουργός κληρικός παίρνει ἀπό τά κεφάλια τους τά στέφανα καί εὐχεταὶ, ὅπως εἶναι ἔδω στεφανωμένοι, ἔτσι στεφανωμένοι νά εἰσέλθουν καί στίν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὁ γάμος γιά τήν Ἑκκλησία μας γίνεται ἀσφαλής ὄδός πρός τήν αἰώνιόπτα, πρός τήν αἰώνια χαρά τοῦ Θεοῦ.

Μετά τά ὅσα μέ μεγάλη συντομία προαναφέρθηκαν, πῶς νά κάνουμε ὁποιαδήποτε σύγκρισι τοῦ γάμου μέσα στίν ὄρθόδοξην Ἑκκλησία μέ τόν γάμο που γίνεται ὁπουδήποτε ἔξω ἀπό αὐτήν;

Ειδικά μέ τόν γάμο που γίνεται στόν χῶρο τοῦ Ἰσλάμ, δέν ὑπάρχουν σημεῖα κοινά. Κατ' ἄρχην ὁ γάμος εἶναι ὑποχρεωτικός, που σημαίνει ὅτι δέν ὑπάρχει ἡ δυνατόπτα ἐπιλογῆς μεταξύ γάμου καί ἀφιερώσεως. Ὁ μοναχισμός εἶναι ἄγνωστος καί ἀπαγορευμένος στό Ἰσλάμ. Παντρεύθηκε ὁ προφήτης καί οἱ πρῶτοι μαθητές του, πρέπει νά τούς ἀκολουθήσουν ὅλοι. Γι' αὐτούς ὁ γάμος εἶναι θρησκευτική ὑποχρέωσις καί καθηκον.

Δέν μποροῦμε νά κάνωμε λόγο γιά μυστήριο. Στό Ἰσλάμ δέν ὑπάρχει καθόλου μυστήριο. Ὁ γάμος εἶναι μία πρᾶξις συναλλαγῆς καί εἰδικῆς συμφωνίας. Ἀρκεῖ ἡ προφορική, ἡ διά νεύματος συγκατάθεσις - μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι πού προβλέπεται ἡ περίπτωσις νά εἶναι κάποιος βουβός καί δέν μπορεῖ νά δώσει προφορική, - ἐνώπιον δύο μαρτύρων, καί ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων δίλωσις στόν καδῆ. Δέν γίνεται λόγος γιά καμμία θρησκευτική τελετή. Συνέβη, σέ μία μας ἐπίσκεψι στά μοναστηριακά μνημεῖα τῆς Καππαδοκίας, νά γίνεται γάμος μωαμεθανικός στό ξενοδοχεῖο που μέναμε στό Προκόπι. Ἀπό τά ὅσα μᾶς εἴπανε, τό μόνο που θύμιζε θρησκευτική τελετή ήταν ἡ παρουσία δύο Δερβίστοδων, οἵ ὁποῖοι ἀφοῦ χόρεψαν τούς ἐκστασιακούς χορούς τους, ντυμένοι μέ τήν πολύπιτυχη λευκή στολή, πρῶτοι αὐτοί χαιρέτισαν, εὐχήθηκαν στούς νεονύμφους καί ἀποχώρησαν. Ἀκολούθησαν οἵ εὐχές ἀπό τούς καλεσμένους, μέ τήν λεπτομέρεια ὅτι διά κειραψίας χαιρέτισαν τήν νύμφη μόνον οἵ γονεῖς καί τά ἀδέλφια, κανένας ἄλλος. Μετά ἄρχισε ἡ ἀποχώρηση.

Δέν θά ἀνατρέξω στίς λεπτομέρειες που προηγούνται τοῦ γάμου. Γιά τήν συμφωνία που γίνεται μεταξύ τοῦ γαμπροῦ καί τοῦ πατέρα ἢ κηδεμόνα τῆς νύμφης, οὔτε γιά τήν ἥλικια στίν ὁποία ἐπιτρέπεται ὁ γάμος.

Μᾶς είναι ἀδιανότο νά ἐπιτρέπεται ὁ γάμος σέ κόρη ἀκόμη καὶ ἐννέα ἑτῶν. Πέρασα γιά λίγο μέ βεδουΐνους, μωαμεθανούς στό θρίσκευμα, ὅπου διαπίστωσα ὅτι ὑπῆρχε μεγάλη διαφορά ἡλικίας στό ἀνδρόγυνο. Στίς περισσότερες περιπτώσεις ἡ γυναῖκα ἦταν πολύ μικρή ἡλικιακά ἀπό τόν ἄνδρα, ἀλλά ἦταν ἡ δεύτερη ἡ τρίτη γυναῖκα, διότι οἱ προηγούμενες εἶχαν διωχθῆ ἡ εἶχαν πεθάνει. Ὁ ἄνδρας πρέπει νά είναι πανδρεμένος ἀνεξαρτήτως ἡλικίας.

Δέν ὑπάρχει ἰσοτιμία, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα δέν ἔχει λόγο. Δέν μπορεῖ οὕτε ἀπό τό σπίτι νά βγει χωρίς τήν ἄδεια τοῦ ἀνδρός της. Καὶ βέβαια δέν μπορεῖ νά γίνει λόγος γιά δικαιώματα στήν γυναῖκα. Ὁ ἄνδρας ἐπιτρέπεται νά κακοποιεῖ τήν γυναῖκα εἴτε γιά τιμωρία εἴτε γιά συμμόρφωσι. Ἡ ἀποστολή της είναι νά τεκνοποιεῖ, νά φροντίζει τό σπίτι καὶ νά μεγαλώνει τά παιδιά.

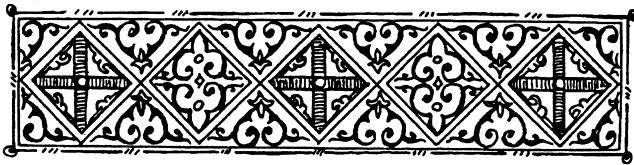
Ἐνα πολύ σημαντικό κάτιμα είναι ἡ ἐπιτρεπόμενη ἀπό τό Κοράνιο πολυγαμία γιά τόν ἄνδρα. Τοῦ ἐπιτρέπεται νά ἔχει καὶ τέσσερις γυναῖκες μέ τήν προϋπόθεσι τῆς ἰσοτιμίας. Δηλαδή ὅτι δώσει στήν πρώτη γυναῖκα πρέπει νά τό ἔξασφαλίζει καὶ γιά τίς ἄλλες.

Τό κάτιμα τοῦ γάμου στό ἰσλαμικό κόσμο είναι πολυσύνθετο τόσο στίς προϋποθέσεις του, στόν τρόπο ἐτοιμασίας του καὶ τήν τέλεσί του, ὅσο καὶ στόν σκοπό του καὶ τόν προορισμό του. Γίνεται δέ ἀκόμη πολυπλοκώτερο ἀπό τό γεγονός ὅτι ὑπάρχουν πολλές ἐρμηνείες τοῦ Κορανίου ἀπό σημαντικούς θεολόγους τοῦ Ἰσλάμ, ἀνάλογα μέ τήν παράταξη. Ἀλλοι είναι οἱ σουνίτες καὶ ἄλλοι οἱ σιίτες. Ἀκόμα στήν τήρσι τῶν διατάξεων τοῦ Κορανίου ὑπεισέρχονται κυβερνητικές διατάξεις. Δηλαδή διαφορές ὑπάρχουν καὶ ἀπό κράτος σέ κράτος, διότι ἄλλα κράτη δέχονται ἀπόλυτα τίς διδαχές τοῦ Κορανίου καὶ ἄλλα τό περιορίζουν ἡ τό ἔξιβελίζουν ἀνάλογα μέ τήν πρόοδο τῶν ἔξελίξεων ἐκσυγχρονισμοῦ καὶ κοσμικότητος. Κάτι πού συμβαίνει καὶ στήν Ἐλλάδα στήν προσπάθεια ἀποϊεροποιήσεως σύμφωνα μέ τούς σχεδιασμούς τῆς παγκοσμιοποιήσεως καὶ τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Δέν ὑπάρχει κοινή παράδοσι σέ ὅλα τά μωαμεθανικά κράτη σχετικά μέ τόν γάμο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΡΙΖΟΣ
Δρ Θεολογίας - Φιλόλογος

Μάλαμας Βέργου - Στυλιανοῦ
ΙΣΛΑΜ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

άλος προκλήθηκε όταν στίς 21 Αύγουστου του 2015 προβλήθηκε βίντεο μέ τίτλο «The son of one of the Mujahideen Part II» προκαλώντας ἀποτροπιασμό και ἀνατριχίλα στή Δύση, πού ξεπέρασε ἀκόμη και τίν πο νοσηρή φαντασία, δείχνοντας τό τρίχρονο γιό ἐνός τζιχαντιστή μέ χαρά νά ἐκπαιδεύεται ἀποκεφαλίζοντας τό ἄρκουδάκι του. Ἐνας ἄντρας πού δέν φαίνεται στήν κάμερα, μόλις τό παιδί ἀποκεφαλίζει τό ἄρκουδάκι ἀκούγεται νά φωνάζει «΄Αλλάχου ἀκμάρ». Εἶχε προηγηθεῖ ἄλλο βίντεο μέ τίτλο «΄Αποκαλύπτοντας ἔναν ἔχθρο στό ἐσωτερικό» ὅπου ἐμφανίζεται ἔνα παιδί νά ἐκτελεῖ ὑπό τήν ἐπίβλεψη ἐνός τζιχαντιστή, δύο ἀτομά τά ὅποια θεωρήθηκε ότι συνεργάζονταν μέ τίς ρωσικές μυστικές ὑπηρεσίες.

Σύμφωνα μέ τό Παρατηρητήριο, τό «΄Ισλαμικό Χαλιφάτο» ἔχει στρατολογήσει περισσότερα ἀπό 1.100 παιδιά κατά τή διάρκεια του 2015 και 50 ἐξ αὐτῶν ἔχουν σκοτωθεῖ. Τήν ίδια ὥρα ἡ ὄργανωση Human Rights Watch ὑπολογίζει πώς περισσότερα ἀπό 300.000 παιδιά ἔχουν ἔνοπλη δράση σέ διάφορες περιοχές τῆς Αφρικῆς, τῆς Μέσης Ανατολῆς και τῆς Ν. Α. Ασίας, ἐνῶ ἀπό τά τέλη του 2009 αἰώνα πάνω ἀπό 2.000.000 παιδιά ἔχουν σκοτωθεῖ σέ πολεμικές συγκρούσεις ὡς στρατιῶτες.

Στόχος τῶν τζιχαντιστῶν εἶναι νά ἐδραιωθοῦν, θέτοντας σέ ἐφαρμογή μεγαλεπίβολα πλάνα γιά τήν ίδρυση «χαλιφάτου», ἐκπαιδεύοντας περίπου 30.000 παιδιά, ὅστε νά γίνουν οἱ μελλοντικοί καμικάζι αὐτοκτονίας ἢ μαχητές τῆς πρώτης γραμμῆς. Σέ ἔνα ἀπό τά «σχολεῖα» πού εἶχαν πρόσβαση οἱ δημοσιογράφοι του Al Jazeera κατέγραψαν τό «Μάθημα» γύρω ἀπό τούς τρόπους ρίψης κειροβομβίδων, χρήσης αὐτόματων ὄπλων και τῆς ἐρμηνείας τοῦ Ἱεροῦ πολέμου. Ο ἐκπαιδευτής/καθηγητής ἐξηγεῖ στά ἀγόρια και τά κορίτσια τί εἶναι ἡ τζιχάντ, λέγοντας πώς πρόκειται γιά «τό στόχο νά ἐφαρμοστεῖ ἡ θρησκεία τοῦ Θεοῦ σέ ὄλοκληρο τόν κόσμο», συμπληρώνοντας ότι ὁ Θεός θέλει νά καταπολεμηθεῖ ἡ «εἰδωλολατρία και ἡ ἀπιστία σέ ὄλοκληρο τόν κόσμο».

Πέρα ἀπό τή θεωρία, ὅμως, ὑπάρχει και ἡ πρακτική. Ἐτοι, τά παιδιά ἥλικιας ἀκόμα και ἔξι ἐτῶν ἀπαντοῦν σέ ἐρωτήσεις γιά τή χρήση ὄπλων καλάσνικοφ και ἐξηγοῦν ότι «μέ αὐτό σκοτώνονται οἱ ἀπιστοί». «΄Ο ισλαμικός νόμος μᾶς λέει νά δείξουμε στά παιδιά τίς ἀπαραίτητες δεξιότητες. Τά διδάσκουμε και τούς δίνουμε στρατιωτική ἐκπαίδευση, ὅστε

νά είναι ἔτοιμα στό μυαλό καί στό σῶμα γιά νά πάρουν τό σωστό δρόμο», ἀναφέρει ὁ δάσκαλος - ἐκπαιδευτής τῶν παιδιῶν καταλήγοντας ὅτι «εἴμαστε ἔτοιμοι νά θυσιαστοῦμε γιά Ἐκεῖνον».

Ἄγόρια καί κορίτσια φοιτοῦν στὸν προπαρασκευαστική τάξη (τό δικό μας νηπιαγωγεῖο) δίπλα δίπλα, ἂν καί αὐτή θά είναι ἡ τελευταία φορά πού θά βρεθοῦν μαζί μέχρι τὴν ἐνηλικώση τους. Στὸν πρώτη τάξη τοῦ κανονικοῦ σχολείου, τὰ ἔξαρχονα κοριτσάκια φοροῦν τό χιτζάμπ τους καί ἐκπαιδεύονται στό πᾶς θά γίνουν καλές μητέρες, «μαργαριτάρια τοῦ καλιφάτου».

Τά ἄγόρια φοιτοῦν στά δικά τους σχολεῖα καί μαθαίνουν τά ἀντρικά πράγματα, γυμναστική, ὄπλοχροπσία καί πᾶς νά ἀφανίζουν τούς ἔχθρούς. Γραφή, ἀνάγνωση καί ἀριθμητική δέν διαδραματίζουν καί τόσο μεγάλο ρόλο στὸν τάξη. Οἱ «θροσκευτικές σπουδές» είναι ἡ πρώτη καί ἀπόλυτη προτεραιότητα στὶς τρυφερές αὐτές ἥλικιες. Τά παιδάκια δέν μαθαίνουν γραφή ἢ ἀνάγνωση, ἀποστηθίζουν ἀπλῶς τό Κοράνι. Ἡ πρώτη αὐτή ἐπαφή μέ τό σχολικό πλαίσιο ὀλοκληρώνεται μέ μαθήματα πάνω στόν ἰσλαμικό μονοθεϊσμό, τούς θροσκευτικούς νόμους, τίς προσευχές, ἀλλά καί ἴστορίες ἀπό τή ζωή τοῦ Μωάμεθ.

Ο 10χρονος Χαμούντ һταν ἔνα ἀπό τά παιδιά πού γλίτωσαν ἀπό τά χέρια τῶν τζιχαντιστῶν. «Μᾶς ἐκπαίδευαν στά ὄπλα. Ἀδειάζαμε τό πιστόλι μας καί μετά τό ξαναγεμίζαμε», λέει. «Σέ αὐτά τά θροσκευτικά στρατόπεδα μαθαίνεις νά ἀκοῦς καί νά ὑπακοῦς, ἀκόμη κι ἂν πρέπει νά πεθάνεις» λέει ἔνα 14χρονο ἀγόρι πού δέν ἀποκαλύπτει τό ὄνομά του ἀπό φόβο. Ὁπως ὑπογραμμίζει ὁ ρεπόρτερ τοῦ Frontline Evan Williams, πολλά ἀπό αὐτά τά παιδιά, πού ἔχουν διαφύγει σέ καταυλισμούς προσφύγων, μέ δυσκολία σπάνε τή σιωπή τους. Μέρος τῆς ἐκπαίδευσης/σκληρῆς κατήκνησης τῶν παιδιῶν είναι νά βλέπουν ξανά καί ξανά βίντεο ἀπό ἐπιθέσεις αὐτοκτονίας. «Τούς διδάσκουμε τίν τζιχάντ. Τούς λέμε ὅτι ᭵οι μας θά πεθάνουμε ὡς μάρτυρες κι ὅτι θά πάμε στόν παράδεισο. Ὅλοι μας. Τό γράφει τό Κοράνι καί πρέπει νά κάνει κανείς τζιχάντ γιά τή δόξα τοῦ Ἀλλάχ καί τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους».

Ἐκθέσεις τοῦ ΟΗΕ καί τῆς Unicef ἐκπέμπουν σῆμα συναγερμοῦ καθώς ἀποκαλύπτουν ὅτι ἔχει καταγραφεῖ σημαντική αὔξηση στόν ἀριθμό τῶν παιδιῶν πού χρησιμοποιεῖ ἡ ἰσλαμική ὄργάνωση Μπόκο Χαράμ ὡς βομβιστές αὐτοκτονίας. Πλέον μία στὶς πέντε ἐπιθέσεις αὐτοκτονίας πραγματοποιοῦνται ἀπό παιδιά. Ἡ Μπόκο Χαράμ είναι ἐξτρεμιστική ἰσλαμιστική τρομοκρατική ὄργάνωση πού δρᾶ στή βόρεια Νιγηρία. Ὕπολογίζεται ὅτι ἡ ὄργάνωση διαθέτει 6.000 μέ 8.000 μαχητές. Στόχος τῆς είναι νά ἀπαγορεύσει δραστηριότητες οἱ ὄποιες ἔχουν σχέση μέ τό δυτικό τρόπο ζωῆς, ἐνῶ ἀπό τό 2009 ἔχει ὡς στόχο νά ἐγκαθιδρύσει στή Νιγηρία ἔνα ἰσλαμικό καλιφάτο, ἀνατρέποντας τὴν κυβέρνηση τῆς χώρας.

Οἱ ἰσλαμιστές τῆς Μπόκο Χαράμ χρησιμοποιοῦν γιά τίς ἐπιθέσεις

κυρίως κορίτσια. Τό 2014 είχαν καταγραφεῖ τέσσερις ἐπιθέσεις ἀπό παιδιά – καμικάζι, ἐνῶ τό 2015 ὁ ἀριθμός ἐκτινάχθηκε σέ 44. Ὁπως ἀναφέρει ἡ ἔκθεση, τά ἀγόρια ἔξαναγκάζονται νά ἐπιτεθοῦν στίν ἴδια τους τίν οἰκογένεια γιά νά ἀποδείξουν τήν ὑποταγή τους στίν Μπόκο Χαράμ, ἐνῶ τά κορίτσια ὑπόκεινται σέ σωματική καί σεξουαλική βία καί ὅδηγοῦνται σέ ἀναγκαστικούς γάμους μέ μαχητές. Τακτική τῆς ὄργανωσης, τό ὄνομα τῆς ὁποίας σημαίνει «Ἡ δυτική παιδεία ἀπαγορεύεται» είναι οἱ ἐπιθέσεις σέ σχολεῖα ὅπου στρατολογοῦν παιδιά ἥλικιας ἀπό 8 ἑτῶν καί ἄνω. Ἡ Unicef ἀναφέρει ὅτι περισσότερα ἀπό 1.800 σχολεῖα στίς περιοχές πού δρᾶ ὁ ὄργανωση ἔχουν κλείσει, καταστραφεῖ, λεπλατηθεῖ ἢ πυρποληθεῖ.

Οἱ τιχικαντιστές τοῦ «Ἰσλαμικοῦ Κράτους» πωλοῦν παιδιά τά ὁποῖα ἔχουν ἀπαγάγει στό Ἰράκ ὡς «σκλάβους τοῦ σέξ», ἐνῶ σκοτώνουν πολλούς νέους σταυρώνοντάς τους ἢ θάβοντάς τους ζωντανούς, κατίγγειλε ἡ Ἐπιτροπή Δικαιωμάτων τοῦ Παιδιοῦ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Νεαρά ἀγόρια κάτω τῶν 18 ἑτῶν χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης ὄλοενα καί περισσότερο ὡς βομβιστές αὐτοκτονίας, ὡς πληροφοριοδότες ἢ ἀνθρώπινες ἀσπίδες γιά νά «προστατεύσουν» ἐγκαταστάσεις τοῦ «Ἰσλαμικοῦ κράτους» ἀπό τίς ἀεροπορικές ἐπιδρομές τοῦ διεθνοῦ συνασπισμοῦ. Ὑπῆρξαν ἀναφορές ὅτι παιδιά, πού ἀντιμετωπίζουν κάποιο διανοητικό πρόβλημα, χρησιμοποιήθηκαν ὡς βομβιστές αὐτοκτονίας, πιθανότατα χωρίς νά καταλαβαίνουν τί ἔκαναν.

Ἐνα ἄλλο ἀκανθῶδες θέμα ἀποτελοῦν οἱ ἀνήλικες νύφες πού ἔχουν 41% ὑψηλότερο κίνδυνο ἐμφάνισης ψυχικῆς ἀσθένειας, ὅπως κατάθλιψη, ἄγχος καί διπολική διαταραχή. Είναι πέντε φορές πιό πιθανό νά πεθάνουν στή γέννα ἀπό μιά γυναίκα στά είκοσί τῆς καί τό ποσοστό θνησιμότητας τῶν βρεφῶν τους είναι ὑψηλότερο παγκοσμίως, περίπου 39.000 ἀνήλικα κορίτσια γίνονται νύφες κάθε μέρα. Τό Μπανγκλαντές ἔχει τό ὑψηλότερο ποσοστό γάμου ἀνηλίκων στόν κόσμο, παρόλο πού ἡ πρακτική ἔχει τεθεῖ ἐκτός νόμου. Σημειώνεται ὅτι μόνο τό 29,3% τῶν γυναικῶν στό Μπαγκλαντές είναι ἐγγράμματες.

Ἄξιοσημείωτο είναι καί τό φαινόμενο μέ τίς ἔφηβες «μαύρες χῆρες», τίς φανατικές γυναίκες καμικάζι πού ἔχασαν συζύγους ἢ συγγενεῖς, στή διάρκεια τῶν δύο πόλεμων πού διεξήγαγε ἡ Ρωσία κατά τῶν ἰσλαμιστῶν ἀνταρτῶν στήν Τσετσενία (1994–1996 καί 2003–2004).

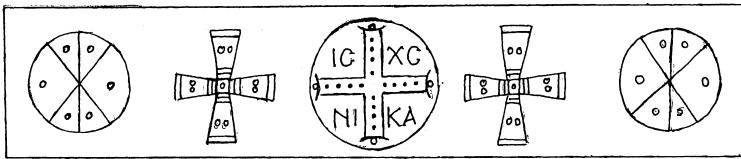
Ἐκτός, ὅμως, ἀπό τήν χρησιμοποίηση τῶν παιδιῶν ὡς πολεμική μονάδα, ἡ χρήση τους καί ὡς ἀνθρώπινες ἀσπίδες λανσαρίστηκε ἀπό τους Ἱσλαμιστές σέ μιά προσπάθεια νά ἐπηρεάσουν τήν κοινή γνώμη. Ἡ εἰκόνα ἔνός παιδιοῦ πού ἔχει τραυματιστεῖ ἢ σκοτωθεῖ ἀπό ἐπίθεση ὄμαδων στρατοῦ, μπορεῖ νά καταφέρει ἔνα συντριπτικό πλῆγμα ὡς Ψυχολογική Ἐπιχείρηση Πολέμου πολύ ἵσχυρό.

Ἡ εῖσοδος ἄλλωστε παιδιῶν σάν ἔνα εῖδος «πέμπτης φάλαγγας» ἀπέναντι σέ μιά κοινωνία συμπαγῆ καί κλειστή σέ ἔξωτερικές παρεμβά-

σεις, μπορεῖ νά γίνει μέ τίν παρουσία τους σέ βάθος χρόνου, ὅπου πλέον θά ἔχουν τίν δυνατότητα νά παρεισφρήσουν σέ δομές και κοινωνική συνοχή τῆς ἐκάστοτε χώρας και νά παίζουν καταλυτικό ρόλο σέ μελλοντικές δράσεις πρός ὄφελος ἐπιτιθέμενων, ἀφοῦ θά γνωρίζουν πολύ καλά τόν «ἐχθρό». Δυστυχῶς, αὐτό εἶναι ἔνα θέμα πού δύσκολα μπορεῖ νά γίνει ἀντιληπτό ἀπό πολίτες τοῦ Δυτικοῦ κόσμου, ὅπου ἡ κοινωνία βασίζεται στήν προστασία τῶν παιδιῶν ἀπέναντι σέ κάθε ἀπειλή. Ἀκόμα και ἂν αὐτό τό παιδί δέν εἶναι δικό μας.

ΜΑΛΑΜΑ ΒΕΡΓΟΥ - ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ
Θεολόγος, Ἐκπαιδευτικός

Πρωτοπρεσβύτερου Μιχαήλ Εὐθυμίου
ΙΕΡΑΤΕΙΟ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΥΝΗ ΣΤΟ ΙΣΛΑΜ

ερατεῖο, μέ τίν εὐρύτερη καί στενότερη ἔννοιά του καί μέ ποικίλες λειπούργιες, συναντᾶ κανείς σέ ὅλες τίς θροσκείες τοῦ κόσμου, ἀπό τίς ἀρχέγονες ως τίς σύγχρονες μεγάλες. Ὁ ιερεὺς εἶναι ὁ μεσάζων μεταξύ θείου καί ἀνθρωπίνου, ὁ εἰδήμων, πού τελεῖ θυσίες καί θροσκευτικές τελετές, ἀποτρέπει τό κακό καί ἐφελκύει τό ἄγαθό. Ὁ ιερεὺς – ἵστρος ἡ εἰδίκος τοῦ ἄγιου εἶναι γνώρισμα τῶν ἀρχαϊκῶν καί ἀπλῶν κοινωνιῶν πού ζοῦν κατά φύση. Στό Ἰσλάμ δέν ὑπάρχουν ιερεῖς μέ ιδιαίτερο ιερατικό χάρισμα, ἀλλά νομοδιδάσκαλοι, εἰδήμονες τοῦ θείου Νόμου, ίκανοί νά κατευθύνουν τίν κοινότητα ως αίρετά μέλη της.

ΙΕΡΑΤΕΙΟ ΚΑΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΣΤΟ ΙΣΛΑΜ

‘Ο τύπος τοῦ Ἐβραίου ραββίνου, νομοδιδασκάλου ἡ γραμματέως, χωρίς εἰδική ιερωσύνη μεταβιβάστηκε καί στό Ἰσλάμ.

Τό Ἰσλάμ εἶναι θροσκεία αὐστηρῶς μονοθεϊστική, ἡ ὁποία ἔχει σχέσην ἀλλά καί μεγάλες διαφορές, ἰδίως ἔρμηνείας, μέ τίς θεμελιώδεις ἀρχές τῆς βιβλικῆς παράδοσης, ιούδαικῆς καί χριστιανικῆς, ἀλλά δέν εἶναι μυστηριακή θροσκεία καί ἐκκλησιαστικός ὄργανισμός, ὅμοιος πρός τόν ὄργανισμό τῆς Ἔκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία δέν ταυτίζεται μέ τίν κοσμική ἔξουσία. «*Ἡ βασιλεία ἡ ἐμή οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου*», εἶπεν ὁ Κύριος (Ἰω. ιη' 36). Τό Ἰσλάμ δέν θεωρεῖ τόν ἔαυτό του μόνον ως θροσκεία ἀλλά καί ως κοινωνία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία συνενώνει θροσκευτική καί πολιτική μαζί ἔξουσία. Γ’ αὐτό στό Ἰσλάμ δέν ὑπάρχει διάκριση μεταξύ θροσκείας καί πολιτείας, θείου καί ἀνθρωπίνου νόμου. Ἡ θροσκεία εἶναι ἡ πολιτικῶς ὄργανωμένη κοινότητα (Οὔμμα) ὅλων τῶν μουσουλμάνων. Μέ τίν καθαρῶς θεωρητική τῆς μορφή, ἡ προσευχόμενη κοινότητα ἀποτελεῖ συγχρόνως καί τό ἀγωνιζόμενο στράτευμα. Γ’ αυτό ὁ μουσουλμανικός στρατός ἀποτελεῖ «τόν στρατό τοῦ Ἀλλάχ» καί τό δημόσιο ταμεῖο «τό ταμεῖο τοῦ Ἀλλάχ». Μέ ἀνάλογο τρόπο, ὁ θροσκευτικός νόμος εἶναι συγχρόνως καί νόμος τῆς πολιτείας, ὅπως τά θροσκευτικά προβλήματα εἶναι συγχρόνως πολιτικά καί τά πολιτικά θροσκευτικά.

‘Η φύση αὐτή τοῦ Ἰσλάμ προέρχεται ἀπό τή διπλή ἴδιότητα τοῦ ἴδρυτοῦ του. Ὁ Μωάμεθ δέν παρουσιάστηκε ως μεσίτης καί λυτρωτής, ἀλλά ως προφήτης τοῦ Θεοῦ πού προσκομίζει τόν θεῖο Νόμο, δηλαδή τό Κο-

ράνιο, ώς ἐντολή τοῦ Θεοῦ ἀπαράγραπτη καί ἀπαραβίαστη. Ὁ Μωάμεθ ἐπίσης δέν ἦταν μόνο ὁ προφήτης τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί ὁ ἀρχηγός τῆς κοινότητάς του. Συνεπῶς τὸ Ἰσλάμ δέν εἶναι θρησκεία ἀπολυτρωτική. Καί ἐφόσον δέν ὑπάρχει μεσίτης καί λυτρωτής δέν ὑπάρχουν ἐπίσης ἰερατεῖο καί μυστήρια σ' αὐτό, διά τῶν ὅποιών θά ἔφερε εἰς πέρας τὸ ἀπολυτρωτικό ἔργο τοῦ μεσίτη. Ἐπομένως τὸ Ἰσλάμ δέν γνωρίζει θεία ἰερατική ἀρχή, οὕτε γιά τὴν φύλαξη τῆς ἀποκαλύψεως, οὕτε γιά τὴν μετάδοση τῆς κάριτος τοῦ Θεοῦ διά μυστηρίων. Ὑπάρχουν μόνο οἱ νομοδιδάσκαλοι οὐλεμάδες (“ulamâ”, γνῶστες ἢ εἰδήμονες τοῦ νόμου), οἱ ὅποιοι σπουδάζουν τὸν θεῖον νόμον καί καταγίνονται μέν αὐτόν. Εἶναι λαϊκοί ἄνδρες, χωρίς ἴδιαίτερο ἱερατικό κάρισμα. Ὡς εἰδήμονες τοῦ ἱεροῦ νόμου, ἀναλαμβάνουν καθήκοντα ὑπηρεσίας στά τεμένη καί τὰ ἱεροδιδασκαλεῖα, ἀλλά ως αἴρετα μέλη τῆς κοινότητας.

Σύν τῷ χρόνῳ ὅμως οἱ οὐλεμάδες, ώς εἰδήμονες τοῦ νόμου καί ὑπηρέτες τῶν μουσουλμανικῶν τεμενῶν, ἀπέκτησαν ὄρισμένα δικαιώματα μέσα στὴν μουσουλμανική κοινότητα. Ἐτοι «τύποις» δημιουργήθηκε ἔνα εἶδος «ἱερατείου» μέν μιά συγκεκριμένη αἵρετη ἱεραρχία πού συνιστοῦν ὁ χαλίφης, ὁ ἴμάμης, ὁ μουεζίνης, ὁ χατίπης, ὁ μουφτής (ἀνώτερος νομοδιδάσκαλος) καί ὁ καδής, ἱεροδικαστής. Ὄλοι ὅμως αὐτοί εἶναι αἴρετα μέλη τῆς κοινότητας χωρίς εἰδικό μυστήριο ἱερωσύνης καί χωρίς νά τελοῦν μυστήρια.

Ἀπό αὐτούς, ὁ χαλίφης δέν ὑπάρχει σήμερα. Ὁταν ὑπῆρχε χαλιφάτο, ὁ χαλίφης ἦταν ὁ ἀρχηγός τῆς θρησκευτικῆς καί πολιτικῆς κοινότητας τοῦ Ἰσλάμ καί ὁ προστάτης τῆς πίστης καί τῶν πιστῶν (Ἄλ-ἀμίν ἄλ-μουμινίν), χωρίς ὅμως χαρισματικές ἴδιότητες. Ἐπομένως ὁ θεσμός τοῦ χαλιφάτου εἶχε ἀνέκαθεν σημασία κρατικοθρησκευτικοῦ δικαίου καί σέ καμιά περίπτωση δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ως ἔνα εἶδος «ἰσλαμικῆς παποσύνης».

Ο ἴμάμης τῶν Σουννιτῶν εἶναι ὁ προϊστάμενος καί ὁδηγός τῶν πιστῶν στὴν προσευχή, καί ἴδιαίτερα τὴν μεστομβρινή τῆς Παρασκευῆς στὸ κεντρικό τέμενος τῆς κοινότητας. Ἐπειδή ἡ μόνη λατρεία τοῦ Θεοῦ στὸ Ἰσλάμ εἶναι ἡ προσευχή (σύντομη καί στερεότυπη), γιά τὴν εὔρυθμην τάξην τῆς ὁ ἴμάμης πρέπει νά γνωρίζει καί νά ἀπαγγέλλει ἐκφώνως ὅλες τίς εὐχές, οἱ ὄποιες καλοῦν τοὺς πιστούς νά σταθοῦν ὅρθιοι, νά σκύψουν, νά γονυπετήσουν, νά κάνουν προνεῖς μετάνοιες ἀκουμπώντας τὸ μέτωπό τους στὸ ἔδαφος, καί πάλι, ἀκολουθώντας τίς συνθηματικά ἐκφωνούμενες εὐχές, νά ἐγερθοῦν σέ στάση προσοχῆς καί νά ἐτοιμασθοῦν γιά νέες, ὅπως παραπάνω, μετάνοιες. Παλαιότερα ὁ ἴμάμης ἦταν ὁδηγός τῶν πιστῶν τόσο στὶς προσευχές ὅσο καί στά πεδία τῶν μαχῶν καί ταυτιζόταν μέ τὸν χαλίφη. Σήμερα παραμένει ἡ ἴδιότης του αὐτῆς, ἀλλά θεωρητικά.

Ο μουεζίνης εἶναι ἐκεῖνος πού στόν μιναρέ καί καλεῖ τοὺς πιστούς στὴν προσευχή, ἐνῷ ὁ χατίπης εἶναι ὁ ἀναγνώστης καί κήρυ-

κας τοῦ Κορανίου.

‘Ο καδής εἶναι ὁ μουσουλμάνος ἱεροδικαστής, ὁ ὅποιος δικάζει μέ βάση τούς κανόνες τῆς sharī‘a, τῆς ἴσλαμικῆς νομοθεσίας.

Πολύ σεβασμό ἀποδαμβάνει ὁ μουφτής. Εἶναι ὁ κατεξοχήν νομοδιδάσκαλος, ὁ ὅποιος ἔχει ως καθῆκον ὅχι νά ἐρμηνεύει τὸν Ἱερό νόμον ἢ νά ἀναπτύσσει νέες διατάξεις, ἀλλά νά ἀνατρέχει στίς καδικοποιημένες ὥδη ἀπό τὸν 10ο αἰώνα διατάξεις τῶν σχολῶν τοῦ ἴσλαμικοῦ νόμου καὶ νά βγάζει «γνωματεύσεις» (φετβά), μέ βάση τίς ὅποιες θά κρίνει ὁ καδής τὴν ἐκδικαζόμενη ύπόθεσην. ‘Ως ἔνα εἶδος θρησκευτικοῦ νομάρχου σέ πόλην μιᾶς ἐπαρχίας, ὁ μουφτής ἀποφαίνεται ἐπίσης γιά περιπτώσεις οἰκογενειακοῦ δικαίου, δηλ. γάμων, κληρονομιῶν καὶ διαζυγίων.

Τό Ἰσλάμ εἶναι χωρισμένο βασικά σέ δύο κύριες ὄμάδες: Τούς Σιίτες καὶ τούς Σουννίτες. Ἡ κύρια διαφορά τῶν Σουννιτῶν ἀπό τούς Σιίτες εἶναι πολιτική, πού ἐπενδύθηκε καὶ μέ θρησκευτική ὄρολογία. Πρόκειται γιά τὴν μεγάλη διαμάχη περὶ ἴμαμάτου καὶ χαλιφάτου, γιά τὸ ποιός δηλαδή θά ἔχει τὴν ἐξουσία τοῦ Ἰσλάμ, ὁ ἴμαμπς τῶν Σιιτῶν ἢ ὁ χαλίφης τῶν Σουννιτῶν. Τό ζήτημα αὐτό ἀνέκυψε μετά τὸν θάνατο τοῦ Μωάμεθ (632) καὶ ὁδύνθηκε ἀπό τὸ 656 καὶ ἔπειτα, ὅταν τὴν ἡγεσία τοῦ χαλιφάτου ἀνέλαβε ὁ Ἀλη, πρῶτος ξάδελφος καὶ γιαμπρός τοῦ Μωάμεθ στὴ θυγατέρα τοῦ Φατιμά. Καί ἐνῷ ὁ χαλίφης (καὶ διάδοχος τοῦ Μωάμεθ) δέν ἔχει χαρισματικές ἰδιότητες ἀλλά εἶναι ἀπλῶς ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἰσλάμ καὶ ὁ προστάτης τῆς πίστης καὶ τῶν πιστῶν, ὁ ἴμαμπς, τῶν Σιιτῶν εἶναι ὅχι μόνον πολιτικός ἀλλὰ καὶ χαρισματικός ἀρχηγός καὶ στό πρόσωπό του συνδυάζει τὴν θρησκευτική καὶ κοσμική συγχρόνως ἐξουσία. Θεωρεῖται ἐξάρετη προσωπικότητα, ἡ ὅποια εἶναι ἵκανή, χάρη στὴν θεία ἐμπνευστή (ilhâm), νά γνωρίζει τὴν ἀληθινή ἔννοια τῆς ἀποκάλυψης καὶ νά ἐρμηνεύει ἀλάνθαστα τὸν θεῖο νόμο.

Νωρίς ὅμως, ὥδη μέσα στὸν δεύτερο μουσουλμανικό αἰώνα, λόγῳ τῶν διωγμῶν πού ὑπέστησαν οἱ Σιίτες ἀπό τὴν πλειοψηφοῦσα παράταξη τῶν Σουννιτῶν, ὁ τελευταῖος ἴμαμπς ἐξαφανίστηκε καὶ ἔπαιψε ἡ κληρονομική διαδοχή τοῦ ἴμαμάτου. Ἐπειδή ὅμως χωρίς ἴμαμπ δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει σιιτική κοινότητα, οἱ Σιίτες δέχθηκαν ὅτι ὁ ἴμαμπς δέν πέθανε, ἀλλά μέ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ (΄Αλλάχ) κρύψθηκε μυστηριωδῶς καὶ παραμένει ἔκτοτε κρυμμένος παρακολουθώντας καὶ ἐνισχύοντας ἀπό τὸν κρυφό τόπο τὴν πορεία τῆς κοινότητάς του. Ἔτσι στὴ σημερινή σιιτική κοινότητα τὴν πολιτική καὶ θρησκευτική ἐξουσία τοῦ ἴμαμπ ἀνέλαβαν ως ἐκπροσωποί του (nā’ib al-imām) ὄρισμένα πρόσωπα μουσουλμάνων νομοδιδασκάλων πού ὀνομάζονται μουτζαχίντ ἢ φακίχ, καὶ φέρουν τὸν τιμπτικό τίτλο τοῦ χουτζάτ ἀλ-΄Ισλάμ, «τῆς θεολογικῆς αὐθεντίας τοῦ Ἰσλάμ». Ὁστόσο ἀντίθετα πρός τούς ἴμαμπδες αὐτοί δέν ἔχουν τὴν ἵκανότητα τῆς ἐμπνευστῆς. Συνεπῶς οἱ μουτζαχίντ ἢ φακίχ μποροῦν νά ἐρμηνεύσουν τίς βασικές πηγές τοῦ ἴσλαμικοῦ νόμου μόνο μέ λογικά καὶ ὅχι χαρισματικά κριτήρια. Σήμερα, πάντως, στὸν σιιτικό κόσμο παραπ-

ρεῖται μιά ἔντονη διεκδίκηση τῆς θρησκευτικῆς καί κοσμικῆς ἔξουσίας ἀπό τούς οὐλεμάδες ἢ μολλάδες (νομοδιδασκάλους), οἵ ὅποιοι τονίζουν τὴν παρουσία τοῦ κεκρυμμένου ἴματον στὸ πρόσωπό τους, καὶ ἡγοῦνται ἐνός μαχόμενου ἰσλαμισμοῦ. Οἱ Σιίτες σήμερα εἶναι διαιρεμένοι σὲ τρεῖς ὄμάδες: στούς Δωδεκαδικούς, πού δέχονται δώδεκα ἴμάμποδες ὡς κανονικούς καὶ ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφία τοῦ ἰσλαμικοῦ κόσμου, στούς Ἰσματίτες, μιὰ μικρή μειοψηφία σήμερα ἀνά τὸν ἰσλαμικό κόσμο, πού δέχονται ἐπιά ἴμάμποδες καί πρεσβεύουν τὴν θεία ἐνοίκηση στὸν ἴματον, καὶ στούς Ζαΐντιτες, πού βρίσκονται κυρίως στὸν Ὑεμένη καὶ δέχονται πέντε ἴμάμποδες ὡς κανονικούς.

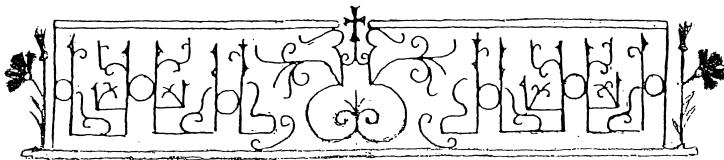
Οἱ νομοδιδάσκαλοι, λοιπόν, δέν εἶναι μεσίτες, ἀλλά τηρητές καὶ διδάσκαλοι τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός κατά τὸ Ἰσλάμ, εἶναι ἀπολύτως ἀπρόσιτος καί δέν νοεῖται προσέγγιστη τοῦ διά ἐνδιαμέσων ἀνθρώπων. Στέλνει τὸν νόμο του διαμέσου ἀγγέλου στὸν προφήτη καὶ ἀπαιτεῖ ἀπόλυτη ὑποταγὴ ἀπό τοὺς πιστούς του. Ὅπο τὸν ἔννοια αὐτῆς, οἱ νομοδιδάσκαλοι ἀποτελοῦν ἕνα σῶμα ἔξουσίας, θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς. Δέν ἔχουν ἰδιαίτερο ἱερατικό χάρισμα, δέν τελοῦν μυστήρια γιὰ ἀπολύτρωση καὶ εἶναι αἱρετά μέλη ἐκλεγόμενα γιά τὰ συγκεκριμένα καθίκοντα ἀπό τὴν κοινότητα.

Σύμφωνα μέ αὐτά γίνεται φανερό ὅτι τὸ Ἰσλάμ ρίπτει τὸ κέντρο τοῦ βάρους στά καθήκοντα τῶν πιστῶν ἀπέναντι στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅχι στὴ θεωρητικὴ θεολογικὴ γνώση. Ὅχι ἢ δογματικὴ διδασκαλία, ἀλλά ἢ ὑποταγὴ στὸν Θεό, τὸν Κύριο τοῦ σύμπαντος κόσμου, καὶ ἢ τηρηση τῶν ἐντολῶν του συνιστοῦν τὸν οὐσία τοῦ Ἰσλάμ. Ὅχι ἐπίσης τὸ μυστήριο, ἀλλά ἢ ἔμπρακτη ἀπόδειξη τῆς ἀφοσίωσης στὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό πέντε βασικά καὶ λιτά στὴ διατύπωσή τους καθήκοντα συνιστοῦν τούς λεγόμενους «στύλους τοῦ Ἰσλάμ»: ἢ ὅμοιογία πίστεως, ἢ προσευχή, ἢ ἐλεημοσύνη, ἢ νηστεία κατά τὸν μήνα τοῦ Ραμαντάν καὶ τὸ ἱερό προσκύνημα στὴ Μέκκα κατά τὸν μήνα Δούλ Χιτζά.

Ο ῥόλος τοῦ ἴματον περιορίζεται κατά τίς ἡμέρες τοῦ Ραμαντάν στίς στερεότυπες πεντάκις τῆς ἡμέρας προσευχές. Ἡ παρουσία του ἐπίσης σὲ τελετές τοῦ κύκλου τῆς ζωῆς (γέννηση, γάμος, θάνατος) εἶναι προαιρετική καὶ τυπική, χωρίς νά φέρει κάποιον ἰδιαίτερο ἱερατικό χαρακτήρα. Νά σημειωθεῖ ἀκόμη ὅτι κατά τὴν γέννηση τέκνου τὸν ρόλο τοῦ ἴματον τὸν παίζει ὁ πατέρας, ὁ ὅποιος ψιθυρίζει στὸ δεξιό αὐτῆς τοῦ νεογέννητου τὴν «κλήση πρός τὴν προσευχή» (adhan) καὶ στὸ ἀριστερό του τὴν ὅμοιογία τῆς πίστεως (bismallah) καὶ ἔτσι πιστεύεται ὅτι τὸ κάνει μουσουλμάνο.

Από τὸν 13ο αἰώνα οἱ μουσουλμάνοι γιορτάζουν καὶ τὰ γενέθλια τοῦ Μωάμεθ μέ δρισμένους ἐγκωμιαστικούς ὅμνους πού ψάλλει ὁ μουεζίνης ἀπό τὸν μιναρέ.

Πρωτοπρεσβύτερος ΜΙΧΑΗΛ ΕΥΘΥΜΙΟΥ
Θεολόγος, Νομικός

Χριστάκη Εύσταθίου
ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ό zήτημα τῆς θρησκείας τοῦ Ἰσλάμ στή σχέση της μέ τή δημοκρατία, ἐμπεριέχει τό στοιχεῖο τῆς πολυπλοκότητας, με παραμέτρους πού ἔχουν νά κάνουν κυρίως μέ ιστορικές ἔξελίζεις ἀλλά καί φαινόμενα, τά όποια συνδέονται τόσο μέ τό παρελθόν ὅσο καί μέ τή σύγχρονη πραγματικότητα.

Σ' ἔνα πρώτο στάδιο κρίνουμε ὅτι ἐπιβάλλεται ν' ἀποτολμήσουμε μιά προσέγγιση κάποιων ὅρων καί ἔννοιῶν, ἀπό τίν όποια θ' ἀναδειχθοῦν κάποια πνημάτα πού βοηθοῦν στήν ἔξαγωγή κατ' ἀρχήν γενικῶν συμπερασμάτων. Ἀκόμα ἡ παράμετρος ὅτι τό Ἰσλάμ δέν ἀποτελεῖ ἀπλά μιά θρησκεία, ἀλλά πέραν αὐτῆς καί μιά πολιτική, πολιτισμική, κοινωνική, ιδεολογική καί ήθική πραγματικότητα, δέν μπορεῖ νά μήν λαμβάνεται ὑπόψη γιά τή προσέγγιση τοῦ ὄλου θέματος. Ἰσλάμ σημαίνει ὑποταγή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ (Ἀλλάχ), ὅπως αὐτό ἀποκαλύφθηκε στό Μωάμεθ. Αὐτό, παρά τό γεγονός ὅτι ἡ λέξη Ἰσλάμ, πρίν τύχει χρήσης ἀπό τό Μωάμεθ γιά νά δηλώσει τό ὄνομα μιᾶς θρησκείας, ἦταν καθαρά ἐμπορικός ὅρος καί σήμαινε «συμφωνία», «συνθήκη», «λόγο τιμῆς» γιά τή σύναψη καί τήν ὄλοκλήρωση μιᾶς ἐμπορικῆς συμφωνίας. Ὁ Ἰσλαμισμός εἶναι γνωστός ώς θρησκεία καί μέ τήν ὄνομασία Μουσουλμανισμός (συνδέεται μέ τά ὄνόματα Μουσλίμ καί Μουσουλμάνος). Μουσουλμάνος σημαίνει τόν «παραδεδομένο στόν Κύριο».

Ἄπο τόν «προφήτη» Μωάμεθ πού θεωρείται ἰδρυτής της, οἱ ὄπαδοί τῆς συγκεκριμένης θρησκείας ὄνομάζονται καί Μωαμεθανοί, ἃν καί οἱ ἕδιοι δέν χρησιμοποιοῦν τήν ὄνομασία αὐτή διότι θεωροῦν τόν Μωάμεθ ὅτι εἶναι προφήτης, ἔστω ὁ πιό μεγάλος, ἀλλά ὅχι Θεός. Ἀπό τίς διάφορες ὄνομασίες, οἱ λέξεις «ὑποταγή», «ἀφοσίωση», «παράδοση», δίνουν τό στύγμα τοῦ βαθύτερου εἶναι τῆς θρησκείας αὐτῆς ἀπό τήν περίοδο τῆς ἐμφάνισής της μέχρι τίς σημερινές μορφές μέ τίς ὄποιες παρουσιάζεται ἀλλά καί ἐκφράζεται σέ τοπικό ἀλλά καί σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο.

Ἡ ἔννοια τῶν πιό πάνω λέξεων κινεῖται ὅπωσδήποτε στή σφαίρα τοῦ ἀπόλυτου, μέ ἔμφαση στά στοιχεῖα τοῦ καταναγκασμοῦ καί τῆς ἐπιβολῆς. Σ' αὐτή τήν ἔρμηνεία τῶν πραγμάτων ἡ λέξη «πιστός», διαφοροποιεῖται πλήρως ἀπό τή σημασία της στόν Χριστιανισμό, στόν ὅποιο συνδέεται μέ τή βούληση καί τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Στόν Μωαμεθανισμό ἀκυρώνεται πλήρως ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου πού συνιστά

κορυφαία ἔκφραση τῆς ζωῆς μέσα στήν Ἐκκλησία. Καταργεῖται ἐδῶ ἡ ἀξία τοῦ προσώπου καί τό «θέλημα τοῦ Θεοῦ» ἔχει νά κάνει περισσότερο μέ τίν ἐπιβολή καί τόν ἔξαναγκασμό, παρά μέ τίν ἀνάδειξη τοῦ ἀνθρώπου ως «εἰκόνας τοῦ Θεοῦ». Πρόκειται γιά βασικά στοιχεῖα πού συνθέτουν ἔνα πλέγμα σύγκρουσης μεταξύ τῆς θρησκείας αὐτῆς καί τῆς δημοκρατίας, ἡ ἔννοια τῆς ὁποίας εἶναι τόσο συνδεδεμένη μέ τίν κατοχύρωση τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ἐμπεριέχει καί τό βασικό στοιχεῖο τῆς κατοχύρωσης βασικῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, σέ προσωπικό ἀλλά καί σέ κοινωνικό ἐπίπεδο.

Τό ἀσύμβατο τοῦ Ἰσλάμ μέ τί δημοκρατία φαίνεται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι ἰσχυρό σημείο τῆς θρησκείας αὐτῆς εἶναι ὁ νόμος παρά ἡ θεολογία. Ἡ δύναμί του συνίσταται στή θεολογία του ως «νόμου» (prvbl. Adams, Reader (1964), 316). Ἡ κυρίαρχη θέση ὅτι ὁ Θεός (Ἀλλάχ) εἶναι ὁ ἀπόλυτος Δεσπότης τοῦ σύμπαντος καί τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ ὑποχρέωση πλήρους ὑποταγῆς σ' αὐτόν, στρέφουν σαφῶς τίν προσοχή στήν ἐφαρμογή τῶν νόμων του καί σέ καμιά περίπτωση δέν ἀφήνουν περιθώρια γιά τίν ἀνάπτυξη σχέσης στή βάση τῆς κοινωνίας προσώπων. Ὁ πυρήνας τῆς θρησκείας ἐστιάζεται σαφῶς στίς θεῖες ἐντολές καί τήν ὑποταγή (islam). Ἀναφέρει χαρακτηριστικά ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας Ἀναστάσιος Γιαννουλάτος ὅτι «ἡ μουσουλμανική εὐσέβεια εἶναι πολύ ρεαλιστική καί πρακτική. Συνίσταται κατά βάση στή συμμόρφωση τῆς καθημερινῆς ζωῆς πρός ἔνα θεόσδοτο μέσω τοῦ προφήτη πρότυπο. Ὁ προσανατολισμός αὐτός δίνει ιδιαίτερη σπουδαιότητα στό «νόμο», ὁ ὁποίος καθορίζει τήν ἐν γένει συμπεριφορά τοῦ ἀνθρώπου στήν προσωπική καί κοινωνική του ζωή» (Ἰσλάμ, 1975).

Τό Κοράνι καί ἡ Παράδοση στό Ἰσλάμ διαδραματίζουν τό δικό τους καθοριστικό ρόλο. Οἱ ἀρχές τοῦ Ἰσλαμισμοῦ καί οἱ κοινωνικοί θεσμοί καθιερώθηκαν ἀπό τό ἱερό βιβλίο τοῦ Ἰσλάμ (Robert, Social Laws, 1971. Rahbar, God of justice, 1960, Gardet, La Cité musulmane, 1954). Συμπληρώθηκαν ἀναλυτικά ἀπό τήν Παράδοση (Χαντίθ) καί ἔτυχαν περαιτέρω ἐπιεξεργασίας καί ἐπιβλήθηκαν μέ τό καθεστώς τοῦ νόμου διά τῆς Σαρία (sharia). Κραυγαλέες περιπτώσεις πού ἄπτονται καί τοῦ θέματος τῆς δημοκρατίας, ἀποτελοῦν οἱ οἰκογενειακοί θεσμοί, μέ ἐπίκεντρο τήν ἐμφανῶς ὑποβαθμισμένη θέση τῆς γυναίκας καί τήν ὑπεροχή τοῦ ἄνδρα. Ἐκφραση τῶν περιορισμῶν τῆς γυναίκας σέ μιά ἴσλαμική κοινωνία εἶναι οἱ δεσμεύσεις πού ἐπιβάλλονται σέ μιά μουσουλμανίδα, π.χ. ἡ ἀπόκρυψη τοῦ προσώπου διά καλύπτρας, ἡ ὁποία ἰσχύει ἀκόμα σέ ἀρκετές ἴσλαμικές χώρες. (Κοράνι, «Οἱ Ὀμόσπονδοι», 33:55,59). Σημειώνεται ὅτι τό ἔθιμο αὐτό προϋπήρχε τοῦ Μωάμεθ στήν ἀραβική κοινωνία. Τά θέματα γάμου, διαζυγίου κ.ἄ, συνθέτουν ἔνα τοπίο κατάφωρης παραβίασης ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ὅπως αὐτά κατοχυρώνονται σέ μιά δημοκρατική πολιτεία.

Εἰδική ἀναφορά ἐπιβάλλεται νά γίνει γιά τή «Σαρία», ἡ ὁποία σέ καμιά περίπτωση δέν πρέπει νά θεωρεῖται ως ἔνα ἀπλό νομικό σύστημα.

“Αλλωστε καί οι ἕδιοι οἱ ὄπαδοι τῆς Θρησκείας αὐτῆς δέν τίν ἀντικρίζουν ώς τέτοια. Κρίνουν θεϊκή τίν προέλευσή της καί θεωρεῖται ὅτι καλύπτει ὅλο τό φάσμα τῆς ἀνθρώπινης συμπεριφορᾶς, ἀκόμα καί στίς πιό μικρές της λεπτομέρειες. Ἀπό την οἰκονομική μέχρι τή σεξουαλική ζωή. Πρόκειται στίν ούσια γιά κώδικα ζωῆς πού ἀφίνει τή μουσουλμανική κοινότητα νά ἐπιστρέψει στά ἥθη τῶν πρώτων αἰώνων μετά τό Μωάμεθ.

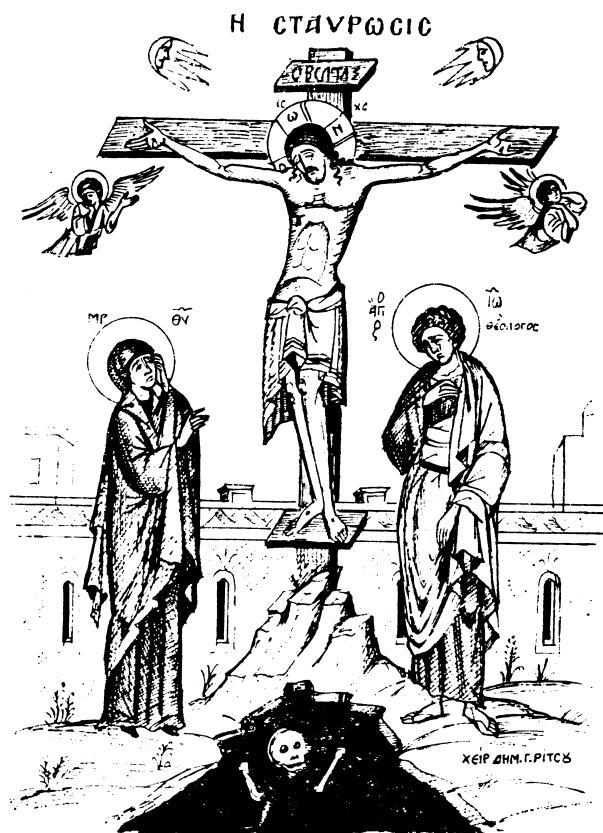
“Η «Σαρία» κρίνεται σημαντικός παράγοντας στίν ἔρμηνεία γεγονότων καί φαινομένων πού συνδέονται μέ τό Ἰσλάμ γιατί ἐπρεάζει τή σύγχρονη νομοθεσία πολλῶν μουσουλμανικῶν κρατῶν, ὅπως εἶναι γιά παράδειγμα ἡ Σαουδική Ἀραβία, τό Ἰράν, τά Ἐμιράτα κ.ἄ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ πιό σημαντική παράμετρος ἐπικεντρώνεται στίν ἀνησυχία τῆς Δύσης, καθώς ἡ ἀπαίτηση γιά πλήρη ἐφαρμογή τοῦ μουσουλμανικοῦ νόμου ἀποτελεῖ πάγιο αἴτημα τῶν ισλαμιστῶν καί εἰδικά τῶν πιό ἀκραίων τρομοκρατικῶν στοιχείων τους, ὅπως τό «’Ισλαμικό χαλιφάτο» καί ἡ «Ἀλ Κάιντα». Ἡ τρομοκρατία στή σημερινή ἀνεξέλεγκτη μορφή της, ἐμφανίζεται νά ἔχει ἐκκολαφθεῖ μέσα ἀπό τά σπλάχνα τοῦ Ἰσλάμ παρόλο ὅτι τό φαινόμενο ἐπιδέχεται ποικίλες ἔρμηνείες. Πάντως, γιά τίς εὐρωπαϊκές κοινωνίες τό πρόβλημα εἶναι μεγάλο, μέ ύπολογίσμες σέ ἀριθμούς πλέον μουσουλμανικές μειονότητες στίν «καρδιά» τους. Γιά παράδειγμα, στό Βέλγιο, ὅπου οι Μωάμεθανοί κάτοικοι σέ ὄρισμένες περιοχές ξεπερνοῦν τό ἔνα τρίτο τοῦ πληθυσμοῦ (Βρυξέλλες κ.ἄ.) ἐγείρεται εὐθέως θέμα ἀμφισβήτησης γιά ζητήματα δημοκρατικῆς νομιμοποίησης καί ἀξιακῆς ύπόστασης (λ.χ. ἐφαρμογή ἀστικῶν νομικῶν ρυθμίσεων ἡ τοῦ ισλαμικοῦ ἱεροῦ νόμου «Σαρία»);. Ὕπάρχουν μάλιστα προβλέψεις ὅτι σέ λιγότερο διάστημα ἀπό 15-20 χρόνια θά προκύψει ἔκει πλειοψηφία τῶν Μουσουλμάνων. Τό ἐρώτημα πῶς μπορεῖ νά συμβιβάζεται μά ἐνδεχόμενη ισλαμική πλειοψηφία πού μπορεῖ νά ἀποδέχεται τή φιλελεύθερη δημοκρατία σέ χῶρες τῆς δύσης, φαίνεται νά προκαλεῖ τρόμο. Ὕπέρτατος νόμος στό Ἰσλάμ εἶναι ἡ θέληση τοῦ Θεοῦ (΄Αλλάχ), μέ τόν ἀπόλυτο τρόπο πού περιγράψαμε πιό πάνω. Σίγουρα αὐτή ἡ θέληση δέν ὑπόκειται στό ἀποτέλεσμα τῆς κάλπης, ἡ ὅποια σ’ ἔνα δημοκρατικό πολίτευμα θεωρεῖται μιά ύγινης καί αὐθεντική ἔκφραση του. Ἐξουσία γιά τό Ἰσλάμ ἀσκοῦν μόνο οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ὅπως προκύπτουν ἀπό τό Κοράνι καί τή Σαρία πού ἀναγορεύονται καί σέ ὑπέρτατες πολιτειακές ἀρχές.

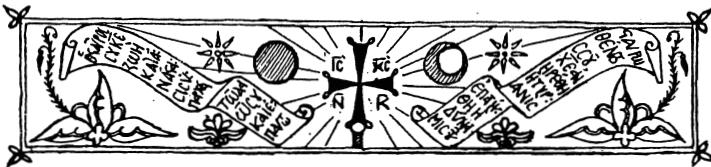
Σάν κατακλείδα, ἡ διαπραγμάτευση τοῦ θέματος αὐτοῦ ὑπαγορεύει καί τήν προσέγγιση τοῦ ὄρου «’Ισλαμική Δημοκρατία». Τό συγκεκριμένο ὄνομα δόθηκε σέ πολλά κράτη χωρῶν μέ ισλαμικό νόμο, συμπεριλαμβανομένων τῶν Ἰσλαμικῶν Δημοκρατιῶν τοῦ Πακιστάν, τοῦ Ἰράν, τοῦ Ἀφγανιστάν καί τῆς Μαυριτανίας. Ἀκριβῶς, ὁ ὄρος «’Ισλαμική Δημοκρατία» παραπέμπει σέ ἔνα συνονθύλευμα πολλῶν καί ἀντιφατικῶν καταστάσεων καί ἐννοιῶν. Σέ κάποιους Μουσουλμάνους θρησκευτικούς ἑγέτες στή Μέση Ανατολή καί τήν Ἀφρική, εἶναι ἔνα κρά-

τος ύπο μιά συγκεκριμένη ισλαμική μορφή κυβέρνησης. Στά μάτια τους πρόκειται γιά ένα συμβιβασμό μεταξύ ένός ισλαμικού χαλιφάτου και τού κοσμικού έθνικισμού και τού ρεπουμπλικανισμού. Γιά τίν περίπτωση μιᾶς Ισλαμικῆς Δημοκρατίας ὁ ποινικός κώδικας τοῦ κράτους ἀπαιτεῖται νά είναι συμβατός μέ δρισμένους ἢ καί ὅλους τούς νόμους τῆς Σαρία.

Γενικά, ὁ θεοκρατικός χαρακτήρας τοῦ Ἰσλάμ, ὅπως ἐκφράζεται μέ τίς διάφορες μορφές του, είναι ἀκριβῶς μιά διάσταση πού δέν ἐπιτρέπει τίν ἀρμονική συνύπαρξη τῆς θρησκείας αὐτῆς μέ βασικούς ὄρους ἀλλά καί ἀρχές τῆς δημοκρατίας.

ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ Θεολόγος, Ἐκπαιδευτικός

Μητροπολίτη Ναΐρόμπη Μακαρίου
Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

άντα σημειώνω τίς σκέψεις μου ύστερα από μιά συνεχή και μακρά περιοδεία στίς διάφορες ἐπαρχίες τῆς Μητροπόλεως Ναΐρόμπη. Ἀπόψε βρίσκομαι ἀκόμα ἐν κινήσει. Δέν υπάρχει ἥλεκτρικό ρεῦμα. Μέ τό λιγόστο φῶς πού ἐκπέμπει ἔνα μικρό κερί κάθομαι καὶ σκέφτομαι. Συλλογίζομαι πόσο σύντομος εἶναι ὁ ἐπίγειος βίος μας καὶ πόσο ἀστοχα παραβλέπουμε καί δέν θέλουμε νά δεχθούμε τή zωή μας ἐδῶ στόν χῶρο τῆς Ἱεραποστολῆς εἶναι μιά συνεχής μαρτυρία πού συνοδεύεται από ἔνα μαρτύριο πού δέν ἔχει ὄρια καὶ τέλος. Μιά μαρτυρία τοῦ Ἀγίου Πνεύματος μέσα στόν κύκλο τῆς zωῆς καὶ τῆς δράσης τῆς Ὁρθοδοξίας σ' ἔνα κόσμο πού εἶναι διψασμένος καὶ πεινασμένος γιά τήν πίστη στό Θεό. Ἀγωνίζεται αὐτός ὁ κόσμος μέρα - νύκτα νά πλησιάσει τόν Χριστό, νά γίνει μέσα του ἔνα θάῦμα ὃστε νά μπορέσει νά θεοποιηθεῖ, νά γνωρίσει ἔνα κόσμο νέο καὶ ἴδανικό χωρίς παραλλαγές καὶ ψευδαισθήσεις. Αὐτός ὁ δρόμος ἀνοίγει νέους ὁρίζοντες καὶ ἐνώνει τίς ψυχές τῶν διψασμένων καὶ τῶν ταλαιπωρημένων αὐτῶν ἀνθρώπων πού ἀληθινά στοχάζονται νά ἀγγίζουν τά θεῖα καὶ νά γευθοῦν τήν μεγάλην ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρός τόν ἀνθρώπο.

Ἐτσι λοιπόν πρίν μερικά χρόνια ἀκριβῶς τέτοιο καιρό κάπου σέ μιά περιοχή, ὅχι πολύ μακριά ἀπό τήν ὅχθη τῆς λίμνης Βικτώριας, ἔνας σημαντικός παράγοντας τῆς μωαμεθανικῆς κοινότητας τῆς περιοχῆς ὑπέφερε ἀπό ἀνίστη ἀσθένεια. Λίγες ἐλπίδες τοῦ ἔδωσαν, λίγος χρόνος zωῆς τοῦ ἔμεινε. Ἡ οἰκογένειά του ἔκαστε κάθε ἐλπίδα. Βρισκόταν στίς τελευταῖς στιγμές τῆς zωῆς του. Συμπτωματικά ἔνας ὄρθροδοξος ιερέας βρισκόταν τίς μέρες ἐκείνες στό νοσοκομεῖο ὅπου νοσηλευόταν. Πέρασε ὁ ιερέας γιά νά διαβάσει εὐχές σέ παρακείμενο ὄρθροδοξο. Οι συγγενεῖς τοῦ μουσουλμάνου ἀπελπισμένοι zήτησαν ἀπό τον ιερέα νά προσευχηθεῖ γιά τόν ἐτοιμοθάνατο. Ὁ ιερέας τό ἐπραξε καὶ ὡς τοῦ θαύματος! Ἐκεῖ πού περίμεναν τό θάνατό του ὁ ἀνθρώπος αὐτός θεραπεύεται! Βρίσκει ξανά τίς δυνάμεις του ἀφήνοντας κατάπληκτους τούς πάντες. Ὁ καρκίνος πού εἶχε ἥταν σέ προχωρημένο στάδιο. Κι δύμως ἂν πίστη του τόν ἔσωσε. Κανένας ἐκείνη τήν ὥρα δέν γνώριζε ποιό ἥταν τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ποιά ἀποκαλυπτικά σημεία τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ θά ἐκδηλώνονταν. Ὁ ἀσθενής καὶ οἱ συγγενεῖς του μόλις φεύγουν ἀπό τό νοσοκομεῖο zητοῦν νά μάθουν τί είδους θρησκεία ἥταν αὐτή πού μέ μιά προσευχή καὶ τό σταύρωμα τόν ἔκανε νά ἀναστηθεῖ

κυριολεκτικά. Ἐμαθαν γιά τίν Ὁρθοδοξία, ἄκουσαν γιά τά πολλαπλά θαύματα πού ἐπιτελοῦνται, ζήτησαν λεπτομερεῖς πληροφορίες. Ὅστερα ἀπό ἐλεύθερη ἐπιλογή, ἐσωτερική ἀπόφαση καὶ προετοιμασία βαπτίσθηκαν ὅχι μόνο ὁ μωαμεθανός πρών ἀσθενής ἀλλά καὶ ὅλα τά μέλη τῆς οἰκογένειάς του. Ἡταν μιά ἀληθινή μυσταγωγία. Ἡ τελετή ἔγινε στό ποτάμι τοῦ χωριοῦ τους. Δέχθηκαν ὅλοι τους τό βάπτισμα. Ἐπῆραν τά χαρίσματα καὶ τήν σφραγίδα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Λούσθηκαν μέσα στήν ἀγιαστική μεταμόρφωση τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Τώρα ήσαν τέκνα φωτός, παιδιά τοῦ ἑνός καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἐκείνου πού τούς φανέρωσε τό μεγαλεῖο καὶ τή δόξα Του. Δέν εἶχαν καμιά ἀμφιβολία. Εἶδαν κειροπιαστά τό θεϊκό Του χέρι νά ἐπιτελεῖ τά θαυμάσιά Του.

Στό χωριό τους λοιπόν θέλησαν οἱ πρών μωαμεθανοί νά κτίσουν τό πρώτο ἱερό ναό σέ οἰκόπεδο τῆς οἰκογένειάς τους. Ὅταν τούς γνώρισα ἡταν μόλις ἔγιναν ὄρθόδοξοι. Σ' αὐτό τό οἰκόπεδο ὑπῆρχαν μόνο ξύλα στημένα πού θύμιζαν πρωτοχριστιανική ἐποχή. Μιλοῦσε ὁ ζῆλος καὶ ἡ πίστη τους, ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ ἀγάπη τους πρός τήν Ὁρθόδοξη Ἑκκλησία. Αἵτια τῆς γνωριμίας τους ἡ θαυματουργική ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ, ἡ ἄπειρη συγκατάβαση καὶ φιλανθρωπία του, τό ἔλεος καὶ ἡ μεγαλωσύνη Του.

Τώρα μέ τήν εὐκαιρία πού ὁ θεραπευθείς μωαμεθανός ἀσπάσθηκε τήν Ὁρθοδοξία μέ τήν οἰκογένεια του φαίνεται τελικά ὅτι ὅλο τό χωριό θά κάνει τό ἴδιο. Γιατί; Διότι βλέπουν ὅλοι ὅτι ἡ πίστη στόν Χριστό ἀλλάζει τούς ἀνθρώπους, τούς κάνει πνευματοφόρους, τούς ἀγιάζει τήν πορεία τῆς ζωῆς τους, παρουσιάζει ἔντονα τά σημάδια τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ μέσα τους, φαίνεται ἡ ἀνάπλαση αὐτή ὅχι μόνο ἐσωτερικά ἀλλά καὶ ἐξωτερικά. Ἐτσι λοιπόν μέσα σ' αὐτό τόν χρόνο αὐξήθηκε ἡ νέα κοινότητα τῶν Ὁρθοδόξων. Ὁ ιερέας τῆς κοινότητας μαζί μέ τό ἐπιτελεῖο του δραστηριοποιήθηκαν σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε μέ τήν οἰκονομική ἐνίσχυση τοῦ πρών μωαμεθανοῦ νά κτισθεῖ ἔνας ναός μέ λάσπη ἀφιερωμένος στόν Ἀγίο Μωύση τόν Αιθίοπα. Καί ὅχι μόνο αὐτό. Τέτοιος ἡταν ὁ ζῆλος καὶ ἡ πίστη τῶν πρών μωαμεθανῶν ὥστε μέσα σ' αὐτό τό διάστημα ἔμαθαν νά ψάλλουν τόν ὄρθρο καὶ τήν θεία λειτουργία ἀπ' ἔξω (ἀπό στήθους) στά Σουαχίλι. Τόσος ἡταν ὁ πόθος τους. Ὅταν ἔφθασα ὕστερα ἀπό ἔνα χρόνο, ἀντίκρυσα τόν ναό καμωμένο ἀπό λάσπη πράγμα πού διαλαλοῦσε ὅτι ἡ πίστη τους δέν ἡταν τυπική ἀλλά οὐσιαστική. Δέν εἶναι καὶ μικρό πράγμα. Μέσα σ' ἔνα χρόνο νά βρίσκει κανείς μιά ὄργανωμένη ὄρθόδοξη ἐνορία μέ τόσους πιστούς καὶ τόση ζωτιάνια.

Ὅταν ἔφθασα ἐκεī αὐτή τήν φορά ὁ πρών μωαμεθανός, ὁ πρωτοπόρος καὶ σκαπανέας πιά τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφοῦ ἔγινε αἵτια νά ἀσπασθοῦν τόσοι πολλοί τήν Ὁρθοδοξία, μίλησε μέ τόσο zῆλο καὶ πεποίθησε γιά τήν γνωριμία του μέ τόν Χριστό καὶ τήν Ὁρθοδοξία, ἀνέπιπτε τόσο παραστατικά τήν βεβαιότητα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ μέσα στήν ζωή του καὶ τήν ἔξ ὄλοκλήρου μεταστροφή του ἀπό τό θαῦμα πού

ἔγινε καὶ πού τόν ὄδηγησε θεληματικά νά ἀσπασθεῖ τόν Χριστιανισμό, ὥστε νόμιζε κανείς ὅτι εἶχε μπροστά του ἔνα διάδοχο τῶν ἀποστόλων εὐαγγελιζόμενο τόν Χριστό. Κρατοῦσε στά χέρια του τίν 'Αγία Γραφή, φοροῦσε τόν σταυρό, δεῖγμα τῆς μεγάλης του εὐσέβειας καὶ μιλοῦσε μέ ἀπόλυτη καὶ ἀφοπλιστική εἰλικρίνεια. Δέν μποροῦσε νά κρύψει τίν συγκίνησή του καὶ τόν ἑσωτερικό του κόσμο, τόν τόσο πλούσιο σέ αἰσθήματα, τόν τόσο πηγαῖο σέ ἐκδηλώσεις χαρᾶς καὶ ἀνεκλάληπτης συγκίνησης. Ἐκανε σάν μικρό παιδί. Ὁμολόγησε ὅτι τά πενήντα χρόνια ζωῆς του μακριά ἀπό τόν Σωτῆρα Χριστό ἦταν χαμένα καὶ ἡ ζωή του δέν εἶχε κανένα νόημα. Ζοῦσε στήν ἄγνοια καὶ στό σκοτάδι. Θυμόταν πόσο διαφορετική ἦταν τώρα ἡ ζωή του μέσα στήν 'Εκκλησία. Τό σπίτι του, ἡ οἰκογένειά του, ἡ φυλή του εὐλογήθηκαν πλουσιώτατα ἀπό τόν Κύριο. Ἐνῶ ζοῦσε στό φέμα, τώρα γνώρισε τίν ἀλλήθεια. Ζεῖ καθημερινά αὐτή τήν ἑσωτερική μεταμόρφωση τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σάματός του.

Συνέχισε νά διηγεῖται ὅλα τά θαυμαστά πού γίνονται στή ζωή του ἀπό τήν ὥρα πού βαπτίστηκε μέ ὅλη τήν οἰκογένειά του καὶ τήν χαρά πού ἔφερε, ὅχι μόνο σ' αὐτούς, ἀλλα σ' ὅλους τούς γύρω τους τό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀλλήθεια τῆς 'Ορθοδοξίας. Ἐψαλλαν μελωδικά ἀποσπάσματα ἀπό τόν ὄρθρο καὶ τήν θεία λειτουργία καὶ ἔξηγοῦσαν γιατί τά λόγια αὐτά τούς ἔνισχύουν τόσο στήν πορεία τους.

Εἶναι φανερό ὅτι ἀναπτύσσεται μιά νέα δυναμική παρουσία τῆς 'Ορθοδοξίας σ' αὐτή τή γωνιά τῆς γῆς. Ἀκόμα ἔνας ὄρθροδοξος πυρίνας σπηλατοδοτεῖ στήν περιοχή αὐτή τήν ζωντανή παρουσία τοῦ Χριστοῦ ὕστερα ἀπό 2000 χρόνια ἀπό τήν ὥρα πού ἦλθε στόν κόσμο αὐτό γιά νά σώσει τό ἀνθρώπινο γένος. Ἡ φυλή αὐτή περίμενε 2000 χρόνια κι ὅμως τώρα ἦλθε ἡ ὥρα, ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία, ὁ ἴδιος ὁ Θεός βρίσκεται κοντά τους, δίπλα τους, μέσα τους. Κανείς δεν γνωρίζει τί θά γίνει αὔριο. Ἄς εἶναι τό ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλογημένο καὶ δοξασμένο στους αἰῶνες.

Ο ΝΑΪΡΟΜΠΙ ΜΑΚΑΡΙΟΣ
Θεολόγος, Διδάκτωρ Θεολογίας

Ανδρέα Κυριακού

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

«ώρων καί χρόνων ποιητής», ό «ύπο χρόνον γεγονώς δι’ εὐ-σπλαχνίαν» Χριστός ό ἀληθινός Θεός, μᾶς δώρισε ἀκόμη ἔνα ἐνιαυτό τῆς χρηστότητός του, τό σωτήριον ἔτος 2017. Κατά τό ἔτος αὐτό παρά τίς δυσκολίες, τά ἐμπόδια καί τά πρωτόγνωρα προσκόμματα, συνεχίσαμε τήν ἔκδοση τῆς «Ορθόδοξης Μαρτυρίας». Τοιουτορόπως τά μέλη μας, οἱ συνδρομητές καί λοιποί ἀποδέκτες τοῦ Περιοδικοῦ πρόσθεσαν στή συλλογή τους ἀκόμη τρία τεύχη, τό 111ο, 112ο καί 113ο. Ἐπαναλαμβάνουμε τίς ὅλοθερμες μας εὐχαριστίες, πρός ὅλους ἐκείνους τούς συνεργάτες μας, πού ἐπιμένουν ἀφιλοκερδῶς νά στηρίζουν τήν ἔκδοση τοῦ Περιοδικοῦ, ἀλλά καί ὅλους τούς ἀφανεῖς μας συνεργάτες. Πληροφοροῦμε τά μέλη, τούς συνδρομητές καί φίλους τοῦ Συλλόγου ὅτι κατά τό παρελθόν ἔτος ἔνα ἀπό τά κορυφαῖα στελέχη τοῦ Συλλόγου, ό Μιχαλάκης Τελεβάντος, ἀναγκάστηκε, γιά προσωπικούς λόγους νά ἀποχωρήσει ἀπό τή νευραλγική θέση τοῦ Ταμία, τήν δοπία ὑπηρέτησε μέ ἀφοσίωση κι ἐπάρκεια ού τήν τυχοῦσα ἐπί δεκαετίες. Τό Δ.Σ. δεξιώθηκε τόν ἀποχωρήσαντα κ. Τελεβάντο σέ ἑστιατόριο τῆς Λευκωσίας, παρουσία πάντων τῶν μελῶν του, μελῶν τῆς οἰκογένειας τοῦ τιμωμένου καί συνεργατῶν του. Τοῦ δόθηκε ἀναμνηστικό δῶρο καί μέλος τοῦ Δ.Σ. τόν προσφάνησε καταλλήλως, τονίζοντας πόσο καθοριστική ὑπῆρξε ή συνεισφορά του ὅλα αὐτά τά χρόνια, ἐνῶ ό πιμπθείς ἀντεφώνησε ὑπό τό κράτος ἐμφανοῦς συγκινήσεως.

Ἄπο τήν ἄλλη δέν μποροῦμε νά ἀφίσουμε νά περάσει ἀπαρατήρητο τό γεγονός ὅτι οἱ ἀγρυπνίες συνεχίστηκαν καί τό χρόνο πού πέρασε, παρά τό παρήγορο γεγονός ὅτι πλείστες ὅσες ἐνορίες τῶν πόλεων ἀλλά καί τῶν χωριῶν τίς ἔχουν ἀπό καιρό ἐντάξει στό πρόγραμμά τους. Σημειώνουμε ἐνδεικτικά τίς ἀγρυπνίες στήν ἐνορία τῆς Ἀγίας Βαρβάρας (Καιμακλί), Ἀγίου Γεωργίου Ἀγλαντζίας, Τιμίου Σταυροῦ Στροβόλου καί Παναγίας Φανερωμένης Λευκωσίας.

Κατά τό Σάββατο 21 Οκτωβρίου 2017 μιά ὁμάδα προσκυνητῶν τοῦ Συλλόγου μας ἔκινησε ἀπό τή Λευκωσία γιά τήν καθιερωμένη ἀπό χρόνια προσκυνηματική μας ἐκδρομή. Στόχος μας, γιά μιά ἀκόμη φορά, ή γνωριμία μέ ἐκκλησίες καί μοναστήρια τοῦ τόπου μας. Ἀναχωρήσαμε μέ καλό καιρό, κάνοντας τήν πρώτη μας στάση στήν Ἀκτή τοῦ Κυβερνήτη, λίγο πρίν ἀπό τό Πεντάκωμο Λεμεσοῦ. Ἐν συνεχείᾳ, ἀφού

διασχίσαμε τήν πολύβυσυν καί πολυάνθρωπη πόλη τῆς Λεμεσοῦ, ἀφήνοντας πίσω μας τό λιμάνι της, κατευθυνθήκαμε, διά μέσου τῶν πυκνῶν πορτοκαλεώνων πρός τή Μονή τοῦ Ἀγίου Νικολάου τῶν Γάτων στήν περιοχή Ἀκρωτηρίου. Ἐκεῖ κατά τήν παράδοση ἔφτασε τόν 4ο αἰώνα ἡ Ἅγια Ἐλένη. Τά περισσότερά του κτίσματα ἀνάγονται στήν περίοδο τῆς φραγκικῆς κυριαρχίας κι ἔχουν καταπέσει. Νεώτερα κτίρια στεγάζουν τίς μοναχές πού ἐγκαταστάθηκαν στή Μονή μετά ἀπό μακροχρόνια ἐγκατάλειψη. Μοναδική ἔξαίρεστη τό καθολικό, πάνω ἀπό τή βόρεια είσοδο τοῦ ὁποίου ύφιστανται πέντε μαρμάρινα φράγκικα οἰκόσημα τῶν φεουδαρχῶν τῆς περιοχῆς. Τό ψηφιδωτό μέ τόν Ἀγιο Νικόλαο, πού βρίσκεται στόν ἴδιο χῶρο, εἶναι σύγχρονο. Κτισμένο τό 13ο αἰώνα τό καθολικό εἶναι καμαροσκέπαστο, γοτθικοῦ ρυθμοῦ, φτιαγμένο ἀπό ντόπιους πωρόλιθους. Βόρεια τοῦ καθολικοῦ διακρίνονται οἱ βάσεις μεσαιωνικῶν κτισμάτων τῆς Μονῆς.

Πήραμε ἀκολούθως τό δρόμο γιά τήν περιοχή τοῦ Κουρίου, ἐνῶ στό βάθος, στά βόρεια δεσπόζει ἡ παμμέγιστη βουνοκορφή τοῦ κυπριακοῦ Όλυμπου. Ἀφήνοντας πίσω μας τίς ἀλλες μέ τά κυπαρίσσια καταλήξαμε στό Κουρίο. Στή βάση τῶν γκρεμῶν, πίσω ἀπό μιά συστάδα πανύψηλων εὐκαλύπτων, πρόβαλε ἡ μικρῶν διαστάσεων ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Ἐρμογένους ἐπισκόπου Σάμου (5^ο Οκτωβρίου), μοναδική στή Νῆσο. Εἶναι δίκλιτη, καμαροσκέπαστη μέ κορασάνι καί ἀνάγεται στό 10ο αἰώνα (κατ' ἄλλους στό 13ο). Στό βόρειό της κλίτος κοντά στό βόρειο τοίχο ἀντικρύζει ὁ ἐπισκέπτης τόν τάφο τοῦ Ἀγίου, πού μαρτύρησε τό 4ο αἰώνα. Ἡ κάρα του εύρισκεται στήμερα στό ναό τῆς Ἅγιας Νάπας Λεμεσοῦ.

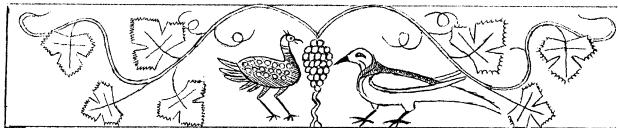
Τρίτος μας προορισμός ḥταν ἡ Μονή τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Ἀνώγυρας. Διασχίσαμε τή βρετανική Βάση τῆς Ἐπισκοπῆς ἀκολουθώντας τόν παλαιό φιδωτό δρόμο. Μπήκαμε στή συνέκεια στόν αὐτοκινητόδρομο καί κάποια στιγμή τόν ἐγκαταλείψαμε, ἀνηφορίζοντας πρός τήν Αύδηνο (πρώην τούρκικο χωριό πού τό κατοικοῦν στήμερα πρόσφυγες ἀπό τήν ἐπαρχία Ἀμμοχώστου). Τό τοπίο εἶναι πλέον ἐμφανῶς λιοφάδες μέ καλλιέργειες, τερατσιές (χαρουπιές) κι ἐλιές. Βατός ὁ δρόμος, ἀσφαλτοστρωμένος, πλήν ἀνηφορικός. Στά ἀριστερά ὁ ὄδοιδείκτης δείχνει τό χωριό Ἀγιος Θωμᾶς. Πρόκειται γιά μικρό χωριό πού τό κατοικοῦσαν μέχρι τό 1974 Τοῦρκοι τό ὅποιο φέρει τό ὄνομα κάποιου ζεχασμένου ἀγιασμένου ἀσκητή τῶν βυζαντινῶν χρόνων, ἄγνωστου στούς συναξαριστές, ὑμνογράφους κι ἀγιογράφους. Μετά ἀπό μιά ἀπότομη στροφή τό τοπίο ἀλλάζει καί παίρνει τή μορφή δροπέδιου πού ἀπλώνεται δεξιά κι ἀριστερά τοῦ δρόμου. Δίπλα στό δρόμο, λίγο πρίν τό χωριό Ἀνώγυρα, πρόβαλε ὁ πελώριος τροῦλος τοῦ καθολικοῦ τῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Γύρω του ύψωνονται προστατευτικά οἱ τοίχοι τῶν μισογκρεμμισμένων μοναστηριακῶν κτισμάτων, πού μαρτυροῦν τήν ἀκμή τῆς Μονῆς. Τό καθολικό διατηρεῖται σέ καλή κατάσταση κι εἶναι κτίσμα τοῦ 1436. Πρόκειται γιά μονόκλιτο ναό μέ τροῦλο, πού

ניסיαν πλήρως ἀγιογραφημένος μέ τοιχογραφίες τοῦ 15ου αἰῶνος. Κτίστηκε στή θέστη παλαιοχριστιανικῆς βασιλικῆς τοῦ 8ου ή 9ου αἰῶνος. Δυστυχῶς οἱ περισσότερες τοιχογραφίες ἔχουν καταπέσει. Σέ σχετικά καλή κατάσταση βρίσκονται ἡ Ἀνάληψη κι ἡ Πεντηκοστή, ὅπως καί οἱ τέσσερις εὐαγγελιστές. Γύρω βασιλεύει ἡ σιωπή, ἐνῶ ἐλιές καί πάμπολλες χαρουπιές ἀπλώνονται σ' ὅλες τίς κατευθύνσεις.

Μετά ἀπό σύντομη ἐπίσκεψη στήν Ἀνάγυρα προχωρήσαμε μέ βορειοανατολική κατεύθυνση, ἀκολουθώντας τό φιδωτό δρόμο, ἀνάμεσα σέ λόφους μέ ἀμπέλια, ἐλιές καί χαρουπιές, πρός τήν Πάχνα, ἀπό τά μεγαλύτερα χωριά τῆς περιοχῆς τῶν Κρασοχωριῶν. Σέ κάποια ἀπότομη στροφή τοῦ δρόμου ἀντικρύσαμε τήν σκιερή κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Χάποταμι, κατάφυτη μέ πανύψηλα θαλερά πλατάνια. Ἐκεῖ δίπλα, κρυμμένο μέσες στής φυλλωσιές βρίσκεται τό μικρό χωριό Κισσοῦνσα, τά σπίτια τοῦ ὥποιου μετροῦνται στά δάκτυλα. Σ' αὐτό τό ἀσύμαντο, ἀλλά πανέμορφο καί περιποιημένο χωριό, βρίσκεται ἡ μεσαιωνική ἐκκλησία τῶν Ἀγίων Σεργίου καί Βάκχου. Μονόκλιτη, καμαροσκέπαστη μέ ἵχνη τοιχογραφιῶν τοῦ 16ου αἰῶνος διαθέτει καί ὠραιότατες σύγχρονες φορητές εἰκόνες, γιατί οἱ λιγοστοί κάτοικοι γνοιάζονται γιά τόν οἶκο τοῦ Θεοῦ, μέ πρώτη τή σεμνή ἐκκλησάρισσα κυρία Λούλλα, πού πρόθυμα μᾶς ἀνοιχεῖ νά προσκυνήσουμε. Ἐνας πελώριος τρέμιθος πεντακοσίων χρόνων, μέ γιγαντιαῖο κορμό καί τεράστιους κλάδους, σκεπάζει προστατευτικά τό ναό.

Ἄποχαιρετώντας τήν Κισσοῦνσα πήραμε τό δρόμο γιά τό κεφαλοχώρι τῆς περιοχῆς, τό Ὅμοδος. Γύρω, ὥσπου φτάνει τό μάτι, ἀπλώνονται ἀμπελῶνες ἐνῶ στή μέση τοῦ πανέμορφου χωριοῦ ὑψώνεται τό μοναστήρι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Πληθθος ξένων -Ρώσσοι οἱ πιό πολλοί- γυροφέρνουν στά στενά καί γραφικά δρομάκια. Μετά τό γεῦμα πήραμε τό δρόμο γιά τό Μοναστήρι. Στό καθολικό εύρίσκεται ἔνα ἀπό τά σπουδαιότερα λείψανα πού κατέχει ἡ Κύπρος, ἡ κάρα τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου. Τήν πήρε λάφυρο ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη στά 1204 ἐνας ντόπιος Φράγκος φεουδάρχης καί ἔκτοτε παραμένει στή Νῆσο. Μέσα σέ μεταλλικό σταυρό φυλάσσεται ὁ κάνναβος, τό σχοινί μέ τό ὄποιο ἔδεσαν τόν Χριστό οἱ Ἐβραῖοι ὀδηγώντας τον πρός τό Γολγοθᾶ. Στό τοπικό μουσεῖο, στόν περίβολο τῆς Μονῆς, μπορεῖ νά δεῖ ὁ ἐπισκέπτης πληθθος βυζαντινῶν καί μεταβυζαντινῶν εἰκόνων, χρυσοκέντητους ἐπιτάφιους, ἄμφια κ.ο.κ. Δίπλα στήν εἶσοδο ὑψώνεται ἡ προτομή τοῦ οἰκονόμου Δοσιθέου, πού μαρτύρησε μαζί μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Κυπριανό καί τούς λοιπούς νεομάρτυρες στά 1821.

Ήταν ἕδη ἀπόγευμα ὅταν πήραμε τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, μέσω Κυβίδων, Ἀγίου Ἀμβροσίου, Ζανακιᾶς καί Καντοῦ.

Παναγιώπη Τελεβάντου

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΕΣ ΑΣΧΗΜΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΒΟΛΟΚΟΛΑΜΣΚ ΣΤΟ ΜΠΑΡΙ

ιαβάσαμε στήν «Κατάνυξη»:

«Τήν ήμέρα μνήμης τοῦ Ἀγίου Νικολάου, Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας καὶ Θαυματουργοῦ, στίς 19 Δεκεμβρίου, ὁ Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ἰλαρίωνας προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας στόν ἄνω ναό της βασιλικῆς, ὃπου ἐδῶ καὶ 930 χρόνια φυλάσσονται τεθησαυρισμένα τά τίμια λείψανα αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Ἀγίου.

Στή Θεία Μυσταγωγία παραβρέθηκαν ὁ Ρωμαιοκαθολικός ἀρχιεπίσκοπος Μπάρι Μπιτόντο Φ. Κακούτσι, ὁ Προϊστάμενος τῆς Κοινόπτας Δομινικανῶν ἵερέας Τζοβάννι Νιοστάντε καὶ ὁ ἵερέας Ὅγκινθος Νιεστιβέλλε, στέλεχος τοῦ Ποντιφικοῦ Συμβουλίου γιά τήν Προώθηση τῆς Ἐνόπτιας τῶν Χριστιανῶν.

Σέ ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης ὁ Πρόεδρος τοῦ ΤΕΕΣ προσέφερε στό Ρωμαιοκαθολικό ἀρχιεπίσκοπο εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Τύχωνα, Πατριάρχη πάσης Ρωσίας, τοῦ ὅποιου ἡ 100η ἐπέτειος ἀπό τήν ἐκλογή στόν Πατριαρχικό Θρόνο συμπληρώθηκε τό Δεκέμβριο ἐ.ἔ. Ἀπό τήν πλευρά του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μπάρι Μπιτόντο Φ. Κακούτσι προσέφερε στόν Μητροπολίτη Ἰλαρίωνα καὶ τούς συλλειτουργήσαντες Ἀρχιερεῖς φιάλες μέ τό ἄγιον μύρο ἀπό τά λείψανα τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Ἀπό τήν πλευρά του ὁ ἀρχιεπίσκοπος εὐχαρίστησε τόν Μητροπολίτη Ἰλαρίωνα γιά τήν ἐπίσκεψη καὶ τήν ἀδελφική κοινωνία καὶ συναστροφή. Κατά τή γενομένη συνάντηση τά μέρη συνεζήποσαν τήν παροῦσα συνεργασία μεταξύ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς ἐπαρχίας Μπάρι.

Αὐθημερόν, τό ἀπόγευμα, στήν αἴθουσα συννελεύσεων τοῦ Ἰνστιτούτου Πατερικῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Μελετῶν παρά τή βασιλική τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ὑπό την προεδρία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μπάρι Μπιτόντο Φ. Κακούτσι, πραγματοποιήθηκε ἡ τελετή ἀπονομῆς τοῦ τίτλου Ἐπίτιμου Διδάκτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀπουλίας στόν Μητροπολίτη Ἰλαρίωνα».

Δέν ξέρω ἄν χρειάζονται σχόλια. Ὅσοι ἐξακολουθοῦν ἀφελῶς νά πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας εἶναι φερέγγυος παίκτης στή μάχη κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ὅτι διαφωνεῖ μέ τίς κακόδοξες ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης δέν ξέρουν τί λένε.

Τά ρεζιλίκια πού γίνονται στό Φανάρι καὶ ἀλλοῦ σημειώθηκαν καὶ στό Μπάρι, ὃπου Παπικοί ἀξιωματοῦχοι συμπροσευχήθηκαν μέ τούς

Ρώσους Ἱεράρχες. Ὁ Σεβ. Βολοκολάμσκ ἀναγορεύθηκε ἀπό τούς Παπικούς Ἐπίτιμος Διδάκτορας.

Τό εἶπα κιλιες φορές, τό ἐπαναλαμβάνω ἀκόμη μία φορά. Μόνον στίς παραδοσιακές Ἐκκλησίες τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Γεωργίας μποροῦμε νά στηρίζουμε τίς ἐλπίδες μας, οἱ ὅποιες δέν εἶναι ἰσότιμα μέλη τοῦ ΠΣΕ καὶ καταδίκασαν τή Σύνοδο τῆς Κρήτης ὡς Οἰκουμενιστική Σύνοδο.

Ἡ καταδίκη τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης ἀπό τούς ἐνθοφυλετιστές τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Ἀντιόχειας δέν σημαίνει τίποτα, ἐπειδή καταδικάζουν τή Σύνοδο, ὅχι ὡς αἵρετική, ἀλλά ἐπειδή δέν λειτουργούσε βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ὁμοφωνίας, καὶ προπαντός, ἐπειδή δέν τούς βοηθᾶ νά προωθήσουν τίς ἐθνοφυλετικές τους θέσεις καὶ τή φιλοπρωτεία τους ἀνάμεσα στίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες.

* * *

ΑΝΤΙΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΠΑΠΙΚΕΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΙΣ

Ἐμ τί νομίσατε κ. Παπαθανασόπουλε; Μόνο ὁ π. Βασίλειος Θερμός, ὁ κ. Γιανναρᾶς, ὁ π. Φιλόθεος Φάρος, ὁ Ἀγουρίδης, ὁ κ. Σαββάτος, ὁ κ. Ζνζιούλας, ἥ Ἀκαδημία τοῦ Βόλου κτλ. μποροῦν νά διορθώνουν τούς Ἀγίους Πατέρες, τίς Οἰκουμενικές Συνόδους, τό Εὐαγγέλιο ἀκόμη καὶ τόν Χριστό;

Κοτζάμ μου «Πάπας τῆς Ρώμης», ὁ «ἀδελφός» τοῦ Παναγιώτατου, ὁ «ἐπίσκοπος τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης» - ἄρα καὶ πρῶτος τῇ τάξει ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας - ἀφένω ὅτι εἶναι καὶ Ἰησού-ίτης - νά μήν μπορεῖ νά διορθώσει τό Εὐαγγέλιο, τούς Ἀγίους Πατέρες, τίς Οἰκουμενικές Συνόδους καὶ τίς αὐτόλεκτες Δεσποτικές ἐντολές;

Σπάζω τό κεφάλι μου, κύριε Παπαθανασόπουλε, νά καταλάβω - χωρίς καμία ἐπιτυχία - γιά ποιό λόγο συνεχίζονται οἱ διάλογοι μέ τούς Ἀγγλικανούς, τούς Λουθηρανούς, τούς Παπικούς, ἀκόμη καὶ μέ τούς ἀλλόθροσκους.

Οἱ Προτεστάντες «χειροτονοῦν» «πρεσβύτερους» καὶ «ἐπίσκοπους» γυναικες, ὁμοφυλόφιλους καὶ λεσβίες, Ἀγγλικανός ἐπίσκοπος ἀρνήθηκε τή θεότητα καὶ τήν Ἀνάστασην τοῦ Χριστοῦ μέ τόν ἐνθρονιστήριο λόγο του καὶ ἐμεῖς ἀπότοποι συνεχίζουμε τούς διαλόγους μαζί τους!!!

Καί τώρα; Ὁ θεατρίνος αίρεσιάρχης τῆς Ρώμης, ἀφοῦ κάλυψε τούς παιδόφιλους φραγκοπαπάδες καὶ τά καθάρματα τῆς μαφίας τοῦ Βατικανοῦ, θυμήθηκε νά διορθώσει τόν Χριστό!!!

Καί ἐμεῖς; Ἡ ούντικη Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας ὑπέγραψε μαζί μέ τούς Παπικούς, τούς Ούντιες καὶ τούς Μονοφυσίτες συμφωνία «διακονωνίας».

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας ὑπέγραψε μέ τόν Πάπα οἰκουμενιστική Διακήρυξη στήν Κούβα, στό Φανάρι τόν ὑποδέχτηκαν μέ үμνους καὶ

ώδες πνευματικές, πού συνέταξε ό γνωστός και μή ἔξαιρετέος Ὅμηνογράφος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας π. Ἀθανάσιος Σιμωνοπετρίτης, - τί νά κάνουμε; Αὐτό εἶναι τό ὁμολογιακό φρόνημα ὅρισμένων Ἀγιορειῶν-, ὃ Πατριάρχης ἀντάλλαξε μέ τόν Πάπα λειτουργικό ἀσπασμό, ἐνῶ ἵστατο μέ ὠμοφόριο στό ἀντιθρόνιο στό Φανάρι, τόν προσφωνοῦν ἐπίσκοπο και Πάπα, ὅχι μόνον ὅταν συναντοῦνται μαζί του, ἀλλά και στόν ἐπίσημη ἀλληλογραφία τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέ τό Βατικανό, τό Φανάρι ἀποστέλλει ἀντιπροσωπεία στή «θρονική ἑορτή» τοῦ Βατικανοῦ και ὑποδέχεται Παπική ἀντιπροσωπεία στό Φανάρι κατά τή θρονική ἑορτή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, οἱ πλεῖστες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες συμπροσεύχονται και κάνουν κοινές ποιμαντικές παραστάσεις μέ Παπικούς και Προτεστάντες ἀκόμη και μέ ἀλλόθροπούς, παρεβρέθηκε ἀντιπροσωπεία ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας στήν «ἄγιοκατάταξη» τοῦ Βοϊτύλα, πήγε ἥ κορωδία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας νά τραγουδήσει τό «Happy birthday pope Francis» στό Βατικανό και last but not least - μέ τή Σύνοδο τῆς Κρήτης-κατοχυρώθηκε συνοδικά ὅτι οἱ αἵρετικοί εἶναι (ἀκουσον! ἀκουσον!) «έτερόδοξες Ἐκκλησίες!!!

·Ιδού τό ἄρθρο τοῦ κ. Γ. Παπαθανασόπουλου πού μᾶς ἔδωσε ἀφορμή γιά τή σύνταξη τοῦ πιό πάνω σχολίου.

Ο ΠΑΠΑΣ ΔΙΟΡΘΩΣΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

·Ο Πάπας διόρθωσε τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ. Συγκεκριμένα, ὅπως ἔγραψε ἥ ἔγκυρη ἰταλική ἐφημερίδα «Corriere della Sera» (7 Δεκεμβρίου 2017, σελ. 18), στόν Πάπα δέν ἄρεσε τό σημεῖο «...και μή εἰσενέγκης ἥμᾶς εἰς πειρασμόν» τῆς Κυριακῆς προσευχῆς, τήν ὁποία ὑπέδειξε στούς μαθητές του και σέ ὄλους τούς Χριστιανούς ὁ Χριστός νά λένε (δηλαδή τό «Πάτερ ἥμῶν»). ·Οπως εἴπε ὁ Πάπας, σέ συνέντευξή του πρός τόν θεολόγο Νιόν Μάρκο Πότσα, ἀλλαξε τό συγκεκριμένο σημεῖο τῆς προσευχῆς μέ τό «...και μή μᾶς ἔγκαταλείψεις στόν πειρασμό».

Βεβαίως ἥ ἔννοια τοῦ «μή εἰσενέγκης ἥμᾶς εἰς πειρασμόν» δέν εἶναι «μήν μᾶς ἔγκαταλείψεις», ἀλλά «μήν μᾶς εἰσαγάγεις σέ πειρασμό». Τό «εἰσενέγκης» εἶναι ὑποτακτική ἀορίστου τοῦ ρήματος εἰσφέρω. Τό λεξικό τῶν Liddell – Scott τό μεταφέρει στά νεοελληνικά ὡς «εἰσάγω». ·Η ἀπόδοση τοῦ ρήματος «εἰσενέγκης» στή Βουλγάτα, στή λατινική δηλαδή μετάφραση τοῦ πρωτούπου ἐλληνικοῦ κειμένου, ἀπό τόν Ἀγιο Ιερώνυμο, εἶναι πιστή. Χρησιμοποίησε τό ρῆμα «indulcere», πού σημαίνει «ἐμβάλλω», ὅμως μέ τή λογική του ὁ Πάπας δέν τήν δέχθηκε και τήν ἀλλαξε...

Καί ἔξηγοσε τό γιατί στή συνέντευξή του: «Εἶμαι ἐγώ πού ἀμαρτάνω, δέν εἶναι Ἐκείνος πού μέ ρίχνει στό πειρασμό, γιά νά δεῖ μετά πόσο εἶμαι ἀμαρτωλός. Αὐτός πού μᾶς εἰσάγει στόν πειρασμό εἶναι ὁ Σατανᾶς και αὐτό εἶναι τό ἔργο του. ·Ἐτσι ἥ ἔννοια τῆς δικῆς μας ἔρμηνείας εἶναι: ·Οταν ὁ Σατανᾶς μέ εἰσάγει στόν πειρασμό λέγω: σύ, σέ παρακαλῶ δός

μου τό χέρι, δόσ μου τό χέρι σου, ὅπως ἔκαμες, ὅταν ὁ Πέτρος βυθίζοταν καὶ ζήτησε τή βούθειά σου».

Εἶναι μία λογική καὶ φορτισμένη συναισθηματικά ἀποψη, πού ὅμως δέν εἶναι αὐτό πού εἴπε ὁ Χριστός.

Ἡ διόρθωση τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ ἀπό τὸν Πάπα προκάλεσε ἀντίδραση στούς ρωμαιοκαθολικούς θεολογικούς κύκλους. Ἡδη στή γαλλική μετάφραση δέν ἀκολουθήθηκε ἡ ἀποφασισθεῖσα ἀλλαγή, ἀλλά τὸ «...μή εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν» μεταφράσθηκε στὸ «μήν μᾶς ἀφίσεις νά εἰσέλθουμε σέ πειρασμό» καὶ αὐτή τῇ μετάφραση ἀκολουθοῦν καὶ οἱ Ἰσπανοί ρωμαιοκαθολικοί. Ἐπίσης στίν Ἰταλίᾳ οἱ περισσότεροι πιστοί ἐξακολουθοῦν νά λένε τό «Πάτερ ἡμῶν...» κατά τό κείμενο τοῦ Ἀγίου Ἰερωνύμου. Γιά νά περιορίσει τίς ἀντιδράσεις ὁ βιβλικός θεολόγος καὶ καρδινάλιος τῆς Φλωρεντίας Τζιουζέπε Μπετόρι ἔδωσε μία συμβιβαστική ἐξήγνωση στίν ἐπίσημη ἐφημερίδα τοῦ Βατικανοῦ «Osservatore Romano». Εἶπε ὅτι τό «Μή μᾶς ἐγκαταλείψεις» ἔχει διπλή σημασία: «μήν μᾶς ἀφίσεις ἐμεῖς νά μποῦμε στόν πειρασμό» ἀλλά καὶ «μήν μᾶς ἀφίσεις μόνους, ὅταν εἴμαστε μέσα στόν πειρασμό». Δηλαδὴ ἐκδοχές ἐρμηνείας τῆς ἀλλαγῆς πού ἐπέφερε ὁ Πάπας, μακριά ὅμως ἀπό τή δική του.

Ἡ πιό σοβαρή ἀντίρρηση ἦταν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μπροῦνο Φόρτε, τόν ὁποῖο ἐκτιμᾶ ὡς θεολόγο ὁ προηγούμενος Πάπας Βενέδικτος καὶ τόν ὁποῖο ὁ σημερινός Πάπας προβίβασε σέ γενικό γραμματέα τῆς πρόσφατης Συνόδου. Στό σχόλιό του πρός τήν Ἐπιτροπή Θείας Λατρείας τοῦ Βατικανοῦ σημείωσε: «Κατά τήν ἀποψή μου τό “Μήν μᾶς ἐγκαταλείψεις” εἶναι μία ἀτυχής ἐρμηνεία, διότι ὁ Θεός δέν μᾶς ἐγκαταλείπει ποτέ. Μέ πείθει ἀκόμη λιγότερο ἀπό τό “Μήν μᾶς εἰσαγάγεις...” ...”.

Ο Πάπας καὶ οἱ περί αὐτόν σύμβουλοι δέν ἔλαβαν ὑπόψη τους τίς ἐρμηνείες τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐπί τοῦ συγκεκριμένου σημείου τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς. Ἡ ἀλλαγή πού ἐπέφερε ὁ Πάπας εἶναι σοβαρότερη ἐκείνης τοῦ «Φιλιόκβε». Τότε, οἱ προκάτοχοι του ἀλλοίωσαν κείμενο Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Τώρα, ἐκείνος ἀλλοίωσε λόγο τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπό τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἀγιος Γρηγόριος ὁ Νύστος σημειώνει ὅτι ὁ Κύριος λέγοντας «Μή μᾶς εἰσαγάγεις στόν πειρασμό» προσθέτει ἀμέσως τό «Γλύτωσέ μας ἀπό τόν πονηρό». Καί περαιτέρω ἐξηγεῖ ὅτι προσευχόμαστε καὶ ζητᾶμε ἀπό τόν Θεό νά μήν μᾶς εἰσαγάγει σέ πειρασμό, ἐπειδή τόν ἀπεχθανόμαστε. Δηλαδὴ κάνουμε αὐτό πού κάνει ὅποιος ἀπεχθάνεται τόν πόλεμο, πού προσεύχεται καὶ ζητεῖ νά μήν ἀναμικθεῖ σ' αὐτόν. Ἐπίσης ὅποιος φοβᾶται τή φωτιά προσεύχεται νά μήν πέσει σ' αὐτήν καὶ ὅποιος τρέμει τή θάλασσα εὔχεται νά μή βρεθεῖ στήν ἀνάγκη νά ταξιδέψει στή θάλασσα. Ἐτσι ὅποιος φοβᾶται τή συνάντηση μέ τόν πονηρό εὔχεται νά μήν ὀδηγηθεῖ σ' αὐτόν. (Βλ. σχ. Ἀγ. Γρηγορίου Νύστος «Λόγοι εἰς την προσευχήν», Εἰσαγωγή, Κείμε-

νο, Μετάφραση, Σχόλια Ἀρχιμ. Παγκρατίου Μπρούσαλη, Ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, β' ἔκδοση, Ἀθῆναι 1989, σελ. 160-165).

‘Ο Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὄμολογοπής συσχετίζει τό «...Μή εἰσενέγκης ἥμᾶς εἰς πειρασμόν», μέ τό προηγούμενο αἴτημα τῆς Κυριακῆς προσευχῆς. Γράφει ὅτι ὅποιος δέν ἔχει καθαρό τὸν καρδιά του καὶ δέν ἔχει συγχωρήσει τοὺς ἄλλους, πέφτει, κατὰ παραχώρηση τοῦ Θεοῦ, σὲ δοκιμασίες, γιά νά μαλακώσει ἡ ψυχή του: «...Καί τῷ πειρασμῷ καὶ τῷ πονηρῷ κατά δικαίαν ἐκδοθήσεται κρίσιν, ἵνα μάθη καθαίρεσθαι πλημμελῶν, τάς κατ’ ἄλλων ἑαυτοῦ μορφάς ἀφαιρούμενος» (P.G. 90, 904). Ὁ Διονύσιος Ἀλεξανδρείας, σημειώνει σχετικά: «Διά τοῦ πειρασμοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νά συνεργασθοῦμε μέ τόν Θεό γιά τή λύτρωσή μας καὶ νά ἔχουμε τή χαρά τῆς ἐκπλήρωσής της» (ΒΕΠ 17, 258, 19-25). Καί ὁ Κύριλλος Ἱεροσολύμων ἔξηγε: «Προσευχόμαστε νά μήν εἰσέλθουμε σέ πειρασμό, γιατί τόν θεωροῦμε ὡς ἔνα χείμαρρο, τοῦ ὅποιου ἡ διάβαση εἶναι δύσκολη» (ΒΕΠ. 39, 261, 13-19).

Τό αἴτημα «μή εἰσενέγκης ἥμᾶς εἰς πειρασμόν», κατά τόν Διονύσιο Ἀλεξανδρείας, προσλαμβάνει τίς σωστές του διαστάσεις μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου στή Γεθσημανή, ὅταν προσευχόμενος στόν Πατέρα Του εἶπε: «Ἐδυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ’ ἔμοῦ τό ποτίριον τοῦτο», γιά νά προσθέσει ἀμέσως μετά: «Πλὴν οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ’ ὡς σύ» (Ματθ. κ' 39). Ὁπως γράφει, αὐτό πού ὁ Κύριος ἔκανε, νά ζητήσει μέν ἀπό τόν Πατέρα του νά Τόν ἀπαλλάξει ἀπό τίν δοκιμασία, ἀλλά τελικά νά Τοῦ πεῖ «Οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ’ ὡς Σύ» εἶναι πού μᾶς δίδαξε νά ζητᾶμε καὶ ἐμεῖς μέ τό «Πάτερ νήμῶν». (ΒΕΠ 17, 262, 19-38).

Οἱ σύγχρονοι Ἑλληνες καινοδιαθηκολόγοι μεταφέρουν στά νεοελληνικά περιφραστικά τόν λόγο τοῦ Κυρίου «Μή εἰσενέγκης ἥμᾶς εἰς πειρασμόν». Ὁ ἀείμνηστος Τρεμέλας μέ τό «μήν ἐπιτρέψεις νά πέσωμεν εἰς πειρασμόν» καὶ οἱ καθηγητές Π. Βασιλειάδης, Ι. Γαλάνης, Ι. Καραβίδόπουλος καὶ Γ. Γαλίτης «μή μᾶς ἀφήσεις νά πέσουμε σέ πειρασμό», εἶναι δηλαδή ἴδια μέ ἔκεινη τῶν Γάλλων ρωμαιοκαθολικῶν. Ἡ προσθήκη ὅμως στόν λόγο τοῦ Κυρίου ἐνός ἀκόμη ρήματος, «μή ἐπιτρέψεις» στήν πρώτη ἀπόδοση, «μή μᾶς ἀφήσεις» στή δεύτερη, ἀφήνει τό περιθώριο νά δίδεται ἡ ἐντύπωση ὅτι ὁ Κύριος μᾶς συνέστησε, γιά νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τόν πειρασμό, νά ζητᾶμε νά καταργηθεῖ τό αὐτεξούσιο καὶ ἡ ἐλευθερία μας, τά βασικά δηλαδή στοιχεῖα τῆς ὑπόστασής μας καὶ τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ.

* * *

*ΟΙ ΕΘΝΟΦΥΛΕΤΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ
ΑΚΑΘΕΚΤΟΙ, ΑΛΛΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ...*

Εἶναι γνωστά τά γεγονότα ἀναφορικά μέ τά ἐθνοφυλετικά καὶ οἰκουμενιστικά αἴσχη πού σημειώθηκαν στή Μόσχα μέ τήν εὐκαιρία τῆς φιέστας πού ὄργάνωσε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας (30.11-2.12.2017) γιά νά προβάλει τόν ἡγεμονικό της ρόλο στήν Ὁρθοδοξία.

΄Ορθότατα ἔπραξαν τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί ἡ Ἑκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί ἀρνήθηκαν νά συμμετάσχουν σ' αὐτή τήν ἐκτροπή.

΄Ο Πατριάρχης Μόσχας ἔδειξε τά δόντια του. Ὅβαλε τόν ἑαυτό του σέ υπερυψωμένο θρόνο, ἐνῶ σέ χαμπλότερους θρόνους κάθονταν οἱ Πατριάρχες Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καί Ἱεροσολύμων, ἃν καί προηγοῦνται τοῦ Μόσχας στά πρεσβείας τιμῆς.

Οἱ Ρῶσσοι ἐνδιαφέρονται μόνον γιά τόν ρωσσικό ἐθνοφυλετισμό, γιά τόν ἥγεμονισμό ἐπί τῶν Ὁρθοδόξων Ἑκκλησιῶν καί γιά τήν προώθηση τῶν συμφερόντων τῆς Ρωσικῆς ὘μοσπονδίας.

Οἱ ἑκκλησιαστικοί ἡγέτες τῆς Ρωσίας ζοῦν σέ αὐτοκρατορική χλιδή καί προβαίνουν σέ οἰκουμενιστικούς ἀκροβατισμούς ἐφάμιλλους τῶν Φαναριωτῶν.

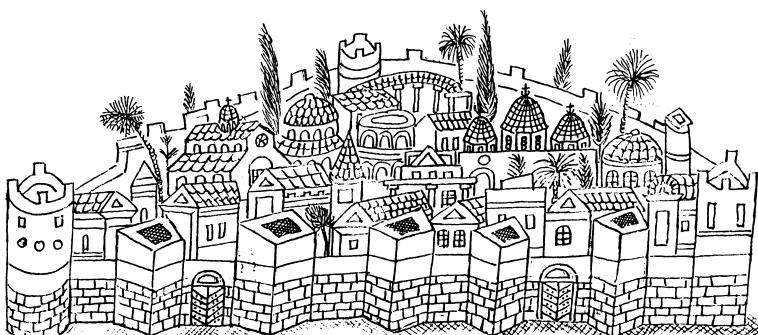
΄Η Ὁρθόδοξη Ἑκκλησία βρίσκεται σέ φοβερή δίνη. Ὁ Οἰκουμενισμός ἐπελαύνει. Μόνον στίς παραδοσιακές Ἑκκλησίες τῆς Βουλγαρίας καί τῆς Γεωργίας -καί σέ μεμονωμένους ἐπισκόπους ἄλλων Ἑκκλησιῶν- ἔχουμε ἐμπιστοσύνη.

Γιά τήν ὥρα τουλάχιστον μόνον οἱ Ἑκκλησίες τῆς Βουλγαρίας καί τῆς Γεωργίας εἶναι ἐκτός του ΠΣΕ καί ἀκολουθοῦν ὄρθόδοξη γραμμή γιά τούς διαλόγους μέ τούς αἵρετικούς καί γιά τή Σύνοδο τῆς Κρήτης.

Οἱ Οἰκουμενιστές αἰσθάνονται εὐφορία ἐπειδή -κατά κόσμον- φαίνεται ὅτι ἐπικρατοῦν. Δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ὁ Χριστός δέν θά ἀφρίσει τήν Ἑκκλησία Του νά πλανηθεῖ. Ὁ Οἰκουμενισμός τελικά θά καταδικαστεῖ συνοδικά καί οἱ ἐκπρόσωποί του θά ἀναθεματιστοῦν ἀπό μελλοντική Πανορθόδοξη Σύνοδο, πού θά πραγματοποιηθεῖ ὅταν ὁ Κύριος ἀποφασίσει ὅτι ἥρθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου.

Καμία ἀπολύτως ἀνησυχία γιά τήν ἔκβαση τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγώνα δέν ἔχουμε. Ἡ δική μας δουλειά εἶναι νά μετανοοῦμε καί νά ὅμολογούμε τήν πίστη μας. Ἡ ἔκβαση τοῦ ἀγώνα εἶναι ἐξ ὄλοκλήρου στά χέρια τοῦ Ἀγίου Θεοῦ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΕΛΕΒΑΝΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ - ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

‘Αρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, Τρέφοντας τό λαό τοῦ Θεοῦ, Ἐκδ. «Ἄγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός», Σταμάτα 2017, σ. 402.

Ινέωξε δέ Ἰωσήφ πάντας τούς σιτοβολώνας καὶ ἐπάλει πᾶσι τοῖς Αἰγυπτίοις» (Γέν. μα' 56). Ἐκεῖ πάει ἡ σκέψη μου βλέποντας τόν τίτλο τοῦ βιβλίου τοῦ ἀσιδίμου Γέροντος, τό ὅποιο ἐπιμελήθηκε μέ τῇ γνωστῇ του μεθοδικόπτα, ἀκρίβεια ἀλλά καὶ ἐργατικόπτα ὁ π. Ἰωάννης Κωστώφ (πνευματικό τέκνο τοῦ π. Ἐπιφανίου). Πρόκειται γιά ἀπομαγνητοφωνημένες ὅμιλεις – συζητήσεις τοῦ π. Ἐπιφανίου «τίς ὅποιες εἶχε ἐκφωνήσει στὸ παρεκκλήσιο τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Ὁμονοίας». Ἐπιτέλους! Ὁ Θεός δὲν εἶναι μόνο Θεός τῆς ὑπομονῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς παρακλήσεως. «Ἔισι στούς δύσκολους καιρούς μας θά ἔχουμε τόν ἀγιοπνευματικό, πατερικό, παραδοσιακό λόγο τοῦ Γέροντος, ὁ ὅποιος «λαϊλῶν ἐκ τῶν βίβλων» μπορεῖ νά ἀναπαιύει τόν λαό τοῦ Θεοῦ, τρέφοντάς τον πνευματικά. Ὁ νέος Ἰωσήφ π. Ἐπιφάνιος δέν πωλεῖ ἀπό τούς σιτοβολώνας του, σάν τόν βιβλικό Ἰωσήφ, ἀλλά πᾶσι χαρίζεται.

Τό θεματολόγιο τοῦ βιβλίου, δύναται μᾶς πληροφοροῦν τά Περιεχόμενα, ἀπτεται τῶν ἑξῆς θεμάτων: Περί δημιουργίας καὶ ἀπολυτρώσεως, Περί τοῦ Κυρίου, Περί Θεοτόκου, Περί πρεσβείας τῶν Ἀγίων, Περί τῆς Ἀγίας Γραφῆς, Περί ἐπιδράσεων στὴ Γραφή, Περί Παραδόσεως, Περί αἵρεσεως καὶ αἱρετικῶν, Περί ἐνόντων στὸν Ἑκκλησία, Περί σταυροῦ, Περί εἰκόνων, Περί Παπικῶν, Περί συμπροσευχῶν, Περί Μυστηρίων, Περί ἀφορισμοῦ, Ἀνατολικές Θρησκείες, Θειότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ, Ἐπιδράσεις στὸ Χριστιανισμό, Περί ἐπιδράσεων τοῦ Χριστιανισμοῦ, Τό ἀνθρώπινο μυαλό, Ὅποι τοῦ λαοῦ, Ἡ «ἀνάσταση» τοῦ φακίρων, Ἀντιδράσεις τῶν Χριστιανῶν, Περί θαυμάτων, Περί ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀπ. Παύλου, Περί προφητῶν, Περί μέλλοντος καὶ ἀντικρίστου, Περί πλάνης καὶ ἀληθείας, Περί χρησιμοποίησεως τῶν ἐτεροδόξων, Τά μαθηματικά τοῦ Θεοῦ.

Δειγματοληπτικῶς παραθέτουμε μιά θέση τοῦ ἀείμνηστου Γέροντος περί Διαλόγου: «Ἄν οἱ διάλογοι, ὁ συμπνευματισμός αὐτός γίνεται κωρίς ὑποκωρήσεις σέ σσα ὄρίζουν οἱ ἵεροι κανόνες δέν βλάπτει. Ἄν δύναται ἀρκίζουν οἱ συμπροσευχές κλπ., ἐκεὶ ἀμβλύνεται τό Ὁρθόδοξο αἰσθητήριο τοῦ λαοῦ μας καὶ γίνεται ζημιά». Σήμερα πού οἱ διάλογοι γίνονται κάριν τῶν διαλόγων καὶ οἱ συμπροσευχές, ἐν ὡμοφορίῳ καὶ ἐπιτραχηλίῳ, δίνουν καὶ πάρνουν σέ ὅλα τά μίκη καὶ πλάτη τῆς Ὑψηλού, μάλιστα δέ μετά τίνιν κακόφημη ἀπόφαση τοῦ Κολυμβαρίου περί «ἐτεροδόξων Ἑκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν», ἡ θέση τοῦ Γέροντος περί ἀμβλύνσεως τοῦ ὄρθιοδόξου αἰσθητήριου τοῦ λαοῦ μας καὶ περὶ τῆς ζημιᾶς πού προκαλεῖ ὁ λαϊκός οἰκουμενισμός ἐπιβεβαιώνεται μέ τόν πανηγυρικότερο τρόπο. Δυστυχῶς. Σπεύσατε, λοιπόν. Ἀδράξετε, ὅχι μόνο «πέντε λίθους λείους ἐκ τοῦ κειμάρρου», ἀλλά βέλεμνα (βέλη) καὶ ξίφη ἀπό τό πνευματικό ὄπλοστάσιο τοῦ π. Ἐπιφανίου. Καιροί οὐ μενετοί.

* * *

‘Ἐπιφανίου Ἰ. Θεοδωροπούλου, Ἀρχιμανδρίτου, Ἀρθρα, Μελέται, Ἐπιστολαί, τόμος Β’, Μείζονες παρεμβάσεις 1, «Ἐκδ. Ἀγ. Ἰωάννης Δαμασκηνός», Σταμάτα 2017, σ. 392.

‘Ο ἀσιδίμος Ἀρχιμανδρίτης, στό παρόν βιβλίο, καθίσταται ὅμιος «ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ,

* Στό παρόν τεῦχος δημοσιεύουμε ὅλα τά βιβλία πού μᾶς στάλπικαν μεταξύ 1.9.2017 καὶ 1.1.2018.

ὅστις ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινά καὶ παλαιά (Ματθ. 19' 52). Μιλᾶμε γιά τό Β' τόμο τοῦ ἔργου πού κυκλοφορεῖ, Θεοῦ εὐδοκίσαντος, δεκαετίες ὀλόκληρες μετά τόν Α' τόμο. Γνωρίζουν οἱ παροικοῦντες τίν 'Ιερουσαλήμ ὅτι ὁ πρῶτος εἶδε τό φῶς τῆς δημοσιότητος zῶντος τοῦ Γέροντος. 'Ιδού, ὅμως, πού ὁ χαλκέντερος 'Ἐπιμελητής –π. 'Ιωάννης Κωστώφ – παραθέτει ἐνώπιόν μας τράπεζαν πνευματικήν, ὅχι σάν αὐτήν τοῦ ἀρχιευνούχου 'Ασφανέζ (Δάν. α'). Τουναντίον μᾶς καλεῖ νά γευθοῦμε τό ἄριστόν τοῦ π. 'Ἐπιφανίου.

'Ο πίνακας τῶν Περιεχομένων εἶναι ἐνδεικτικός τῆς ἀξίας τοῦ ὅλου τόμου. Θέματα ὅπως λ.χ. 'Η παράβασις τῶν 'Ιερῶν Κανόνων, 'Ο ἔλεγχος τοῦ κλήρου, Μεταθέσεων συνέχεια, 'Ο πολιτικολογῶν ἐπίσκοπος, Περί τοῦ μεταθετοῦ, Παλαιομερολογητικόν zήτημα, Νέοι καιροί, Νέα πῆθι κτλ., μᾶς βοηθοῦν νά ἀντιληφθοῦμε τό εύρος, ἀλλά καὶ τό βάθος τῶν στοχευμένων παρεμβάσεων τοῦ Γέροντος στά ἐκκλησιαστικά δρώμενα, ὥδη ἀπό τίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 50. 'Εντοπίζουμε, ἐπίσης, 'Ἐπιστολές πρός κακόφρονες αριθτεικούς διατυπωμένες μέ εύγένεια ἀλλά καὶ παρροσία, ὅπου ὁ συντάκτης ὑπερασπίζεται μέ οὐσιαστικά ἐπιχειρήματα τίν πίστιν τίν ἀμώμητον. 'Άλλες 'Ἐπιστολές ἀπευθύνονται σέ ἀπίλοντος καὶ ἄγνωστους ἀνθρώπους, ἀλλά καὶ σέ πρόσωπα τοῦ δημόσιου βίου, ἀρχιεπισκόπους, ἐπισκόπους, πανεπιστημιακούς καθηγητές, δημοσιογράφους, ἐκδότες.

'Από τή μιά ἀποτελοῦν μνημεῖα ἑλληνικοῦ λόγου καὶ ἀπό τίν ἀλλη τό μεῖζον, βρίθουν ἐπιχειρημάτων μέ τά ὁποῖα προασπίζεται ὁ π. 'Ἐπιφανίος τίς ἀπόφεις του γιά θέματα ἐκκλησιαστικά ἀλλά καὶ ἐλέγχει μετά παρροσίας οὐ τῆς τυχούσης. Σκέψη καθαρή, ἐπιχειρήματα ἀτράντακτα καὶ γλώσσα ρέουσα καὶ λαγαρή συνθέτουν τά κείμενα τοῦ π. 'Ἐπιφανίου.

Διαβάζουμε, σέ Ψήφισμα τοῦ Φοιτητικοῦ Θεολογικοῦ Συνδέσμου στίς 16.1.1952, (τοῦ ὅποιου συντάκτης πῆταν ὁ ἀσίδημος 'Αρχιμανδρίτης, λαϊκός τότε) τά πιό κάτω: ('Ο Φοιτητικός Θεολογικός Σύνδεσμος), «διαμαρτύρεται ἐντόνως διά τίν κειροτονίαν νεαρόν καὶ μηδέ τίν ἐφηβικήν ἡλικίαν διανυσάντων κληρικῶν, καὶ διά τίν συνεπείᾳ τούτου κατάφωρον καταπάτησιν τοῦ ΙΑ' Κανόνος τῆς ἐν Νεοκαισαρείᾳ Σύνοδου, τοῦ ΚΑ' τῆς ἐν Καρθαγένη καὶ ιδίᾳ τοῦ ΙΔ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς, ὅριζοντος αὐταῖς λέξεοι: «Πρεσβύτερον πρό τῶν τριάκοντα ἑτῶν μή κειροτονεῖσθαι, κάν πάνυ ἥ ὁ ἀνθρωπος ἀξίος... ὁμοίως μήτε διάκονος πρό τῶν 25 ἑτῶν».

Σήμερον δέ τί γίνεται; Φρίξον πῆλε! Οι 'Ιεροί Κανόνες ἔχουν παραμεριστεῖ μέ πρωτοφανῆ σκαιότητα ἀπό τούς Οἰκουμενιστές, πού τούς ἐνθυμοῦνται ὅταν θά δικάσουν... τούς ύπερμαχους τῶν 'Ιερῶν Κανόνων!!! Συνεπάσις μήν ἀναβάλλετε. Στριξατε, ἐδῶ καὶ τώρα, τό ἔργο τοῦ π. 'Ιωάννη Κωστώφ, ὃστε νά ὀλοκληρώσει τίν πνευματικήν αὐτήν πανδαισία στούς χαλεπούς καιρούς πού ζοῦμε. Δέν θά τό μετανοιάσετε.

* * *

'Αρχιμ. 'Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, *Γεύσασθε καὶ ἵδετε*, 'Εκδ. "Αγ. 'Ιωάννης ὁ Δαμασκηνός, Σταμάτα 2017, σσ. 427.

Παρέλαφα μετά καρᾶς τόν ὃς ἄνω τόμο, τοῦ ὅποιου τίν ἐπιμέλεια εἶχε πάλιν ὁ ὀτρρός καὶ ἀκούραστος π. 'Ιωάννης Κωστώφ. 'Ο τίτλος κτυπά κατευθείαν κέντρο. Τό ἀντιλαμβάνεται ὁ ἀναγνώστης μόλις προχωρήσει στίν ἀνάγνωση μερικῶν ἀράδων. Τά θέματα, πού ἀναλύονται ἀπό τό Γέροντα 'Ἐπιφανίο μέ τή γνωστή του κειμαρράδη εύφραδεια καὶ τίν ἀναντιλεκτή θεολογική του ἐπάρκεια, εἶναι πολλά, ποικίλα καὶ, πρό πάντων, ἐνδιαφέροντα καὶ ἐπί τῆς οὐσίας.

'Ο ἐπιμελητής π. 'Ιωάννης τά ἔχει ταξινομίσει θεματικῶς ὡς ἀκολούθως:

- α) Περί ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων,
- β) Μέ ἀφορμή τά ἐκκλησιαστικά τοῦ 1987,
- γ) Μοναχισμός, καὶ
- δ) 'Ἐρμηνευτικά.

Τό περιεχόμενο τοῦ βιβλίου ἀποτελεῖται ἀπό ἀπομαγνητοφωνημένες ὄμιλίες – συζητήσεις τοῦ Γέροντος μετά τή Θεία Λειτουργία στίν ἐκκλησία τῶν Τριῶν 'Ιεραρχῶν (Μενάνδρου 4) στίν 'Αθήνα.

'Εστιάζω δειγματολογικῶς τίν προσοχή μου σ' ἔνα καίριο καὶ κύριο θέμα τῶν ἡμερῶν μας,

αὐτό τῶν Οἰκουμενιστῶν. Λέγει ὁ Γέροντας: «Οἱ Οἰκουμενιστές εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι πιστεύουν δῆτα καὶ οὐ Ὁρθοδοξία καὶ οἱ Παπισμός καὶ οἱ Προτεστάντες, ὅλοι ἔχοντες μέρη τῆς ἀληθείας. Ἡ ἀληθεία εἶναι ἔνα εἶδος καθρέφτη, ὁ ὅποιος ἔσπασε καὶ ἔχει γίνει διάφορα κομμάτια. Καὶ ἔνα κομμάτι πᾶν τὸ τρία ἔχοντα οἱ Καθολικοί, ἀλλὰ τόσα οἱ Ὁρθόδοξοι, ἀλλὰ τόσα οἱ Προτεστάντες. Πρέπει ὅλα αὐτά τὰ κομμάτια νά τά μαζέψουμε γιά νά ἀπαρτίσουμε πάλι τὸν καθρέφτη. Αὐτός εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός. Ἐνα εἶδος συγκριτισμοῦ. Εἶναι ἔνα εἶδος αἱρέσεως ὁ Οἰκουμενισμός. Θά ἐλεγα βαρυτάτης αἱρέσεως.

Ἐμεῖς πιστεύουμε δῆτα ἡ ἀληθεία δέν θρυμματίστηκε ποτέ. Ἡ ἀληθεία σώζεται ἀκεραία στὸν Ἐκκλησία. Ὁ Κύριος, ὁ Ὄποιος εἴπε δῆτα θά στείλη τὸ Πνεῦμα τὸ Ἀγιο, τό Ὄποιο θά μᾶς ὁδηγήσῃ, τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς διαδόχους τους, «εἰς πᾶσαν τὴν ἀληθείαν» (*Ιω. ις' 13*) δέν ἐψεύσθη. Ὁ Κύριος εἴπε τὴν ἀληθείαν καὶ πάντοτε ἐλέγε τὴν ἀληθείαν καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας πᾶλθε «ἴνα μείνη μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰώνα» (*Ιω. ιδ' 16*), μέ τὸν Ἐκκλησία Του. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχασε, λοιπόν, ποτέ τὴν ἀληθείαν. Ἡ ἀληθεία εἶναι σπίνη Ἐκκλησία καὶ ἔξω ἀπό τὸν Ἐκκλησία ὑπάρχει πλάνη. Σπέρματα ἀληθείας μπορεῖ νά ὑπάρχουν, ἀλλά ὅχι ή ἀληθεία καθολική, ὀλόκληρη, ἀκέραια».

«Δρόσος» Αερμών ἡ καταβαίνουσα, ψαλμικῶς, ἐπί τά ὅρη Σιών» ἡ φωνή τοῦ Γέροντος Ἐπιφανίου. Συντρίβει τά ἔωλα ἐπιχειρήματα τῶν Οἰκουμενιστῶν «ώς σκεύη κεραμέως» καὶ τά ἐκριζώνει «ώσει κόρτον δωμάτων». Τό λοιπόν, δροσίσατε τάς ψυχάς σας.

* * *

Ἐπιφανίου Ἰ. Θεοδωροπούλου, Ἀρχιμανδρίτου, Ἀρθρα, Μελέται, Ἐπιστολαί, Τόμος Γ', Σταμάτα 2017, σσ. 376.

Χαρᾶς πεπλήρωται ὁ ρέκτης κληρικός καὶ ἐπιμελητής τοῦ παρόντος π. Ἰωάννης Κωστώφ, διότι διαπιστώνει δῆτα οἱ πολλοί κόποι στούς ὅποιους ὑπεβλήθη πρό πολλῶν ἐπῶν ἀποδίδουν καρπούς. Μεγάλο κι η ἱκανόποιόν μας διότι ἔχουμε ἐνώπιον μας καὶ τὸν Γ' τόμο τῆς σειρᾶς «Ἀρθρα, Μελέται, Ἐπιστολαί». Πρόκειται γιά δημοσιεύματα, ἀπό τὸ πλούσιο ἀρχεῖο τοῦ Γέροντος Ἐπιφανίου, κειμένων του (κατά κύριον λόγον Ἐπιστολῶν) πού ἔστειλε ἀπό τίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 70 μέχρι τὸ 1988. Ἀναφορικά μέ τούς ἀποδέκτες τῶν ἐν λόγῳ ἐπιστολῶν ἔχουμε ἐπιστολές πρὸς τὸν Οἰκουμενικό Πατριάρχη Δημήτριο, πρὸς Ἀρχιεπισκόπους τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τὸν Ἱερώνυμο Α' καὶ τὸν Σεραφεῖμ, ἀλλά καὶ πρὸς ἐπισκόπους οὐκ διλύγους. Δέν λείπουν καὶ ἐπιστολές πρὸς δημοσιογράφους καὶ ἐφομερίδες, ἀλλά καὶ μοναχούς σάν τὸν π. Θεόκλητο Διονυσίατα καὶ τὸν Γέροντα Ἐφραίμ Κατουνακιώτη. Ἐντοπίζουμε, ἐπίσης, ἐπιστολές πρὸς θεολόγους, ὅπως τὸν Π. Νέλλα καὶ τὸν Ν. Νικολαΐδην, ἀλλά καὶ πνευματικά του τέκνα, ὅπως τὸν π. Σωφρόνιο (Μιχαήλ) Μιχαπλίδην.

Τά θέματα τῶν ὅποιων ἄπιεται ὁ παρὼν τόμος εἶναι πολλά. Ο π. Ἐπιφάνιος ἀσχολεῖται, μεταξὺ ἀλλών, καὶ μέ τὴν κρίσιν πού ταδάνισε τὴν ἐν Κύπρῳ Ἐκκλησία τὴν δεκαετία τοῦ 70 καὶ μέ εὐγένεια καὶ πατρική ἀγάπη παρουσιάζει τί λένε ἐπί τοῦ θέματος οἱ Ἱεροί Κανόνες, χωρὶς προσωποληψία η ἐμπάθεια, ἀλλά μέ μόνο κίνητρο τὴν ἀληθείαν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Ἐκκλησία.

Οταν, γύρω στά 1986, τὸ Ἑλλαδικό κράτος, ἐπί διακυβερνήσεως τοῦ ἀληστού μνήμης ΠΑΣΟΚ, ἐπεχείρησε νά οἰκειοποιεῖ τὴν ἐκκλησιαστική περιουσία, ὁ Γέροντας βρέθηκε στὸν πρώτο γραμμή τοῦ ἀγῶνος. Σημειώνει ἐνδεικτικά σὲ ἐπιστολή του πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ: «Πόλεμος ἀκήρυκτος μέν ἀλλά συστηματικός, συνεχής, ἀνελεής καὶ ἀκατάπαυστος ἔχει ἔξαπολυθεῖ κατά τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ πλέον πρόσφατοι ἀπειλαὶ εἶναι δύο: Ἡ ἀρπαγὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καὶ η θέσπιση ὅριου ἀλικίας διά τοὺς ἀρχιερεῖς». Μέ τό ἀδιαμφισβήτητο κύρος πού τὸν χαρακτήριζε, καίτοι πρεσβύτερος, ἔδινε συμβουλές, κατευθυντήριες γραμμές καὶ καθοδήγηση περὶ τοῦ πρακτέου στὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ στούς ἐπισκόπους ὃστε ὁ ἀγώνας αὐτός νά ἀποβεῖ νικηφόρος.

Αὐτό, φυσικά, δέν τοῦ ἔπρατε μέ ὄντεροβουλίᾳ, ὃστε νά κερδίσει ἀξιωμά τι, οὕτε ἐπεδίωκε τὸν προσάγωγό του σὲ ἐπίσκοπο. Διαβάζουμε στὸν πιό πάνω ἐπιστολή: «Εἶμαι στὴν διάθεσίν σας παραμένων βεβαίως πάντοτε ἀμετακινήτως εἰς τὸ προσφίλές μοι καὶ καθέλγον με περιθώριον, μακράν θέσεων καὶ υψηλῶν ἀξιωμάτων». Νά ἀναφέρουμε τὴ ρήση τοῦ προφήτου Ἰερεμίου «τί

τό ἄκυρον πρός τόν σίτον»; *“Ανευ ἀντιλογίας «πάει γάντι» στήν προκειμένη περίπτωση.*

* * *

Γεώργιου Ι. Μαντζαρίδη, Χρόνος και ἄνθρωπος, Ἐκδ. Ἱ. Μ. Μονῆς Βατοπαιδίου, “Άγιον” Ορος 2017, σσ. 230.

Δέν είναι ἄγνωστος στό ἀναγνωστικό κοινό ό Καθηγητής Γ. Μαντζαρίδης. *“Υπῆρξε ἀκαδημαϊκός διδάσκαλος ού τυχών, εὐπαίδευτος Θεολόγος καὶ ὁμότιμος Καθηγητής τοῦ ΑΠΘ, ὅπως καὶ ἐπίτιμος Καθηγητής τῶν πανεπιστημάτων Βουκουρεστίου καὶ Ἰασίου. Εἶδε ἔργα του νά κυκλοφοροῦν καὶ στήν ίασική, ρουμανική, ἀγγλική, ρωσική καὶ γερμανική γλώσσα.*

Στό παρόν (πού είναι δεύτερη ἔκδοση, βελτιωμένη) ό Καθηγητής Μαντζαρίδης καταπάνεται μέ τή σχέση τοῦ ἄνθρωπου μέ τό χρόνο, θέμα εὐρύτατο καὶ ὅχι εύχερές, ὁπλισμένος μέ τή γνωστή του ἐπιστημονική ἐπάρκεια.

Τό ἔργο κωρίζεται στά πιό κάτω κεφάλαια:

· Ή προβληματική του χρόνου.

Χρόνος καὶ χώρος,

Χρόνος καὶ ζωή,

Χριστός καὶ χρόνος,

· Έκκλησία καὶ χρόνος,

Χρόνος μετανοίας,

· Ή διαχρονική παράδοση,

· Ή βιολογική ἀσυνέχεια τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ ἡ πνευματική συνέχεια τῆς Έκκλησίας,

· Η μεταμόρφωση τοῦ χρόνου καί,

· Ο λειτουργικός χρόνος.

Στήν ἀρχή τοῦ τελευταίου κεφαλαίου σημειώνει ἐνδεικτικά: *«· Ή Έκκλησία μέ τίς γιορτές καὶ τίς ἀκόλουθες τῆς ἐνεργοποιεῖ μέσα στό χρόνο τό ἔργο τῆς θείας οἰκονομίας. Έτσι ἔξαγιάζει καὶ μεταμορφώνει τόν χρόνο τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἐνῶ παράλληλα τον ἐνοποιεῖ καὶ τόν προσανατολίζει στήν ἐσχατολογική του προοπτική στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ».*

Γράφει ἐπίσης σχετικά μέ τή σχέση τοῦ χρόνου μέ τή μετάνοια: *«Ο χρόνος τῆς ζωῆς τοῦ ἄνθρωπου προσφέρεται ώς «καιρός» μετανοίας. Καὶ ἐφόσον ἡ ζωή τοῦ ἄνθρωπου ἐκδιπλώνεται μέ ταυτόχρονη ἀλλοιοριώση του ἀπό τόν Θεό, ὀλόκληρο τό διάστημά της πρέπει νά χρησιμοποιεῖται γιά τίν ἅρση τῆς ἀλλοιοριώσεως αὐτῆς. Ο χρόνος πού ἐκδαπανᾶται κωρίς μετάνοια είναι χαρένος γιά τίν πνευματική ζωή τοῦ ἄνθρωπου. Χωρίς τή μετάνοια ό ἄνθρωπος ὑπόκειται στά πάθη του καὶ ἀναπτύσσεται παρά φύσιν. Φαλκιδεύει τίν πραγματική του προκοπή καὶ ματαιώνει τίν ὄλοκλήρωσή του ώς προσώπου».*

Τῷ ὄντι ἄφογη ἡ ἀνάλυση τοῦ θέματος ἀπό τό συγγραφέα πού, σέ τελική ἀνάλυση, καλεῖ τόν ἀναγνώστη νά δεῖ τόν χρόνο, πού φαίνεται ἀν τόν ἀντικρύσει κανείς ἐπιφανειακά, σάν κάτι τό οὐδέτερο, ώς προθάλαμο τῆς αἰωνιότητος. Ούσιαστικά τό ἔργο ἀντικεῖ τίν λειτουργική αἴτηση τοῦ ἱερέως, πού συμπυκνώνει τό νόημα τοῦ χρόνου στά ἔξης λόγια: *«τόν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι παρά τοῦ Κυρίου αἴτησώμεθα».*

Τί νά προσθέσουμε ἐμεῖς στά πιό πάνω, πού τά λένε ὅλα, τόσο περιεκτικά καὶ λακωνικά: Τίποτε, ἐκτός ἀπό τίν ἀπόκριση τοῦ λαοῦ στήν αἴτηση αὐτῆς: *«Παράσκου Κύριε»* καὶ νά εὐχαριστήσουμε παράλληλα τό συγγραφέα γιά τίν ἀριστοτεχνική καὶ τόσο κατατοπιστική παρουσίαση τοῦ θέματος.

* * *

Δρος Ἀθανασίου Παπᾶ, Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκιδόνος, *Ρινήματα ἀπό τό Βόσπορο Γ΄*, Ἐκδ. Πατριαρχικοῦ Ἰδρύματος Πατερικῶν Μελετῶν, Θεσσαλονίκη 2009, σσ. 469.

Τό παρόν πολυσέλιδο πόνημα ἀποτελεῖ τόν Γ΄ τόμο τῶν Ρινημάτων. Πρόκειται γιά μιά

«συλλογή σκόρπιων καί συντόμων, κατά τό μᾶλλον καί ἵττον, κειμένων» τοῦ Σεβασμιώτατου «τά όποια περιλαμβάνουν μελέτες καί σημειώματα θεολογικοῦ, τεχνοκριτικοῦ, ἀρχαιολογικοῦ, ιστορικοῦ, πολιτισμικοῦ, κοινωνικοῦ, οἰκολογικοῦ, καί ἄλλου χαρακτῆρος, ὁδοιπορικά, προσλαλίες, χαιρετισμούς», ἀπό τό 1960 μέχρι τό 2009.

Τά θέματα μέ τά όποια καταπίνεται ὡς Σεβασμιώτατος συγγραφέας εἶναι –δηποτες ἀναφέρθηκε— πολλά καί ποικίλα. Πρωτίστως ὡς συγγραφέας ἀποδεικνύεται δεινός κειριστής τοῦ λόγου.

Στέκομαι κατ' ἀνάγκην στό σχολιασμό τῆς πατριαρχικῆς ἐπισκέψεως στήν Τεργέστη, Ἀκρονήστη καί Ρώμη (3-7.3.2008). Ο Σεβασμιώτατος περιγράφει μεταξύ ἄλλων οἰκουμενιστική συνάρθροισθ στή φραγκοκληποσία Σάν Τζιούστο τῆς Τεργέστης, παρουσίᾳ τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου, παπικοῦ «ἐπισκόπου» καί ἀπάντων τῶν ἑκπροσώπων τῶν προτεσταντικῶν ὁμάδων. Ἐπίσης οἰκουμενιστική συνάντηση ἔλαβε χώρα σέ φραγκοκληποσία τῆς Ἀκρονήστης. Σκανδαλίζει ἀφόρητα ὡς οἰκουμενιστικός ἑσπερινός στήν ἑκκλησία τοῦ Ἅγιου Νικολάου τῆς Τεργέστης, ὅπου σύμπας ὡς ἔσμός τῶν αἵρετικῶν δύλωσε παρών.

Ο Σεβ. Ἀθανάσιος περιγράφει περιχαρῆς τά συμβάντα λέξις καί δέν συμβαίνει τίποτε τό μεμπτόν. Οὔτε ἀπαγορευτικοί Ἱεροί Κανόνες ὑφίστανται κατ' αὐτόν, οὔτε ἐπικρέμμαται ἡ ποινή τῆς καθαιρέσεως εἰς τούς μετά τῶν αἵρετικῶν συμπροσευχομένους.

Ο Σεβ. σημειώνει, ἐπίσης, γιά τίν ἐπίσκεψην τοῦ Πατριάρχη στό Βατικανό: «Ἡ Ἁ. Ἀγιότης (ἐννοεῖ τόν Πάπα Βενέδικτο) προσυκκήθη μετά τοῦ Παναγιώτατου εἰς τό παρεκκλήσιον Οὐρβανοῦ Ἡ' τῶν «ἀποστολικῶν Ἀνακτόρων». Τό νά ἐκπλαγεῖ κανείς γιά τίς ἀντικανονικές ἐνέργειες τοῦ Παναγιώτατου ἰσοδυναμεῖ μέ παραβίαστιν ἀνοικτῆς θύρας. Ὁμως ἔμετις οἱ ἐλάχιστοι καί διαμαρτυρόμαστε ἐντόνως καί δέν κειροκροτοῦμε τόν συνευδοκοῦντα Σεβ. Χαλκιδόνος. Ἡ ἐμμονή κι ἐπιμονή στήν ἐφαρμογή τῶν Ἱερῶν Κανόνων δέν εἶναι ἔκφραση συντροπικότητας. Εἶναι ἀπλά συμμόρφωση μέ τήν Παράδοσην τῆς Ἑκκλησίας, τῆς ὁποίας πρέπει ὡς ἐπίσκοπος νά εἶναι ὡς –κατά κύριον λόγον— ἔκφραστής καί φύλακας.

* * *

Οσίου Ἰγνατίου Μπριαντσιανίνωφ, Δόξα τῷ Θεῷ καὶ περί προσευχῆς, Μετάφραστο – Ἐπιμέλεια Πέτρου Μπότσο, Ἀθήνα 2017, σσ. 119.

Δέν ἀποκάμνει ὡς καλός μεταφραστής Πέτρος Μπότσος, ἀπό τοῦ νά μᾶς καθιστᾶ ὄμοιτρά- πεζους τῶν Ἀγίων μέ τήν πνευματική πανδαισία καί τήν ψυχοτρόφο τράπεζα πού μᾶς παραθέτει μέ τίς ἐκδόσεις του. Αὐτή τή φορά μᾶς καλεῖ νά ἀντλήσουμε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης, ἀπό τά ἔργα τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰγνατίου (Μπριαντσιανίνωφ) ἐπισκόπου Καυκάσου καί Σταυρουπόλεως.

Σημειώνουμε –ἐν προκειμένῳ— ὡς τίπλος τῆς πραγματείας τοῦ Ἅγιου «Δόξα τῷ Θεῷ» πρό- ἔρχεται ἀπό τό ἔργο τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου «Περί τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ». Ο Ἅγιος Ἰγνάτιος ὑπογραμμίζει, μεταξύ ἄλλων, καί τά ἀκόλουθα: «Δόξα τῷ Θεῷ. Λόγια θριαμβευτικά! Λόγια πού διακηρύσσουν τήν νίκην! Λόγια πού προκαλοῦν χαρά σέ ὅλους τούς πιστούς δούλους τοῦ Θεοῦ, φόβο σ' ὅλους τούς ἔχθρούς του καί τήν καταστροφή τῶν ὅπλων τους. Ὁπλο τους εἶναι ἡ ἀμαρτία, ὅπλο τους εἶναι ὡς σφρακτός νοῦς καί ἡ ἐκπεσμένη ἀνθρώπινη σοφία. Ἡ σοφία αὐτή γεννηθήκε μετά τήν πτώση, γενεσιούργος αἵτια τής εἶναι ἡ ἀμαρτία.

Ἐν ὀλίγοις ὡς Ἅγιος μέ τό διεισδυτικό του βλέμμα καί τή γνωστή του ὀξυδέρκεια βοηθά τόν ἀναγνώστη νά ἐννοήσει δότι ἡ δοξολογία τοῦ Θεοῦ δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς καθῆκον καί ὑποχρέωση τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά ταυτόχρονα γεμίζει μέ χαρά καί εὐφροσύνη αὐτόν πού προφέρει διαρκῶς: «Κύριε τά κείλη μου ἀνοίξεις καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τήν αἴνεστίν σου». Μαζί μέ τόν Ψάλμωνδό συμψάλλει ἐν ἀγαλλιάσει: «Ἄσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἔως ὑπάρχω».

Ἀναφορικά μέ τό Β' κεφάλαιο τοῦ ἔργου «Περί προσευχῆς», αὐτό εἶναι παρέμένο ἀπό τό ἔργο τοῦ Ἅγιου «Προσφορά στό σύγχρονο Μοναχισμό». Ἀπ' αὐτό σταχυολογοῦμε τό πιό κάτω ἀπόσταση: «Ἡ προσευχή εἶναι ἐντολή τοῦ Κυρίου, ὅπως καί ἡ μετάνοια. Τέλος καί προορισμός τῆς προσευχῆς, ὅπως καί τής μετάνοιας, εἶναι ἔνας: ἡ εἰσόδος στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πού βρίσκεται μέσα μας. «Μετανοεῖτε, ἥγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν

ούρανῶν» (Ματθ. δ' 17).

΄Η δοξολογία τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καὶ ἡ προσευχή ἀποτελοῦν ἀπαραίτητα σκαλοπάτια στίν κλίμακα τῶν νοοτάρων ἀναβάσεων πού ἀνεβάζει τόν πιστό «ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν» καὶ ὁ Ἀγιος Ἰηνάπιος μᾶς ἀναλύει ἔξαντλητικά καὶ πρό πάντων ἀγιοπνευματικά τό θέμα. Συνοψίζοντας δέν διστάσουμε νά ύποδειξουμε ὅτι τό παρόν ἀποτελεῖ ἐντρύφημα καὶ ἐν ταυτῷ ὄδοδεικτη γιά τόν πιστό.

* * *

΄Ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη, *Τό κατά Μάρκον Εὐαγγέλιο, Τεῦχος Β'* κεφάλαια 5-9, Ἀθήνα (ἄνευ χρονολογίας), σσ. 256.

΄Ακούραστος, κάν ἐλευκάνθη, συνεχίζει τό συγγραφικό ἔργο του ὁ π. Δανιὴλ. Ἐντρύφημά του μόνιμο, ἥ ἔναστροληπτο μέ τίς Γραφές. Αὐτή τή φορά ἔχουμε ἐνώπιόν μας τό Β' τόμο τῆς ἔναστροληπτῆς του μέ τό κατά Μάρκον εὐαγγέλιο. Ὄπως ἐπισημάνει χαρακτηριστικά στίν Εἰσαγωγή, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ φάρμακο γιά τόν ἄρρωστο ἀπό τήν ἀμαρτίᾳ ἀνθρώπῳ. «Τά φάρμακα δέν δίνονται γιά νά τά βλέπουμε καὶ νά τά θαυμάζουμε. Προσφέρονται γιά νά τά χρησιμοποιοῦμε. Φάρμακο ψυχῆς, εἶναι τό θεόπνευστο Ἀνάγνωσμα, ὁ Ἀπόστολος καὶ τό Εὐαγγέλιο».

΄Ο καλός συγγραφέας, πού ἔκεινάει ἀπό τήν περικοπή περί τῶν Γεργεστῶν (ε' 1-20) καὶ καταλήγει στή διδασκαλία περί σκανδαλισμοῦ (θ' 42-50), παραθέτει, ἐν πρώτοις, τό εὐαγγέλιο κείμενο στό πρωτότυπο καὶ ἀκολούθως προβάίνει σέ ἔρμηνευτικές παρατηρήσεις. Ὁδηγός καὶ ὄδοδεικτης του ἀποβάίνει, κατά κύριο λόγο, ὁ ἵερος Χρυσόστομος. Ὁ π. Δανιὴλ παραθέτει ὀλόκληρα ἀποσπάσματα ἀπό τήν ἔρμηνεία τοῦ Ἀγίου Πατρός καὶ μάλιστα προβάίνει καὶ στίν ἀπόδοση τους στά νεοελληνικά. Ἀλλοι Πατέρες, ὅπως ὁ Ἀγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ ὁ Θεοφύλακτος Βουλγαρίας εἶναι συνοδοιπόροι του στίν ἔρμηνευτική του προσπάθεια. Ἡ πατερική ἔρμηνεία ἀποτελεῖ ἀσφαλῆ ὄδηγό, ὥστε ὁ ἀναγνώστης τῶν Γραφῶν νά μίν παρασυρθεῖ σέ μονομέρειες ἥ λανθασμένες ἐκτιμήσεις, πού καταλήγουν σέ κακοδιδασκαλίες, ὅπως παθαίνουν ὅλοι συλλήβδον οἱ αίρετοι καὶ δῆ οἱ Προτεσταντικές ὄμάδες.

΄Παραθέτει, ἐπίσης, καὶ παρατηρήσεις τοῦ Παν. Τρεμπέλα, πού ἀσχολίθηκε στίς μέρες μας μέ τή Γραφή ὅσο λίγοι. Σημειώνει σχετικά μέ τήν ἔξοδο τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν Ἰουδαϊά, πρός τά μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος (z' 14-23): «΄Ο Χριστός ἔξέρχεται ἀπό τά στενά ὅρια τῆς Ἰουδαϊάς καὶ ἔρχεται στά μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. Πρόκειται γιά τό ἀνοιγμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο ὅλο. Ο Χριστός δέν εἶναι Θεός ἐνός λαοῦ μόνο. Εἶναι ὁ Θεός κάθε λαοῦ. Παγκόσμια ἥ ἀγάπη Του. Ἀγκαλιάζει ὅλα τά ἔθνη. Καὶ ἡ Ἐκκλησία καλεῖ ὅλα τά ἔθνη: «Δεῦτε πάντα τά ἔθνη γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν» (ἀπό τούς Αἴνους τοῦ Γ' Ἡχου).

΄Ἐν ὀλίγοις ἥ μεταφραστική προσπάθεια τοῦ π. Δανιὴλ σέ ἔνα στοχεύει: Στή γνωριμία μας ἀλλά κυρίως καὶ πρωτίστως στή βίωση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Εὔχόμαστε καλή συνέχεια στήν ἀκούραστη προσπάθειά του νά μᾶς φέρει κοντά στίς «πιγές τοῦ σωτηρίου».

* * *

Παπαμιχαὴλ Σιριβιανοῦ, *Λόγος ἐλπίδας καὶ ζωῆς*, Τόμος Α', Κομοτηνή 2016, σσ. 294.

Καρπό ποιμαντικῆς ἀγωνίας καὶ ἔγνοιας θά χαρακτηρίζαμε ἀνενδοιάστως τόν παρόντα τόμο τοῦ πρωτοπρεσβύτερου Μιχαὴλ Σιριβιανοῦ (ἐκ Κύπρου ὄμρωμένου), πού διακονεῖ στή Θράκη.

Τό παρόν διαιρεῖται σέ 40 λόγους πού ἐκφωνήθηκαν τό 2011, σέ ισάριθμες συνάξεις τῶν πιστῶν μετά τή θ. λειτουργία στό ναό τῶν Ἀγ. Ἀνάργυρων Ποταμίδας Ξάνθης, ὅπου διακονεῖ ὁ καλός κληρικός. Ἐρέθισμα πνευματικό γιά τούς πιστούς ἀποτέλεσαν τά ἀναγνώσματα τῆς ἡμέρας, ἀποστολικά κι ἐνάγγελικά, ὅπως καὶ πλείστα ὅσα θέματα, πού ἀπασχολοῦν τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως τό θέμα τῆς προσευχῆς, τῆς ὄμοδογίας ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, τῶν δωρεῶν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τῆς ταπείνωσης, τῆς θείας μεταλήψεως, τῆς ἐξομιλογήσεως, τῆς ἔχριστῷ ἐλευθερίας κ.ἄ.

΄Ο συγγραφέας, μέ λόγια ἀπλά καὶ εὐληπτα, ἔξηγει στούς πιστούς τά τῆς πίστεως, χωρίς πλατειασμούς καὶ ἐπαναλήψεις. Ἀναφορικά μέ τίς σχέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας μέ τόν Παπισμό

καὶ τοὺς Προτεστάντες δέν ἀναμασᾶ, οὕτε ἀναπαράγει τά ψεύτικα καὶ παραπλανητικά λόγια τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἀλλά τονίζει τί εἶναι στὸν πραγματικότητα ὁ Παπισμός, πού «ξέκοψε ἀπὸ τὸ θυσαρὸν τῆς πίστεώς μας».

„Από τίνι ἄλλην δέν παφαλείπει νά μᾶς ἀναφέρει καὶ τίνι ἄλλην μεγάλην ἀλήθεια, ὅτι δηλαδή ή· Ορθοδοξία είναι τρόπος ζωῆς καὶ ὅχι ἄπλην καύχηση κατοχῆς τῆς ἀλήθειας. Πολύ σωστά καὶ ἐπὶ τῆς οὐδίσιας μιλᾶ ὅταν ἀναφέρεται στὸ θέμα τῆς ἀμαρτίας: «Οταν θεωροῦμε ὅτι ή ἀμαρτία, ή ζημιά καὶ τό κακό βρίσκονται ἔξω ἀπό ἡμᾶς, τότε ἔχουμε φαρισαϊκή συμπεριφορά. Οταν ἀρχίζουμε καὶ τά βλέπουμε μέσα στόν ἑαυτό μας, τότε ἀρχίζουν τά ματάκια μας καὶ καθαρίζουν καὶ βλέπουμε τόν ἑαυτό μας ὅπως εἶναι πραγματικά. Εἰς ἑαυτόν δέ ἐλθών εἴπε. Πάτερ ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν καὶ ἐνώπιον σου» μᾶς λέει τό εὐαγγέλιο γιά τόν ἄσωτο νιό».

Εὔχόμαστε στόν καλό κληρικό νά συνεχίζει τίνι κατά Θεόν πορεία του. Ἡ «οἰκοδομή τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» είναι ή διαρκής μέριμνα τοῦ ιερέως καὶ ὅχι ή ἐκκοσμικευμένη συμπεριφορά ή συναγελασμός μετά τῶν αἱρετικῶν. Εὔχόμαστε ὁ καλός Θεός νά στηρίζει τόν πατέρα Μιχαήλ στόν θεοφιλή καὶ φιλόθεον πορεία του.

* * *

‘Αρχιμανδρίτου Δανιήλ Γ. Ἀεράκη, ‘Από τὴν γῆ στόν οὐρανό (Μορφές πού ἔφυγαν) 2, Αθήνα 2017, σσ. 301.

“Οπως δείχνει καὶ ὁ τίτλος, τό παρόν πόνημα τοῦ π. Δανιήλ ἀναφέρεται σέ Χριστιανούς, κληρικούς καὶ λαϊκούς, ἄνδρες καὶ γυναικες, πού δέν βρίσκονται πλέον ἀνάμεσά μας διότι ἀνεχόρησαν εἰς τά ἄνω Βασίλεια.

Τό παρόν τεῦχος ἀναφέρεται σέ πρόσωπα πού ἀπεδήμησαν εἰς Κύριον μεταξύ τῶν ἐτῶν 2000-2017 (ἄλλα καὶ προηγουμένως). Τά πρόσωπα αὐτά τά γνώρισε ὁ συγγραφέας, εὐχαριστώντας τό Θεό πού τόν ἀξίωσε νά προπέμψει «πρόσωπα ἀρετῆς καὶ ἀγίων πράξεων». Νά προσφωνήσει «κεκοιημένους πού ἔφεραν τά στίγματα ἢ τοῦ μόχθου ἢ τοῦ πόνου ἢ τῆς ἀδικίας ἢ τῆς ἀσκήσεως».

Τά πρόσωπα πού παρουσιάζει εὐσύνοπτα ὁ π. Δανιήλ είναι 73. Σημειώνουμε ἐνδεικτικά κάτι ἀπό τίς γραμμές πού κάραξε γιά τά 20 χρόνια ἀπό τίνι κοίμηση τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωρόπουλου: «Ο π. Ἐπιφάνιος ἦταν “δένδρον ἀγαθόν”. Ο Θεός γνωρίζει ὅλους τούς καιρούς τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας του. Ἐδῶ ἀπαριθμοῦμε ὠρισμένους ἀπό τούς γλυκύτατους καρπούς τοῦ δένδρου πού ὀνομάζεται Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος... Καρπός του ἦταν ἡ ταπείνωσις καὶ ἡ ἐν γένει ἀρετή του. “Οποιος ἔβλεπε τόν π. Ἐπιφάνιον ἦταν σάν νά ἔβλεπε ἔναν ὥριμο καρπό τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Σ’ αὐτόν ἴσσαν χαραγμένες ὁρέτες πού ἀπαριθμεῖ ὁ Παῦλος: “Ο καρπός τοῦ Πνεύματος ἐστίν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρονιστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πράτης, ἐγκράτεια” (Γαλ. ε' 22-23).»

Γιά τόν μητροπολίτη Φλωρίνης Αὐγούστινο Καντιώπη ἀναφέρει, μεταξύ ἄλλων: «Τόν εἴπαν ἀγωνιστή. Καὶ ἦταν. Ἀσυμβίβαστος μέ τό κακό καὶ τή φθορά, μέ τή διαφθορά καὶ τίνι πλάνων. Τό σύνθημα του ἦταν τό τῆς Σοφίας Σειράς: «Ἐως τοῦ θανάτου ἀγώνισαι ὑπέρ τῆς ἀληθείας καὶ Κύριος ὁ Θεός πολεμίσει ὑπέρ σου» (δ' 5). Ἀγωνίστηκε μέ τό σθένος ἐνός Μεγάλο Αθανασίου, πού τόν έθεσε καὶ προστάτη τοῦ ἀγωνιστικοῦ του συλλόγου».

‘Από τά πρόσωπα πού παρουσιάζει ξεχωρίζουμε τόν πατριάρχη Σερβίας Παῦλο, τό θεολόγο Νικόλαο Σωτηρόπουλο, τόν ἐπίσκοπο Θεσσαλονίκης Κωνσταντίνο, τόν ἀρχιμανδρίτη Γεράσιο Παρασκευόπουλο κ.ά. «δύν τά δύναμιτα ἐν βίβλῳ ζωῆς».

Εὔχαριστοδύμε τόν π. Δανιήλ πού μᾶς ὑπενθύμισε ὅτι καὶ τούς πονηρούς καιρούς μας ἔχει ὁ Θεός τούς δικούς του, γιατί πολλοί ἔχουν τίνι λανθασμένη ἐντύπωση ὅτι «πάντες ἔξεκλιναν».

* * *

‘Αρχιμ. Ἰωάννου Κωστώφ, Ψυχική τόνωσι, Τό μόνο οὐράνιο μέ τό ὅποιο ἀσχολοῦνται εἰς ἐκεῖνο τῆς Χημείας, Διαχρονικό ἡμερολόγιο, Ἐκδ. « Ἀγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός», Σταμάτη 2017, σσ. 271.

Χωρίς σταματημό καὶ ἀνάπauλa καμιά συνεχίζει τή συγγραφή ὁ ἀκάματος π. Ἰωάννης. Αὐτή

τή φορά ἔχουμε παραλάβει ἐναὶ ἀκόμη πόνημά του, τό δεύτερο στί σειρά πού μπορεῖ νά χαρακτηρισθεῖ καὶ σάν ἡμερολόγιο, ὑπό τίν ॥ννοια ὅτι μᾶς παρουσιάζει 366 θέματα, μικρά καὶ μεγάλα, πού ἀντιστοιχοῦν στό μέγιστο ἄριθμό τῶν ἡμερῶν ἐνός ἔτους. Ὁ φιλόπονος καὶ μεθοδικός συγγραφέας ἀποδελτίωσε μελετώντας πλήθος βιβλίων – ὅπως φαίνεται στό τέλος τοῦ παρόντος ἀπό τό μακρύ κατάλογο πού παραθέτει-, πνευματικά καὶ ψυχωφελῆ θέματα καὶ μᾶς τά παραθέτει πρός οἰκοδομήν.

Συγκινητικός εἶναι ὁ μόλις δύο σελίδων βίος τοῦ Ἅγιου Προκοπίου, πού τοῦ φανερώθηκε ὁ Χριστός ἐνῷ καταδίωκε τούς χριστιανούς καὶ τόν μετέτρεψε σέ μεγαλομάρτυρα, πού ὑπέστη ἀπάνθρωπα βασανιστήρια ἀπό τούς εἰδωλολάτρες γιά κάρη του (258).

Ἐναὶ ἄλλο σημεῖο, πού προξένησε μεγάλην ἐντύπωσην στόν γράφοντα, εἶναι τό ὑ' ἄριθμό 259. Συνέβηκε λίγο πρίν τό 1940. Πρόκειται γιά τό συγκλονιστικό τέλος μιᾶς ἑτοιμθάνατης κήρας, μπρέρας 8 παιδῶν, πού ὅταν πῆγαν νά τίν κοινωνίσουν εἶδαν νά περιστοιχίζεται ἀπό ἀγγέλους καὶ νά τῆς σκουπίζει τόν ἰδρώτα τοῦ πυρετοῦ ὥ Θεοτόκος. Ἐντελῶς ἀντίθετη ἦταν ἡ εἰκόνα ἐνός σκληροῦ καὶ φιλάργυρου πλούσιου πού ἦταν κυκλωμένος ἀπό δαιμόνια. Αὐτός ὁ δυστυχής ἀρνιόταν πεισματικά τή Θ. Κοινωνία καὶ τελικά πέθανε ἀκοινώνητος καὶ ἀμετανότος.

Τά ζητήματα πού παρελαύνουν ἐνώπιόν μας καὶ κρατοῦν ἀδιάπτωτο τό ἐνδιαφέρον μας εἶναι πολλά καὶ ποικίλα. Ἡ ἀχαριστία καὶ ἀγνωμοσύνη ἀπέναντι στό Θεό, τό ἄστιο τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων, ὥ ἀρμονική σχέση τῶν Ἅγιων μέ τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, ὥ ἐλπίδα, ὥ ἀγνότητα, ἔνα συγκλονιστικό θαῦμα τοῦ Ἅγιου Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτη στή Σερβία (69), καὶ πλεῖστα ὅσα ἄλλα.

Κλείνω μέ τό ποιό κάτω: «Πολλοί περνοῦν τή ζωή τους μετρώντας τά ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, μέ ἀποτέλεσμα νά πέφτουν στήν πρώτη λακκούβα τῆς γῆς» (57).

* * *

Ἴερομόναχον Γρηγορίου, Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, Διάκονος Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, Μάρτυς Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἐκδ. Ἱεροῦ Κουτλουμουσιανοῦ Κελλίου Ἅγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Ἅγιον Ὄρος, 2017, σσ. 247.

Μέ θέμα πελώριο καὶ μέ πρόσωπο κολοσσιαίων διαστάσεων ἐπέλεξε νά ἀσχοληθεῖ ὁ π. Γρηγόριος, δόκιμος Ἀγιορείτης συγγραφέας, πού διακρίνεται ἀπό μακριά γιά τήν ἐπάρκειά του. Γιά τόν Ἱερό Χρυσόστομο ἔχουν, ώς εἶναι γνωστόν τοῖς πᾶσι, γραφτεῖ πλείστα ὅσα βιβλία ἀλλά καὶ ἀναριθμητα ἄρθρα πάλαι τε καὶ ἐπ' ἐσχάτων.

«Ο ὁσιολογιώτατος συγγραφέας ἐπέλεξε νά μᾶς παρουσιάσει τόν Ἱερό Πατέρα μέσα ἀπό τίς «ἐπιστολές πού ἔστειλε ἀπό τήν ἔξορία στά πολυάριθμα πνευματικά του τέκνα». Ἀντλεῖ, ἐπίσης, πληροφορίες ἀπό «δύο θαυμάσιες ἐκτενεῖς πραγματείες πού ἀπούθυνε ὥ Ἅγιος στούς πιστούς τῆς Βασιλευούσης».

«Ο π. Γρηγόριος, μέ γλαφυρό ὄφος, σκιαγραφεῖ τό βίο τοῦ Ἱεροῦ Πατρός, κάνοντας ἀρκή ἀπό τή γέννησή του, τά νεανικά του χρόνια, τούς ἀσκητικούς του ἀγῶνες ἀλλά καὶ τή διακονία του στήν Ἀντιόχεια. Μᾶς παρουσιάζει στήν συνέκεια τό μοναδικό καὶ ἀνεπανάληπτο κηρυκτικό του χάρισμα, πού τοῦ ἀπέδωσε τήν προσωνυμία Χρυσόστομος καὶ τήν ἀκούσια προαγωγή του στό ἀρχιεπισκοπικό θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Στό κεφάλαιο πού ἐπιγράφεται «Μάρτυς Ἰησοῦ Χριστοῦ» ρίχνει ἀπλετο φῶς στή μανία τῶν διωκτῶν τοῦ Ἅγιου, ἀλλά καὶ στά βάσανα τῆς ἔξορίας καὶ τήν ἀπερίγραπτη καρτερία τοῦ Ἱεροῦ Πατρός, πού δοκιμάστηκε «ώς χρυσός ἐν χωνευτηρίῳ» καὶ δικαίως χαρακτηρίζεται ὥς μάρτυς Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Φρίτει καὶ ἵλιγγα ὥ ἀναγνώστης ὅταν πληροφορεῖται τό ποιμαντικό ἔργο τοῦ ἐξόριστου Ἀρχιεπισκόπου, πού χαρακτηρίζεται ἀπό τήν ἐκ τοῦ μακράν ποιμαντική καθοδήγηση τῶν πιστῶν, ἀλλά καὶ τό Ἱεραποστολικό του ἔργο στή Φοινίκη, τή Γοτθία καὶ τήν Περσία! Αὐτά πού δέν ἐπιχειροῦν πολλοί ἀνεν προβλημάτων ποιμένες τά ἔκανε πράξη ὥ ἐξόριστος, καταδιωκόμενος καὶ κατατρυχόμενος ἀπό ποικίλες ἀρρώστιες καὶ πειρασμούς Ἱεράρχης τοῦ Χριστοῦ Χρυσόστομος.

Στό κεφάλαιο πού ἐπιγράφεται «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν» μᾶς παρουσιάζει τό τέρμα τῆς ἐπίγειας πορείας τοῦ μαρτυρικοῦ ἱεράρχου.

Τό βιβλίο γραμμένο σέ ρέουσα γλώσσα -ο π. Γρηγόριος εἶναι δεινός κειριστής τοῦ καλάμου- «ἀναγκάζει» τόν ἀναγνώστη νά σπεύδει νά ὀλοκληρώσει τίν ἀνάγνωση τοῦ παρόντος. Ὅτι προσθέσει κανείς καί τὴν ἀρτία, ἀπό πάστης ἀπόφεως, ἐμφάνιση τοῦ βιβλίου, ἀλλά καὶ τίς σημειώσεις, τό εὐρετήριο ὄνομάτων καὶ θεμάτων, ἀλλά καὶ ἀγιογραφικῶν χωρίων, ὅπως καὶ τά ὥραιότατα σχέδια, ἀναμφιβόλως θά πεισθεῖ, ὅποιος τό πάρει στά κέρια του, ὅτι τά συγχαροπτήρια μας πρός τό συγγραφέα, δέν ἀποτελοῦν τό παράπαν καρπόν φιλοφρονίσεως, οὔτε σχῆμα ὑπερβολῆς.

* * *

‘Αρχιμ. Ἰωάννου Κωστώφ, *Περί Χριστιανισμοῦ*, ‘Ο ἄμβων τῶν Θριάμβων, Ἔκδ. «Ἄγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός», Σταμάτα 2017, σσ. 272.

Σπίνην ἐποκήν μας, πού νί ἀμαρτία δικαιολογεῖται μέ σοφιστεῖς ἀλλά καὶ ἄνομα νομοθετήματα, πού οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀγρέψει τόσο ὕστερα νά σκοτώσουν τά ἴδια τά παιδιά τους μέ τίς ἐκτρώσεις, πού οἱ φύλακες κάνουν τόπο στούς κλέφτες, τούς λωποδύτες καὶ τούς ληπτές, ὁ π. Ἰωάννης Κωστώφ ἐπιμένει χριστιανικά.

Τί μᾶς τονίζει μέ ἀταλάντευτη ἐπιμονή μέ τό παρόν; Μᾶς παρουσιάζει μέσα ἀπό τά πράγματα τό θριάμβο τῆς πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διά μέσου τῶν αἰώνων γιά νά συμπεράνει μαζί μέ τόν ἡγαπημένο μαθητή Ἰωάννην τό Θεολόγο: «Ἄυτη ἐστίν ή νίκη ή νικήσασα τόν κόσμον ή πίστις ἡμῶν» (Α΄ Ἰωάν. ε΄ 4).

Εἶναι γνωστόν ὅτι ὁ Ἰωάννης δέν ἐπαγγέλλεται τόν στοχαστή, ἀλλά ἔσκινά ἀπό γεγονότα ιστορικά καί τεκμηριωμένα, γιά νά καταλήξει σέ συμπεράσματα. Γ΄ αὐτό γίνεται μέσα ἀπό ἐπίπονη ἀποδελτίσωση γεγονότων πού ἀντιλεῖ ἀπό πλῆθος βιβλίων πού μελέπτε. Παρουσιάζει ὁ συγγραφέας τίν ἀνωτερότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔναντι θροσκειῶν παλαιῶν καὶ νεωτέρων, ὅπως καὶ φιλοσοφικῶν συστημάτων. Σημειώνει ἐπί τούτου χαρακτηριστικά, παραπέμποντας στόν Ἀλ. Τσιριντάνη: «Μή μοῦ πείτε τώρα ὅτι τό Κοράνιο εἶναι ἀνώτερο ἀπό τό Εὐαγγέλιο γιατί αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ἔχετε διαβάσει οὔτε τό Εὐαγγέλιο οὔτε τό Κοράνιο. Καί ἐπειδή ἐγώ τά ἔχω διαβάσει καί τά δύο σᾶς λέγω ὅτι δέν ὑπάρχει σύγκριση» (σ. 23).

‘Αναφέρεται, ἐπίστης, ἀναλυτικά στό φαινόμενο τῆς σύγχρονης ἀπιστίας. Ἀπό ἐκεῖ στα-κυολογοῦμε τίν τηλεγραφική αὐτή ρήση: «Τό νά ζήσης χωρίς τό Χριστό εἶναι δύσκολο. Τό νά πεθάνης χωρίς τό Χριστό εἶναι τρομερό» (σ. 119).

Δέν παραλέπει νά σκολιάσει σέ εἰδικά κεφάλαια τίν ἔξαπλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐντυπωσιάζει ἐδῶ ή παρατήρηση τοῦ Ἰγν. Μοσχάκην: Κατά τούς ἐχθρούς τῆς χριστιανικῆς πίστεως «ὅ Χριστιανισμός βρῆκε τή θέση σχεδόν κενή καί τίν κατέλαβε χωρίς δυσκολίες... Ἀλλά τό πράγμα δέν εἶναι ἔτσι. ‘Ολόκληροι τρεῖς αἰώνες αἵματρων διωγμῶν δέν υποστηρίζουν αὐτή τίν ἰδέα» (σ. 162).

Δέν παραλέπει ὁ π. Ἰωάννης νά ἀπαντήσει μέ ἐπάρκεια καὶ στό ἐρώτημα περί καλῶν ἀνθρώπων ἐκτός Χριστιανισμοῦ. Κλείνει μέ τίν παρουσίαση γεγονότων ἀπό τόν κόσμο τῆς μαγείας, ὅπου ή πίστη ή ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διαδένει σάν τόν ἰστό τῆς ἀράχνης τίς πλεκτάνες τοῦ διαβόλου. Εἶναι, συμπερασματικά, τό μετά κείρας πόνημα τοῦ καλοῦ κληρικοῦ τονωτική ἔνεση στούς δύσκολους καιρούς μας, ὅπου ἐπληθύνθη ἡ ἀνομία.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

